

Arrest

nr. 262 873 van 25 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat B. DHONDT en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2003 komt de verzoeker, die de Turkse nationaliteit heeft, naar België met een visum met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, mevrouw S.K.

Sinds 8 april 2009 heeft de verzoeker een duurzaam verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg (F+-kaart).

Op 4 november 2015 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar omwille van opzettelijke slagen en verwondingen, toegebracht aan zijn echtgenote op 4 augustus 2013. Het probatie-uitstel wordt, na het advies van de probatiecommissie van 27 april 2017, herroepen wegens het niet naleven van de opgelegde voorwaarden.

Op 9 mei 2017 beveelt de onderzoeksrechter de onmiddellijke aanhouding van de verzoeker in het kader van een gerechtelijk onderzoek inzake inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoorming.

In de periode van 27 april 2006 tot 13 december 2018 wordt de verzoeker tien keer veroordeeld door de politierechtbank.

Op 17 januari 2019 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van te hebben ingevoerd, uitgevoerd, en vervoerd van middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, nl. invoer van niet nader bepaalde hoeveelheden cocaïne en heroïne naar andere landen, en middelen te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd in dezelfde zin, tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017.

Op 20 september 2019 kent de strafuitvoeringsrechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (hierna: de SURB) de verdere uitvoering van de staf onder elektronisch toezicht toe.

Bij vonnis van 19 februari 2021 kent de SURB de verzoeker de voorwaardelijke invrijheidsstelling toe. Het strafeinde is voorzien voor 3 november 2023.

Met een aangetekende brief van 15 maart 2021 stellen de diensten van de verweerder de verzoeker op de hoogte van het feit dat overwogen wordt om zijn verblijfsrecht te beëindigen om redenen van openbare orde. In diezelfde brief wordt aan de verzoeker gevraagd om de bijgevoegde vragenlijst in te vullen, terwijl tevens wordt benadrukt dat er tevens wordt verzocht om bewijzen aan te leveren.

Op 24 maart 2021 wordt de vragenlijst hoorrecht ingevuld en maakt de verzoeker een aantal stukken betreffende zijn persoonlijke situatie over.

Op 1 juni 2021 beslist de bevoegde staatssecretaris om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. Het betreft het thans bestreden besluit, dat aan de verzoeker ter kennis werd gebracht met een aangetekende brief van 3 juni 2021 en dat als volgt is gemotiveerd:

“(…)

naam : K.

voornaam : A.

geboortedatum : (...) 1979

geboorteplaats: K.

nationaliteit : Turkije

Krachtens artikel 44bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

U bent op 11.08.2003 in Turkije gehuwd met K. S., geboren te Genk op 01.03.1979 (Belg sinds 13.06.1997). Op 29.10.2003 kwam u naar België met een visum gezinshereniging teneinde u te vestigen bij uw Belgische echtgenote. Ingevolge uw aanvraag tot vestiging ingediend op 06.11.2003 werd u op 05.04.2004 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 05.04.2009.

Sinds 08.04.2009 bent u houder van een verblijfskaart duurzaam verblijf als familielid van een EU-burger, dewelke meermaals verlengd werd. Uw huidige F+ - kaart is geldig tot 19.02.2024.

Op 04.11.2015 werd u door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, tegen uw echtgenote of samenlevende persoon en met wie u een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad hebt (feit gepleegd op 04 augustus 2013). Het probatie-

uitstel werd door de Correctionele rechtbank van Tongeren herroepen op 09.04.2018 na een advies van de probatiecommissie van 27.04.2017 wegens niet-naleving van de u opgelegde voorwaarden.

Op 09.05.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen als dader of mededader voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming,

Op 17.01.2019 werd u door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van te hebben Ingevoerd, uitgevoerd en vervoerd van middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk invoer van niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne en uitvoer van niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne met bestemming Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk en Hongarije (2 feiten); middelen te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd* of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne (2 feiten); middelen in bezit te hebben gehad, te hebben aangekocht, vervoerd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd* of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne; terwijl u wist dat uw deelneming bijdroeg tot de oogmerken van de criminele organisatie, te hebben deelgenomen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of Indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft Deze feiten pleegde u tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017.

Tussen 27.04.2006 en 13.12.2018 werd u maar liefst 10 keer veroordeeld door de politierechtbank tot geldboetes van 25 tot 400 euro en uw rijbewijs werd 5 keer ingetrokken wegens inbreuken op het verkeer (4 feiten), intoxicatie aan het stuur (2 feiten), rijden door het rood licht (2 feiten), overdreven of onaangepaste snelheid (2 feiten), het negeren van een bevel van een bevoegd agent (1 feit), het niet naleven van de voorrangsregels en uitvoeren van gevaarlijke manoeuvres (1 feit), het gebruik van een draagbare telefoon en het niet-dragen van uw veiligheidsgordel (1 feit), een overladen voertuig en het niet dragen van een rijbewijs (1 feit) en inbreuken op de technische eisen voertuigen (2 feiten).

Op 20.09.2019 plaatste de Strafvuiteringsrechtbank van Antwerpen u onder elektronisch toezicht tot strafeinde voorzien op 03.11.2023 en u werd op 25.02.2021 in voorwaardelijke vrijheid gesteld.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen, ü vulde op 24.03.2021 een vragenlijst hoorrecht in, u verklaarde dat u Nederlands en Engels kent sinds 29.10.2003 in België bent niet in het bezit van identiteitsdocumenten bent dat u niet aan een ziekte lijdt die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde op de (...)straat 36 te 3600 Genk woonde, dat u getrouwd bent (met K. S., ° (...) 1979 te Genk) en 3 kinderen uit dit huwelijk heeft (K. G., ° (...) 2006 te Genk, K. As., ° (...) 2007 te Genk en K. M., ° (...) 2015 te Genk); dat u enkel uw gezin in België heeft en de familie van uw vrouw; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat uw vader en broer in Turkije wonen; u heeft evenmin minderjarige kinderen in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u geen diploma behaald of een beroepsopleiding in België heeft gevolgd, u hebt uw kennis opgebouwd door te werken:

u bent momenteel 10 jaar installateur in groene energie; u hebt niet gewerkt in Turkije of in een ander land dan België, en u bent niet opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België. Uw grootste reden dat u niet kan terugkeren naar Turkije, Is dat u uw leven hier hebt opgebouwd en geen belang meer hebt in Turkije, u werkt in België, uw kinderen gaan hier naar school en zijn in België geboren en opgegroeid.

U legt een attest van gezinssamenstelling voor afgeleverd door de stad Genk op 23.03.2021, een historiek van uw verblijfsadressen in België, uw huwelijksakte, verschillende loonfiches en een uittreksel van uw Inkomsten voor uw aangifte van personenbelasting voor het aanslagjaar 2020.

Het wordt niet betwist dat u zich kunt beroepen op een familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM.

U vormt een gezin met uw Belgische echtgenote K. S. (...) 1979 te Genk met wie u 3 minderjarige kinderen hebt, die eveneens over de Belgische nationaliteit beschikken (K. G., ° (...) 2006 te Genk, K. As., ° (...) 2007 te Genk en K. M., ° (...) 2015 te Genk).

Tijdens uw detentie in de gevangenis van Antwerpen van 08.05.2017 tot 26.09.2019 kreeg u zeer regelmatig bezoek van uw vrouw en kinderen in de periode van 11.05.2017 tot en met 24.09.2019.

U bent op 11.08.2003 in Turkije in het huwelijk getreden met mevrouw K. S. en op 29.10.2003 kwam u naar België teneinde u te vestigen bij uw echtgenote. Niettemin blijkt uit het rijksregister dat uw huwelijk niet altijd over rozen liep. Tussen 03.02.2010 en 21.02.2012 lasten jullie een eerste adempauze in waarbij u feitelijk gescheiden leefde van uw partner en kinderen. Op 04.11.2015 werd u door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen tegen uw echtgenote (feit gepleegd op 04 augustus 2013). Na dit Incident leefden jullie opnieuw feitelijk gescheiden van elkaar in de periode van 29.11.2013 tot 16.03.2015. De kinderen verbleven opnieuw op het adres van uw echtgenote. Voor de rechtbank van Tongeren stelde u op 04.11.2015 dat u op het moment van de feiten in een moeilijke periode zat omwille van financiële problemen en dat u intussen opnieuw met uw echtgenote samen was en dat jullie een derde kindje hebben gekregen (K. M. ° (...) 2015 te Genk). Eén van de probatievoorwaarden die u door de rechter werden opgelegd betrof het volgen van een cursus agressiebeheersing of een gelijkwaardige vorming in overleg met en onder toezicht van de justitieassistent.

Volgens het vonnis van de SURB van Antwerpen dd. 20.09.2019, in verband met de feiten ten aanzien van uw vrouw, verhalen jullie beiden dat dit om een uit de hand gelopen discussie ging waarbij er duwen en trekwerk was. Het zou een eenmalig feit geweest zijn en jullie relatie is sinds 2015 terug hersteld. Voor uw woonst kan u opnieuw terecht bij uw gezin in Genk, (...); uit het maatschappelijk onderzoek blijkt dat u er welkom bent en u bracht er ook uw penitentiaire verloven door. Deze verloven werden ondertussen positief geëvalueerd. De PSD was wel van mening dat u gebaat zou zijn met een therapie waarbij u zowel het verloop van uw relatie als de onderlinge relatie met uw kinderen bespreekbaar kon stellen. U werd door het CAW doorverwezen naar een privétherapeut. Deze begeleiding werd in september 2019 opgestart en ook uw echtgenote nam deel aan de gesprekken.

Op 19.02.2021 kende de SURB van Antwerpen u de voorlopige invrijheidstelling toe, waarbij u met betrekking tot uw relationele problematiek werd opgelegd een ambulante behandeling door een gespecialiseerde hulpverleningsinstantie te volgen, en de bewijzen hiervan voor te leggen aan uw justitieassistent, en met deze behandeling niet te stoppen tenzij in samenspraak met de hulpverlener en uw justitieassistent. Uit betreffend vonnis blijkt dat "de relatietherapie met uw vrouw een positief verloop kent en dat er momenteel een constructieve dynamiek is tussen u en uw vrouw waar zaken open besproken kunnen worden. De therapeut acht een verplichting tot relatietherapie niet meer nodig en is van mening dat de begeleiding stilaan kan afgebouwd worden.

U gaf echter zelf aan veel te hebben aan deze gesprekken zodat u de begeleiding op termijn eventueel op vrijwillige basis zou willen verderzetten."

Het valt niet te ontkennen dat uw gezin geleden heeft onder uw persoonlijk gedrag. Uw 2 oudste kindjes G. en As. waren amper 4 en 3 jaar oud toen jullie de eerste keer uit elkaar waren. Na de slagen en verwondingen die u had toegebracht aan uw echtgenote op 04.08.2013, leefde u opnieuw 2 jaar apart van uw echtgenote en kinderen van 29.11.2013 tot 16.03.2015. G. was bij aanvang toen 7 en As. 6 jaar oud. Uw jongste kind M. is geboren op (...) 2015 en was 3 maanden oud bij uw eerste correctionele veroordeling.

Door het uitzitten van de straf van uw tweede veroordeling vanaf 08.05.2017 leefde u een derde periode van 2 jaar gescheiden van uw gezin tot u vanaf 26.09.2019 onder elektronisch toezicht werd geplaatst bij uw gezin. Het is duidelijk dat uw echtgenote in hoofdzaak verantwoordelijk is voor de opvoeding van de kinderen. Door uw afwisselende afwezigheden voor lange duur, uw agressie jegens uw vrouw en uw

activiteiten In het internationale drugsmilieu was u niet in staat een warme, veilige en geborgen thuis te creëren voor uw echtgenote en kinderen, die gezien hun jonge leeftijd erg kwetsbaar zijn en niet de nodige stabiliteit en rust hebben ervaren voor een zorgeloze ontwikkeling, Evenmin mag men de impact van regelmatige gevangenisbezoeken op het psychisch welzijn van de kinderen onderschatten. U hebt schromelijk gefaald in de voorbeeldrol die als vader voor uw kinderen verondersteld wordt.

Daarenboven is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut.

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 16 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het vooreen Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en In het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubflanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandail/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Uw echtgenote en 3 kinderen bezitten de Belgische nationaliteit. Ondanks het feit dat zij daartoe niet gedwongen kunnen worden, zou uw echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met uw kinderen te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met haar en uw kinderen verder te zetten. Er worden thans geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aangetoond, die de voortzetting van uw privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat u uw gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Uw echtgenote en haar familie worden verondersteld nog banden te hebben met Turkije, aangezien zij en haar zussen, die in België geboren zijn, in Turkije gehuwd zijn met een Turkse man. Volgens het Rijksregister verbleef uw echtgenote bovendien tussen 04.05.2009 en 20.09.2011 meerdere maanden in Turkije om er haar moeder te verzorgen. Daarnaast hebt u in uw verklaring hoorrecht van 24.03.2021 verklaard dat uw vader en broer nog in Turkije wonen, dus uw gezin beschikt daar ook nog over een sociaal vangnet.

Uw kinderen zijn nog jong, zodat zij zich bij een eventuele verhuis naar Turkije of elders kunnen aanpassen. De contacten met familie en vrienden die zij in België hebben, kunnen ook op een andere manier onderhouden worden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Mocht uw echtgenote toch met de kinderen in België blijven, dan kunnen zij contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen.

Daar u slechts afwisselende periodes als gezin hebt samengeleefd, en omwille van uw afwezigheid tijdens uw detentie, zal uw afwezigheid niet zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg hebben.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat In zulke zaken de aard en de ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr.77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet- ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit uw veroordelingen (zie supra) blijkt dat er redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken. Het feit dat u vader was heeft u er niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen en meerdere veroordelingen op te lopen. U bent op 17.01.2019 door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor uw betrokkenheid bij een internationale cocaïne- en heroïnehandel in vereniging. U was zowel koerier van drugs (heroïne en cocaïne) als geldkoerier (om cocaïne en heroïne te financieren) van T. M., de leider van de

bende/organisatie. Daarnaast bent u ook schuldig bevonden aan het verhandelen van cocaïne voor eigen rekening, cocaïne die u aankocht bij T. M. U hebt evenmin getwijfeld om uw gezin bloot te stellen aan de mogelijke risico's van uw activiteiten in het drugsmilieu. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag verwacht mag worden. Gelet op uw veelvuldige afwezigheden in het gezin, is uw aandeel in de opvoeding van uw kinderen eerder verwaarloosbaar. Bovendien werden zij mee in het verleden slachtoffer van uw geweldpleging tegen uw echtgenote (feit waarvoor u op 04.11.2015 werd veroordeeld) hetgeen hun psychisch welbevinden niet ten goede komt. In dat verband verwijzen we naar het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld dat staten verplicht "vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen". Dat het contact met uw kinderen moeilijker zal verlopen, is het gevolg van uw eigen crimineel gedrag.

Verder verklaart u in uw hoorrecht dd. 24.03.2021 dat enkel de familie van uw vrouw in België woont. Het gaat om uw schoonouders (K. Ö., ° (...) 1956 te B., Belg sinds 26.10.2000 en A. K., ° (...) 1954 te B., Belg sinds 24.04.2001), uw schoonzussen (K. F., ° te Genk op (...) 1977, Belg sinds 14.04.1995 en K. H. ° (...) 1977 te Genk, Belg sinds 18.06.2001) en uw schoonbroers (K. N., ° (...) 1980 te Genk, Belg sinds 06.10.1998 en K. M., ° (...) 1983 te Genk, Belg sinds 22.08.1995). Van uw schoonfamilie kwamen uw schoonouders en uw schoonzus F. (en haar echtgenoot U.K.) en schoonbroer N. op bezoek in de gevangenis.

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt verder dat u op 14.05.2018 en 15.05.2018 bezoek van uw zus T. A. uit Noorwegen ontving.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007,97} kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Het bestaan van gewone affectieve en emotionele banden met uw schoonfamilie en uw zus valt niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. U toont op geen enkele manier aan dat de relatie die u met uw schoonfamilie of uw zus zou hebben, van dien aard is dat zij zou vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44 bis,§2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Uw familiale situatie werd reeds hierboven uiteengezet.

U bent op 11.08.2003 in Turkije gehuwd met een Belgische van Turkse origine toen u bijna 24 jaar was en hebt daar heel uw leven gewoond, tot u in het kader van gezinshereniging op 29.10.2003 naar België bent gekomen.

Momenteel woont u bijna 18 jaar in België en bent u 41 jaar oud. U verklaart dat u geen gezondheidsproblemen heeft die een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst zouden belemmeren.

Volgens uw verklaring hoorrecht dd. 24.03.2021 hebt u nooit in Turkije gewerkt. In België hebt u geen diploma of beroepsopleiding gevolgd; u hebt uw kennis opgebouwd door te werken en u bent momenteel 10 jaar installateur in groene energie. Volgens de databank tewerkstelling Dolsis kon u snel aan de slag als interimarbeider in de periode 26.11.2003 tot 06.10.2008. Van 06.01.2009 tot 03.02.2009 werkte u bij H. BVBA; van 25.05.2009 tot 04.09.2009 was u in dienst van F. BVBA; van 07.09.2009 tot 01.12.2010 werkte u bij B. BVBA; van 01.12.2010 tot 10.05.2013 werkte u voor M.-T. BVBA en van 02.10.2019 tot 12.05.2020 was u werkzaam bij S. BVBA. Sinds 19.05.2020 bent u vast in dienst bij de firma M. BV.

U was aangemeld bij het Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen (RSVZ) van 01.04.2013 tot 31.03.2015 en van 01.11.2015 tot 12.03.2019.

Gedurende uw verblijf van bijna 18 jaar in België had u dus nagenoeg altijd een inkomen uit legale arbeid. Toch hebt u zich laten verleiden tot de internationale drughandel om bijkomende inkomsten te genereren. Volgens het vonnis van de SURB van Antwerpen dd. 20.09.2019 hebt u daarover verklaard dat u in de problemen kwam toen u als zelfstandige in onderaanneming werkte. Omdat de sector waarin u werkte instortte, werd hetgeen u factureerde aan uw opdrachtgevers niet meer vergoed. U stelt dat u via de drugtransporten en het dealen enkel de bedoeling had om uit de financiële problemen te geraken en er dan mee te stoppen, u haalde aan dat het zeker niet de bedoeling was om een luxelevens te leiden. Als drugshandel uw antwoord is op uw financiële problemen, kan het risico op recidive niet worden uitgesloten. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de internationale drugtrafiek.

U hebt 4 jaar doorgebracht in gevangenschap en uw bezit van een strafblad komt uw kansen op de arbeidsmarkt hier niet ten goede. Met 41 jaar bent u nog relatief jong en kunt u met uw opgedane werkervaring een nieuwe start maken op de arbeidsmarkt in uw herkomstland of elders. Bovendien wonen uw vader en broer nog in Turkije, dus u beschikt daar ook nog over een sociaal vangnet.

Na dergelijk lang verblijf is het normaal dat u hier ook een vrienden-en kennissenkring hebt opgebouwd. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat u naast uw Belgisch-Turkse schoonfamilie ook veel vrienden hebt van Turkse origine. Deze vriendschapsbanden kunnen bij een terugkeer naar Turkije ook via moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken onderhouden worden. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een ander land.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr, EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021).

Zelfs indien de integratie -door het verblijf in België- in Turkije wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr, EHRM, Veljkovic-Jucic v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

Gezien u het merendeel van uw leven in Turkije hebt doorgebracht en u daar gehuwd bent met een Belgisch-Turkse, uw uitsluitend Turkse vriendenkring, u op uw proces in 2019 geen Nederlands gebruikte maar werd bijgestaan door een beëdigd tolk Turks, en het feit dat u gedurende uw verblijf in België nooit stappen heeft ondernomen om de Belgische nationaliteit aan te vragen hoewel uw echtgenote en kinderen, alsook uw ganse schoonfamilie de Belgische nationaliteit bezitten, toont aan dat u meer waarde hecht aan uw Turkse afkomst en cultuur dan aan de Belgische. U hebt van de SURB op 19.02.2021 ook de toelating gekregen om 21 dagen naar het buitenland te reizen, wat erop kan wijzen dat u uw vakanties in Turkije of elders wenst door te brengen.

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de

Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Gelet op uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin en uw deelname aan een criminele organisatie, kan het risico dat u ook in toekomst nog strafbare feiten zal plegen, niet worden genegeerd.

Op 04.11.2015 werd u veroordeeld voor slagen en verwondingen aan uw echtgenote. Op 04.08.2013 hebt u naar aanleiding van een woordenwisseling over geldzaken uw zelfbeheersing verloren en hebt u uw echtgenote bij de keel gegrepen en haar op haar been geslagen. De letsels die uw echtgenote daarbij opliep, werden visueel vastgesteld door de verbalisanten en fotografisch weergegeven in het strafdossier. De rechter van Tongeren stelde in zijn vonnis van 04.11.2015 : 'Beklaagde K. heeft door zijn handelswijze blijk gegeven van een agressieve Ingesteldheid en een misprijzen voor andermans lichamelijke en geestelijke integriteit dan nog wel van zijn echtgenote. (...) Beklaagde stelt dat hij zou hebben ingezien dat zijn reactie verkeerd was, maar dat intussen de rust in het gezin zou zijn weergekeerd, (...) Rekening houdend met de absolute laakbaarheid en de omvang van de gepleegde agressie, de aard en de ernst van de feiten, de persoonlijkheid van de beklaagde in zoverre deze blijkt uit het strafdossier en zijn gunstig strafrechtelijk verleden werd u veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 600 euro of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen met probatie-uitstel. Onder de opgelegde voorwaarden diende u onder meer een cursus agressiebeheersing of een gelijkwaardige vorming te volgen in overleg met en onder toezicht van de justitieassistent.

Uw probatie-uitstel werd echter bij vonnis van de Correctionele rechtbank van 09.04.2018 ingetrokken op advies van de Probatiecommissie dd. 27.04.2017 omdat u de opgelegde voorwaarden niet naleefde.

Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld verplicht staten "vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen". Zoals hierboven reeds werd aangehaald, blijkt geweld uw antwoord op financiële problemen. Niettegenstaande de relatietherapie met uw echtgenote een positief verloop kent, bestaat er opnieuw een risico op recidive aangezien u momenteel tijdelijk werkloos bent wegens Covid-19 (cf. weddefiche februari 2021 overgemaakt in het kader van uw hoorrecht dd 24.03.2021).

Daarnaast stond u samen met 10 medebeklaagden op 17.01.2019 voor de rechtbank van Tongeren terecht in een zaak van internationale drughandel. U werd vervolgd wegens invoer van cocaïne en heroïne en uitvoer van cocaïne en heroïne naar Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk en Hongarije te Genk, Hasselt, te Antwerpen en elders in het Rijk; invoer van cocaïne en heroïne te Oostenrijk en o.a. te Wenen; verhandelen van cocaïne en heroïne te Genk, te Hasselt en elders in het Rijk; verhandelen van cocaïne en heroïne te Wenen en elders te Oostenrijk; bezit van cocaïne en heroïne te Genk, te Hasselt en elders in het Rijk met de omstandigheid dat de misdrijven daden zijn van deelneming een de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Het betreft feiten bewezen tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017. Op de zitting ontkende u met klem u ingelaten te hebben met heroïne. We citeren volgende informatie uit het vonnis.

"Tijdens zijn verhoren van 4 januari 2017 en 13 juni 2017 duidde T.N. "A." aan als drugskoerier van eerste beklaagde. De drugskoerier "A." werd in het Oostenrijks dossier door de speurders geïdentificeerd als zesde beklaagde (u), ook gekend onder de bijnaam "At.". Tijdens zijn verhoor van 24 augustus 2017 werd zesde beklaagde (u) ook door tweede beklaagde aangeduid als koerier van eerste beklaagde, Volgens tweede beklaagde werd zesde beklaagde (u) om medewerking verzocht op het ogenblik dat T.N. in de problemen kwam. Op instructie van eerste beklaagde en met het doel drugs te smokkelen kocht zesde beklaagde (u) oorspronkelijk het voertuig Hyundai aan. Volgens tweede beklaagde zou zesde beklaagde (u) zich op een bepaald moment als drugskoerier hebben teruggetrokken uit angst gevat te worden, doch de verklaringen van tweede beklaagde zijn op dat punt niet overeenstemmend met de geloofwaardige verklaringen van T.N. die zeer gedetailleerd de smokkelritten van zesde beklaagde (u) ~ waaronder heroïne-transporten - omschrijft T.N. specificeerde dat "A." -net zoals hijzelf en tweede beklaagde - drugs ging ophalen in Rotterdam of Antwerpen waarbij de drugs, die werd opgehaald in Rotterdam heroïne betrof en deze in Antwerpen cocaïne. De smokkelritten gingen richting Duitsland, Frankrijk en Oostenrijk. Zesde beklaagde (u) werd steeds vergezeld van zijn vriendin, een Turkse, die in Keulen woonde en perfect Duits sprak. T.N. kon zesde beklaagde (u) beschrijven en wist zijn woonplaats.

Bovendien werden de koeriers niet alleen ingeschakeld om drugs te smokkelen, doch ook om geld te smokkelen bestemd om cocaïne - en heroïne deals te financieren. Tijdens zijn verhoren van 9 en 18 mei 2017 bij de onderzoeksrechter gaf zesde beklaagde (u) overigens toe in opdracht van eerste beklaagde geld te hebben opgehaald of eerste en tweede beklaagde naar afspraken te hebben gebracht in Duitsland; Oostenrijk en Hongarije. Zesde beklaagde (u) maakte hiervoor gebruik van het voertuig VW Passat waarvan hij erkende te weten dat er zich een verborgen ruimte in bevond. Hij besliste om te stoppen met rijden voor eerste beklaagde nadat T.N. werd aangehouden. Tenslotte bevestigde hij (u) te weten dat "deze mensen" - hiermee doelend op eerste, tweede, vijfde en achtste beklaagde - zich met drugs bezig hielden alleen niet in welke mate. Het voertuig Hyundai werd door hem (u) ingeklaard. Dit voertuig werd gekocht omdat het voertuig VW Passat te oud werd en de verborgen ruimte te klein was.

De verklaringen van de afnemers van cocaïne van zesde beklaagde (u), die in besluiten werden geciteerd, hebben betrekking op het eigen handeltje dat zesde beklaagde (u) runde naast zijn activiteiten voor eerste beklaagde en worden bijgevolg niet betrokken in de beoordeling van de tenlasteleggingen die kaderen in de drugshandel van de bende/criminele organisatie van eerste beklaagde.

Op grond van de verklaringen van T.N. samen gelezen met de verklaringen van tweede en zesde beklaagde (u) en de resultaten van de observaties en taps, staat het vast dat zesde beklaagde (u) zowel een drugs (heroïne en cocaïne) - als geldkoerier (om cocaïne en heroïne te financieren) was van eerste beklaagde en dat hij (u) dus rechtstreeks meewerkte aan de druggerelateerde feiten die hem ten laste worden gelegd.

Daarnaast is zesde beklaagde (u) ook schuldig aan het verhandelen van cocaïne voor eigen rekening, cocaïne die hij zelf aankocht bij eerste beklaagde.

Zesde beklaagde (u) werd op 4 april 2017 gecontroleerd te Genk in zijn voertuig VW Polo. Zesde beklaagde (u) was zenuwachtig, er hing een lichte cannabisgeur in de wagen. Er volgde een gerechtelijke fouille. Bij zesde beklaagde (u) werd een ijzeren doosje gevonden ter hoogte van de genitale zone. Het betrof een Frisk doosje met daarin verschillende bolletjes wit poeder. Zesde beklaagde (u) gaf aan dat het cocaïne betrof. Achter de passagiersstoel werd een GSM-toestel Nokia aangetroffen, dat werd uitgelezen en waarin druggerelateerde berichten werden aangetroffen die wezen op drugshandel (gericht aan *). Er volgde een huiszoeking bij zesde beklaagde (u). In de garage werd verpakkingsmateriaal aangetroffen zoals gebruikt bij de aangetroffen paxons cocaïne in het Frisk doosje. Passagier D. verklaarde dat hij zesde beklaagde (u) had gecontacteerd om aan cocaïne te geraken. In het drugsmilieu was geweten datje bij zesde beklaagde (u) goede cocaïne kon krijgen. Er werden afnemers geïdentificeerd en verhoord waaruit bleek dat zesde beklaagde (u) reeds vanaf januari 2016 dealde (afnemer S.J.).

Uit de verklaringen van zesde beklaagde (u) van 26 september 2017 blijkt dat hij deze cocaïne om zelf te verhandelen aankocht bij eerste beklaagde in de (...)straat en dus bij de bende waarvan hij zelf deel uitmaakte. (...)

Specifiek wat betreft zesde beklaagde (u) en de lastens hem weerhouden deelname aan de beslissingen van de criminele organisatie verwijst de rechtbank naar de volgende elementen:

- de vertrouwensrelatie met eerste beklaagde (bendeleider), (u) werd toevertrouwd met geldtransporten;
- de vaststelling dat (u) prospectie deed naar smokkelvoertuigen en er eentje liet inklaaren;
- de vaststelling dat (u) ten voordele van tweede beklaagde zorgde voor een fictieve tewerkstelling opdat deze onder de radar zou blijven van overheidsinstanties."

De rechter stelt in zijn vonnis van 17.01.2019 dat "de in (uw) hoofde bewezen feiten ernstig zijn. De handel in drugs is louter gericht op snel geldgewin. Daarbij wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die verdovende middelen de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. Gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole riskeert de eindgebruiker soms zonder het te weten zijn leven. De omgeving van de gebruiker ondergaat gedwongen de drugsverslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden en met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit."

Verder stelt de rechtbank dat u een belangrijke rol binnen de bende/organisatie van eerste beklaagde vervulde zoals blijkt uit de beoordeling van de tenlasteleggingen en de specifieke rol die u vervulde. Daarnaast onderhield u nog een eigen handeltje in cocaïne. Om u het ontoelaatbare van uw handelen te doen inzien, werd u veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar en een geldboete van 8000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen. Het vermogensvoordeel dat in uwen hoofde verbeurd werd verklaard, bedraagt in totaal 86.000 euro.

Gelet op het ontbreken van precieze gegevens m.b.t de afgenomen hoeveelheden cocaïne bij eerste beklaagde voor de verkoop voor uw eigen rekening, aanvaardde de rechtbank de door u gemaakte schatting van 2 kilogram (2 kilo x 27.000 euro = 54.000 euro).

Wat betreft de ritten die u uitvoerde voor eerste beklaagde in de periode tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017» periode die ongeveer overeenstemt met de periode waarin derde beklaagde smokkelritten van geld en drugs uitvoerde In opdracht van eerste beklaagde (nog iets langer voor u) en waarvan op grond van de gegevens van het strafdossier vaststaat dat er minstens 64 transporten door derde beklaagde werden uitgevoerd, heeft de rechtbank aangenomen dat u minstens evenveel transporten heeft uitgevoerd tegen betaling van 500 euro per rit. (64 x 500 euro = 32.000 euro).

Uit het vonnis van de SURB Antwerpen dd. 20.09.2019 blijkt dat "u in de problemen kwam toen u als zelfstandige in onderaanneming werkte. Omdat de sector waarin u werkte instortte, werd hetgeen u factureerde aan uw opdrachtgevers niet meer vergoed. U stelt dat u via de drugtransporten en het dealen enkel de bedoeling had om uit de financiële problemen te geraken en er dan mee te stoppen. U haalt aan dat het zeker niet de bedoeling was om een luxeleven te leiden."

Als drugshandel uw antwoord is op uw financiële problemen, kan het risico op recidive niet worden uitgesloten. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de internationale drugstrafiek.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalla 1. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahf t Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t, Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt In kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) In het eerste punt van de considerans overwogen dat de Illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54, Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

De SURB haalt in zijn vonnis van 20.09.2019 aan dat u nog heeft wat schulden heeft ten gevolge van het faillissement van uw eenmanszaak en van uw veroordelingen. Er werden reeds een aantal afbetalingsplannen bekomen en de betalingen werden opgestart. U diende hierover in elk geval voldoende transparant te zijn ten aanzien van de justitieassistent. Er lag ook een voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voor op vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding om het recidiverisico maximaal in te perken. Daarom werd u het elektronisch toezicht toegekend.

Uit het vonnis van de SURB dd. 19.02.2021 blijkt dat u een overzicht van uw schulden uit het verleden hebt bezorgd aan de justitieassistent en dat u momenteel afbetaalt aan de FOD Financiën, u legt de bewijsstukken daarvan correct voor aan de justitieassistent. Deze besloot dat uw elektronisch toezicht reeds 16 maanden een goed verloop kent.

Na deze gunstige evaluatie heeft de rechtbank vastgesteld dat het uitgewerkte reclasseringsplan voldoende recidivebeperkend werkt en daarom wou de rechtbank u de kans geven om een volgende stap in uw re-integratietraject te zetten. Daarom werd u op 25.02.2021 in voorlopige vrijheid gesteld. Het is aan u om de ingezette positieve trend verder te zetten en ook van deze strafuitvoeringsmodaliteit een succes te maken.

We herhalen in dit verband dat de feiten die tot uw twee correctionele veroordelingen hebben geleid, allebei het gevolg zijn van financiële problemen en dat er dus opnieuw een imminent gevaar voor recidive bestaat, mocht blijken dat u niet meer over een regelmatig inkomen uit een reguliere dagbesteding beschikt. Uit de voorgelegde weddefiches in het kader van uw hoorrecht blijkt dat u door uw werkgever in februari 2021 op tijdelijke werkloosheid werd gezet wegens overmacht (covid). Hoewel u hier geen schuld aan heeft, hebben we op dit ogenblik geen informatie over uw huidige situatie.

Verder bent u tussen 27.04.2006 en 13.12.2018 liefst 10 keer veroordeeld door de politierechtbank tot geldboetes van 25 tot 400 euro en uw rijbewijs werd 5 keer ingetrokken wegens inbreuken op het verkeer (4 feiten), intoxicatie aan het stuur (2 feiten), rijden door het rood licht (2 feiten), overdreven of onaangepaste snelheid (2 feiten), het negeren van een bevel van een bevoegd agent (1 feit), het niet naleven van de voorrangsregels en uitvoeren van gevaarlijke manoeuvres (1 feit), het gebruik van een draagbare telefoon en het niet-dragen van uw veiligheidsgordel (1 feit), een overladen voertuig en het niet dragen van een rijbewijs (1 feit) en inbreuken op de technische eisen voertuigen (2 feiten).

De Wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politierechtbank.

U bent 10 keer door de Politierechtbank veroordeeld en hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet uw eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook uw gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin u leeft.

Tenslotte vermeldt het ANG nog opzettelijke vernielingen in 2009 (PV AN.92.F6/...), inbreuk op dierenwelzijn in 2015 (PV TG.63.L6/...) , inbreuken betreffende de sociale documenten en schriftvervalsing (PV TG.69.F1/...) en schending van de eer (PV TG.52.L6/...) in 2017 en verduistering of vernietiging in 2018 (PV TG.20.L6/...).

Doorheen de door u gepleegde feiten schemert een leven zonder verantwoordelijkheidszin door. U hebt duidelijk lak aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels geeft allerm minst blijk van schuldinzicht, noch van uw wil tot integratie in de Belgische samenleving.

Gelet op het zeer lucratief karakter, het grootschalig en internationaal karakter van de drugtrafik en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, uw rol binnen de organisatie en uw persoonlijkheid, het risico op recidive bij financiële problemen en uw roekeloos gedrag in het verkeer, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten. Uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

*Gelet op al deze elementen, wordt krachtens artikel 44bis,§2 van de wet van 15 december 1980 een einde gemaakt aan uw verblijf om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 27 juli 2021, en dus tijdig, ervan in kennis gesteld dat hij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoeker een aanvullende nota met bijlage neer. De verwerende partij vraagt om deze uit de debatten te weren.

De Raad wijst erop dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de annulatieprocedure voorzien in de mogelijkheid om ter terechtzitting een dergelijk proceduristuk neer te leggen. Dit klemmt in casu des te meer nu de mogelijkheid tot het neerleggen van een syntheseseminarie wel is voorzien in de annulatieprocedure (artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet) en de verzoeker op 27 juli 2021 nog heeft laten weten dat hij geen syntheseseminarie wenste neer te leggen. De aanvullende nota met bijlage dient daarom uit de debatten te worden geweerd.

Bovendien moet worden opgemerkt dat het de verzoeker niet toegelaten is ter terechtzitting nieuwe middelen te ontwikkelen en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten. Een dergelijke handelswijze brengt immers de *paritas armorum* in het gedrang. Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, ten einde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen voegt de verzoeker aan zijn aanvullende nota een attest van zijn psycholoog toe van 6 september 2021. Hierin meldt de psycholoog onder meer dat de verzoeker een laatste sessie bij hem had op 9 maart 2021. Er was dan ook ruimschoots de tijd om reeds bij het verzoekschrift, dat werd ingediend met een aangetekende brief van 6 juli 2021, een dergelijk attest bij te voegen. Bovendien heeft de verzoeker ook geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid tot het neerleggen van een syntheseseminarie. Het getuigt dan ook niet van een diligente procesvoering om pas ter terechtzitting een verslag over te maken aangaande de psychologische consultaties die reeds maanden en jaren voordien plaats vonden. Te dezen kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat de grondslag van het betoog in de ‘aanvullende nota’ reeds bestond op het ogenblik dat de verzoeker het verzoekschrift heeft ingediend. De middelonderdelen die slechts voor het eerst ontwikkeld worden in een niet voorzien proceduristuk en waarvan niettemin de grondslag reeds bij het instellen van het beroep bestond, zijn onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

De Raad wijst er ten overvloede nog op dat in het attest van de psycholoog, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, geenszins kan worden gelezen dat de beëindiging van het verblijfsrecht het

gezin van de verzoeker ernstig zou destabiliseren. Bovendien werd, in tegenstelling tot de casussen die ten grondslag lagen aan de rechtspraak van het EHRM waarnaar de verzoeker verwijst, in het thans bestreden besluit wel degelijk een concrete afweging gemaakt tussen verzoekers belang bij de verdere uitoefening van het gezins- en privéleven in België en het belang van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde. Er werd hierbij tevens ingegaan op de belangen van verzoekers echtgenote en hun minderjarige kinderen. De verzoeker vraagt voorts dat het bijgevoegde attest mede in rekening wordt genomen zodat alleszins blijkt dat hij een familie-, gezins- en privéleven heeft in België, doch het bestaan hiervan werd in het bestreden besluit niet ter discussie gesteld. De Raad ziet dan ook niet in hoe de informatie die bij de aanvullende nota is gevoegd een ander licht kan werpen op de beoordeling van het enig middel.

De aanvullende nota wordt bijgevolg uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 44bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van het evenredigheidsbeginsel als beginsel van Unierecht, van de artikelen 1, 7, 24 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 *juncto* 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 3, 6, 16, 23 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

3.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Verwerende partij stoelt zich voor de bestreden beslissing op art. 44bis van de Vreemdelingenwet.

Het gaat om ernstige feiten die tussen de 4 en 5 jaar geleden hebben plaats gevonden, met name tussen augustus 2016 en mei 2017.

Verwerende partij stelt dat het gaat om ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht vereisen.

Verwerende partij stelt dat er ook wat betreft de feiten die verzoeker gepleegd heeft t.o.v. zijn echtgenote er een risico op recidive bestaat, gelet op het feit dat hij momenteel werkloos is (de feiten vonden plaats in een situatie van financiële onzekerheid).

Verwerende partij stelt dat ook wat betreft de druggerelateerde feiten het risico op recidive niet kan uitgesloten worden gezien deze feiten het antwoord waren op verzoekers financiële problemen.

Verwerende partij verwijst naar het vonnis van de SURB van 20 september 2019 en van 19 februari 2021 waarbij het recidiverisico maximaal wordt ingeperkt. Verwerende partij verwijst naar de gunstige evaluatie van de rechtbank, dat recidive risico voldoende beperkt werd geacht, de voorwaardelijke vrijheid van verzoeker. Verwerende partij stelt echter dat opnieuw een imminent gevaar voor recidive bestaat. Verzoeker zou immers tijdelijk werkloos zijn.

Verder gaat verzoeker over tot karaktermoord op verzoeker. Verzoeker zou leven zonder verantwoordelijkheidszin, lak hebben aan regels, niet willen integreren in de Belgische maatschappij.

Het zou ook verzoeker zijn eigen schuld zijn dat het contact met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, nochtans is dit niet direct een element in het evenredigheidsonderzoek in de rechtspraak van het EHRM onder artikel 8 EVRM.

Verzoeker zou een slechte vader zijn, zijn verantwoordelijkheid niet nemen, een verwaarloosbare rol in de opvoeding van zijn kinderen spelen, zijn kinderen zouden geleden onder het gevangenisbezoek, hij zou zijn kinderen geen warme, veilige of geborgen thuis gegeven hebben, ze zouden de nodige stabiliteit gemist hebben, verzoeker zou zelfs schromelijk gefaald zijn als vader.

Deze erg zware beschuldigingen zijn op niets gebaseerd en gaan lijnrecht in tegen wat verzoekers kinderen en zijn vrouw bepalen. Het is niet aan verwerende partij om zich uit te spreken over de geschiktheid van verzoeker als ouder. Ze is daar niet gekwalificeerd voor en heeft ook geen onderzoek gevoerd in die zin.

Wat betreft de impact op verzoekers gezin merkt verwerende partij op dat er geen onoverkomelijke hindernissen zijn het gezinsleven in Turkije verder te zetten. Verzoekers kinderen zijn nog jong en zouden zich aan Turkije kunnen aanpassen.

Wat het hoger belang van de kinderen betreft wijst verwerende partij er algemeen op dat het EHRM stelt dat bij verwijderingsmaatregelen wegens openbare orde de beslissing in eerste instantie de dader van de strafrechtelijke feiten betreft.

Bovendien kunnen in dergelijke dossier de belangen van de kinderen ondergeschikt zijn aan de bezwaren op vlak van openbare orde.

Verder wordt het feit dat verzoeker de Belgische nationaliteit niet heeft aangevraagd aangewend als een teken dat hij niet geïntegreerd zou zijn, en wordt er ook verwezen naar het gebruik van een tolk Turks in zijn strafrechtelijke procedures om zijn integratie in vraag te stellen.

Verwerende partij acht de bestreden beslissing conform artikel 8 van het EVRM en conform artikel 44bis Vw.

2. Verzoeker is de vader van 3 Belgische kinderen waarvan een met autisme, bijzonder zorgnoden, nood aan omkadering en een ontwikkelingsachterstand. Hij heeft bijzondere onderwijsbehoeften en is bijzonder kwetsbaar.

Deze verhoogde kwetsbaarheid is pas vast komen te staan na de strafrechtelijke feiten die verzoeker tussen de 4 en 5 jaar geleden gepleegd heeft.

Verwerende partij gaat uit van een scenario waarbij de kinderen van verzoeker als Belgen het grondgebied van de Unie verlaten.

Drie vragen dringen zich op, de vraag naar de toepassing van artikel 44bis ev Vw. als omzetting van artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn, de vraag naar een afgeleid verblijfsrecht o.g.v. artikel 20 VWEU conform de arresten Zambrano, Chavez- Vilchez en K.A., en de vraag naar de positieve en negatieve verplichtingen van verwerende partij onder artikel 8 EVRM voor wat betreft verzoeker en zijn gezin, inclusief het hoger belang van de betrokken kinderen.

In alle gevallen moeten de respectievelijke belangen afgewogen worden ten opzichte van het openbare orde risico dat verzoeker vormt en het belang van de Belgische Staat om haar zonder verblijfsrecht te zien. (dit is niet het belang van de Belgische Staat, wel het belang ter vrijwaring van de openbare orde)

Het is belangrijk om hierbij een verschil te maken tussen het belang van de Belgische Staat verzoeker verwijderd te zien, en het belang van de Belgische Staat verzoeker zonder verblijfsrecht te zien, gezien verwerende partij weigert verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en gezien de openbare orde gevolgen in beide gevallen duchtig verschillen.

Immers, verzoeker in een precaire verblijfssituatie houden zonder hem een terugkeerverplichting op te leggen verandert in het beste geval niets aan het risico dat hij zou stellen, en in het slechtste geval vergroot het dit risico. Verzoeker kan dan immers niet werken en volgens verwerende partij vergroot dat substantieel het risico op recidive.

Verzoeker zijn verwijdering bewerkstelligen heeft uiteraard andere gevolgen voor het openbare orde risico dat hij zou stellen. Deze afweging is relevant voor wat betreft de evenredigheid van de bestreden beslissing.

Artikel 44bis §§1 en 2 Vw. stellen:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies het duurzaam verblijf hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid"

Artikel 45 Vw. stelt:

"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf."

Artikelen 44bis en 45 Vw. vormen de omzetting van artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 27 van die richtlijn stelt:

"1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene.

Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist. "

Artikel 28 van de richtlijn bepaalt:

"1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989"

Artikelen 27 en 28 van de richtlijn voorzien in twee onderscheiden maatregelen, enerzijds in artikel 27 beperking van vrij verkeer en verblijf, en anderzijds in artikel 28 het opleggen van een verwijderingsbesluit, wat ook een maatregel uitmaakt in de zin van artikel 27 van de richtlijn, maar dan de meest verregaande.

Artikel 44bis Vw. voorziet in de mogelijkheid het verblijfsrecht te beëindigen en het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, tot in 2019 de Wetgever besloten heeft de component 'bevel om het grondgebied te verlaten' uit het artikel te lichten.

Nu kan er een bevel opgelegd worden op grond van artikel 44ter Vw.

Dit brengt verscheidene problemen met zich mee.

Het is enkel artikel 28 van de richtlijn, bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde. Artikel 27 maakt geen melding van de trapsgewijze classificatie van openbare orde problemen.

Het kan niet de bedoeling van de Uniewetgever zijn, en het blijkt ook niet uit de tekst van de richtlijn, dat het mogelijk moet zijn dat een lidstaat enkel het verblijf beëindigt zonder ook een beslissing te nemen tot verwijdering.

Indien het om een weigering tot binnenkomst gaat is er evident geen verwijdering nodig, gezien de betrokkene zich in dat geval niet op het grondgebied bevindt.

Indien er een beslissing tot weigering verblijf of beëindiging verblijfsrecht genomen wordt bevindt de betrokkene zich normaliter wel op het grondgebied.

Het is niet conform het Unierecht om een beslissing te nemen waarbij het verblijfsrecht beëindigd wordt, zonder daar in dezelfde beslissing of een aparte, maar simultane, beslissing een bevel om het grondgebied aan te koppelen.

De Terugkeerrichtlijn is daar zeer duidelijk in.

De punten 4 en 5 van de considerans van richtlijn 2008/115 luiden als volgt:

"(4) Om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, moeten duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld.

(5) In deze richtlijn moeten horizontale regels worden vastgesteld die van toepassing zijn op alle onderdanen van derde landen die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor toegang tot, verblijf of vestiging in een lidstaat."

Hieruit kunnen we afleiden dat de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn een doeltreffend terugkeerbeleid is, met duidelijke, transparante en billijke regels, die van toepassing moeten zijn op derdelanders die, zoals verzoekster door de bestreden beslissing, niet of niet meer voldoet aan de voorwaarden voor verblijf in een lidstaat, in casu België.

Artikel 1 van richtlijn 2008/115, met het opschrift „Toepassingsgebied", bepaalt:

"In deze richtlijn worden de gemeenschappelijke normen en procedures vastgesteld die door de lidstaten moeten worden toegepast bij de terugkeer van illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen, overeenkomstig de grondrechten die de algemene beginselen van het gemeenschapsrecht en het internationaal recht vormen, met inbegrip van de verplichting om vluchtelingen te beschermen en de mensenrechten te eerbiedigen."

In artikel 2 van deze richtlijn, „Werkingssfeer", is bepaald:

"1. Deze richtlijn is van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.

Uit artikel 3 van genoemde richtlijn, met het opschrift „Definities", luidt:

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

[...]

2) „illegaal verblijf": de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat, van een onderdaan van een derde land die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden [...] voor toegang tot, verblijf of vestiging in die lidstaat

Artikel 6 van de richtlijn laat de lidstaten vervolgens geen enkele marge om zoals verwerende partij met de bestreden beslissing doet, wel te beslissen het verblijfsrecht niet langer te verlengen, maar geen terugkeerbesluit op te leggen. De Terugkeerrichtlijn is erop gericht dat lidstaten ofwel een verblijfsrecht toekennen, ofwel de terugkeer faciliteren, en er is geen ruimte voor eender wat ertussenin.

Artikel 6 van de richtlijn stelt:

"1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

2. De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. [...]

3. De lidstaten kunnen ervan afzien een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen een illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land die [...] door een andere lidstaat wordt teruggenomen. [...]

4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. [...]

5. Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt [...] die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt".

In het arrest in de zaak C-329/11 Achughbabian heeft het Hof van Justitie vervolgens duidelijk bepaald dat de loyaliteitsplicht van de lidstaten en de vereisten van de doeltreffendheid vereisen dat lidstaten zo snel mogelijk de verwijdering uitvoeren. De Terugkeerrichtlijn verdraagt geen kunstmatige ambiguïteit:

"45 In dit verband kan worden volstaan met vast te stellen dat zowel uit de loyaliteitsplicht van de lidstaten als uit de vereisten van doeltreffendheid die in herinnering zijn gebracht met name in punt 4 van de considerans van richtlijn 2008/115, volgt dat aan de bij artikel 8 van deze richtlijn aan de lidstaten opgelegde verplichting om in de in lid 1 van dat artikel genoemde gevallen de verwijdering uit te voeren, zo spoedig mogelijk moet worden voldaan. Dat is vanzelfsprekend niet het geval indien de betrokken lidstaat, na te hebben vastgesteld dat het verblijf van de onderdaan van een derde land illegaal is, de uitvoering van het terugkeerbesluit, of zelfs de vaststelling op zich van dat besluit, laat voorafgaan door een strafrechtelijke vervolging, eventueel gevolgd door een gevangenisstraf. Een dergelijke handelwijze zou de verwijdering vertragen (arrest El Dridi, reeds aangehaald, punt 59) en wordt overigens niet vermeld onder de in artikel 9 van richtlijn 2008/115 genoemde rechtvaardigingen voor uitstel van de verwijdering."

Dat de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht hem tot iemand in illegaal verblijf maakt en dat verwerende partij geen enkele discretionaire bevoegdheid heeft om deze beslissing niet te laten gepaard gaan met een terugkeerbesluit blijkt ook duidelijk uit het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" (C/2017/6505):

"Onder deze zeer ruime definitie vallen alle onderdanen van een derde land die niet legaal in een lidstaat verblijven. Onderdanen van een derde land die zich fysiek op het grondgebied van een EUlidstaat bevinden, verblijven hier legaal of illegaal. Een andere mogelijkheid is er niet." (eigen benadrukking, pg 6)

"De volgende categorieën onderdanen van een derde land worden bijvoorbeeld beschouwd als illegaal verblijvend in een lidstaat: => houders van een verlopen verblijfsvergunning of visum; => houders van een ingetrokken verblijfsvergunning of visum; => afgewezen asielzoekers; => asielzoekers waarvoor is besloten dat hun verblijfsrecht is beëindigd; => personen waaraan de toegang aan de grens is geweigerd; => personen die zijn opgepakt wegens irreguliere grensoverschrijding; => irreguliere migranten die zijn aangehouden op het grondgebied van een lidstaat; => personen die niet het recht hebben om in de lidstaat van aanhouding te verblijven (ook al hebben zij dat recht in een andere lidstaat); => personen die zich gedurende een termijn voor vrijwillig vertrek op het grondgebied van een lidstaat bevinden; => personen waarvoor verwijdering is uitgesteld." (eigen benadrukking, pg 7)

"De volgende categorieën van personen worden niet als illegaal verblijvend beschouwd, omdat zij (al dan niet tijdelijk) het recht hebben in een lidstaat te verblijven: => asielzoekers die in de lidstaat verblijven waar zij gedurende de behandeling van hun asielverzoek mogen verblijven; => personen die verblijven in een lidstaat waar zij formeel een gedoogstatus hebben (mits dit volgens de nationale wetgeving als een legale verblijfsstatus wordt aangemerkt); => houders van een frauduleus verworven verblijfsvergunning, zolang de verblijfsvergunning niet is ingetrokken en als een geldige vergunning wordt beschouwd." (pg 7)

"Onderdanen van derde landen op wie de in de terugkeerrichtlijn ingestelde terugkeerprocedure is toegepast en die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven zonder dat er een geldige reden is om niet terug te keren (scenario uit punt 48 van het arrest van het Europees Hof van Justitie in zaak C-329/11 Achughbabian), zijn illegaal verblijvend. De verwijzing van het Europees Hof van Justitie in de zaak Achughbabian betreft uitsluitend de verenigbaarheid van nationale strafrechtelijke maatregelen met de terugkeerrichtlijn. In dit arrest wordt niets gezegd over de werkingssfeer of de toepasselijkheid van de terugkeerrichtlijn en de algemene regel uit artikel 2, lid 1, blijft dan ook in stand: het is ofwel het één, ofwel het ander, hetgeen betekent dat een persoon illegaal verblijft en de terugkeerrichtlijn van toepassing is of dat een persoon het recht heeft te verblijven en de terugkeerrichtlijn niet van toepassing is." (eigen benadrukking, pg 8)

"Lidstaten zijn verplicht een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft, tenzij het Unierecht uitdrukkelijk in afwijkingsmogelijkheden voorziet (zie het overzicht van uitzonderingen hieronder). Lidstaten mogen in de praktijk illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen niet gedogen zonder een terugkeerprocedure te starten of een verblijfsrecht te verlenen. Deze verplichting voor de lidstaten om een

terugkeerprocedure te starten of een verblijfsrecht te verlenen, is erop gericht grijze gebieden te verkleinen, uitbuiting van illegalen te voorkomen en voor alle betrokkenen rechtszekerheid te scheppen." (eigen benadrukking, p.22)

Zeer recent, op 3 juni 2021 oordeelde het Hof van Justitie in zaak C-546/19 nog als volgt:

"56 Dit betekent dat een lidstaat die wordt geconfronteerd met een onderdaan van een derde land die zich op zijn grondgebied bevindt en niet of niet langer over een geldige verblijfstitel beschikt, overeenkomstig de relevante bepalingen moet bepalen of aan die onderdaan een nieuwe verblijfsvergunning moet worden afgegeven. Indien dat niet het geval is, is de betrokken lidstaat verplicht om ten aanzien van die onderdaan van een derde land een terugkeerbesluit uit te vaardigen dat overeenkomstig artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gepaard kan of moet gaan met een inreisverbod in de zin van artikel 3, punt 6, van deze richtlijn."

Ofwel wordt er dus opnieuw gemachtigd tot verblijf, ofwel wordt er een terugkeerbesluit genomen én uitgevoerd.

Het Unierecht, de rechtspraak van het HvJ, voorzien niet in de mogelijkheid om enkel het verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger of een derdelander te beëindigen zonder een verwijderingsbesluit te nemen, en vereist, gelet op de nood aan een duidelijk en transparant terugkeerbeleid, dat men ofwel gemachtigd wordt tot verblijf, ofwel verwijderd wordt. Een verblijfsrecht beëindigen zonder over te gaan tot een terugkeermaatregel heeft geen wettige grond in het Unierecht en verzoeker meent dat het Unierecht zich daartegen verzet.

Het belang dat verzoeker bij deze kritiek heeft is duidelijk. De verplichting voor de lidstaten om ofwel over te gaan tot verwijdering, ofwel te regulariseren dient ertoe om rechtszekerheid te scheppen en uitbuiting van kwetsbare mensen tegen te gaan. Verzoeker heeft ook geen recht op de sociale rechten in afwachting van de effectieve verwijdering zolang hem geen terugkeerverplichting werd opgelegd en hij wordt in een situatie van kunstmatige onzekerheid en verhoogde kwetsbaarheid gehouden terwijl hij een vrouw en drie kinderen heeft.

Tegelijkertijd ligt verzoeker onder het verbod van de SURB het grondgebied voor meer dan 21 dagen te verlaten.

Verwerende partij moet duidelijkheid scheppen. Ofwel wordt behoudt verzoeker zijn verblijfsrecht, ofwel krijgt hij de opdracht het grondgebied te verlaten, en het is aan verwerende partij om dit te verzoenen met de beschikking van de SURB.

Gelet op het feit dat er volgens verwerende partij een actueel en voldoende ernstig gevaar bestaat voor de openbare orde kan verzoeker ook niet begrijpen hoe zijn verblijf in België dan enigszins getolereerd zou kunnen worden.

Het Hof van Justitie heeft op 22 juni 2021 in zaak C 718/19, pnt 49 ook geoordeeld dat er een inhoudelijk verband bestaat tussen fysieke verwijdering en maatregelen ter bescherming van de openbare orde: "Een maatregel om het risico te voorkomen dat de betrokkene onderduikt in een situatie als die welke in punt 46 van dit arrest in herinnering is gebracht, draagt noodzakelijkerwijs bij tot de bescherming van de openbare orde, aangezien die uiteindelijk is bedoeld om te verzekeren dat een persoon die wordt beschouwd als een bedreiging voor de openbare orde van de gastlidstaat, van het grondgebied van deze lidstaat wordt verwijderd, zodat deze maatregel dus verband houdt met het voorwerp van het verwijderingsbesluit zelf"

Voor verzoeker is er geen enkele keuze dan in België te blijven, of het nu met of zonder verblijfsrecht is, gelet op de noden en behoeften van zijn Belgische vrouw, zijn Belgische kinderen die hier geboren en getogen zijn en op 15jarige en 14 jarige leeftijd al een echt leven en sociaal netwerk hebben opgebouwd, en gelet op de bijzondere noden van zijn vijfjarige zoon met ASS.

Hij is overigens verplicht, door het vonnis van de SURB, om in België te blijven.

Verzoeker zou, indien hem een terugkeerbesluit wordt opgelegd, een subjectief recht hebben op grond van artikel 14 van de Terugkeerrichtlijn dat er 'zoveel mogelijk' in haar "elementaire levensbehoeften"

wordt voorzien door de Belgische Staat. Het Hof van Justitie heeft artikel 14 van de richtlijn zo geïnterpreteerd in het Abdida arrest (C-562/13) in 2014:

"58 Uit een en ander volgt dat de lidstaten verplicht zijn om een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt en die een beroep heeft ingesteld tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor hem een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, de in artikel 14 van richtlijn 2008/115 bedoelde waarborgen in afwachting van terugkeer te bieden.

59 Meer bepaald is de betrokken lidstaat in een situatie als die welke in het hoofdgeding aan de orde is krachtens artikel 14, Hd 1, sub b, van die richtlijn verplicht om zo veel mogelijk te voorzien in de elementaire levensbehoeften van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wanneer deze zelf niet over de middelen beschikt om in zijn eigen onderhoud te voorzien.

60 De verstrekking van dringende medische zorg en de essentiële behandeling van ziekte, als bedoeld in artikel 14, lid 1, sub b, van richtlijn 2008/115, zou in een dergelijke situatie verstoken blijven van daadwerkelijke uitwerking indien zij niet gepaard gaat met een voorziening in de basisbehoeften van de betrokken derdelander.

61 Het staat evenwel aan de lidstaten te bepalen op welke wijze in de elementaire levensbehoeften van de betrokken derdelander wordt voorzien.

62 Derhalve moet artikel 14, lid 1, sub b, van richtlijn 2008/115 aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale wettelijke regeling die niet bepaalt dat in de mate van het mogelijke wordt voorzien in de elementaire levensbehoeften van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt teneinde te verzekeren dat dringende medische zorg en de essentiële behandeling van ziekte daadwerkelijk worden verstrekt tijdens de periode waarin de betrokken lidstaat verplicht is de verwijdering van die derdelander uit te stellen omdat deze beroep heeft ingesteld tegen een jegens hem uitgevaardigd terugkeerbesluit"

Mogelijks meent Uw Raad dat het ernstig ziek zijn daarbij van belang is maar overweging 12 van de Terugkeerrichtlijn laat een dergelijke restrictieve interpretatie niet toe. Dergelander die illegaal verblijven maar nog niet kunnen worden uitgezet hebben recht op de voorziening in hun elementaire levensbehoeften.

Het is dus duidelijk dat verzoeker er belang bij heeft dat de onwettigheid wordt vastgesteld van het feit dat zijn verblijf in België wel onwettig wordt gemaakt door verwerende partij, zonder dat er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

De bestreden beslissing creëert zo een situatie van onzekerheid en vaagheid die ingaat tegen het communautair recht, de doelstelling van de Burgerschapsrichtlijn, de Terugkeerrichtlijn, en verzoeker in een zeer kwetsbare situatie brengt.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat dit een inmenging in het privéleven van een migrant kan uitmaken die een recht op regularisatie of een verblijfstitel opent in het arrest Aristimuno Mendizabal t. Frankrijk van 17 januari 2006, met nr. 51431/99:

"70. Ainsi qu'elle l'a relevé dans la décision sur la recevabilité, la Cour considère que la présente requête se distingue d'affaires telles que Maaouia c. France (déc.), no 39652/98, CEDH 1999-11) ou Mehemi c. France (no 2) (no 53470/99, CEDH 2003-IV), en ce que la violation alléguée de l'article 8 provient, non pas de mesures d'éloignement ou d'expulsion, mais de la situation de précarité et d'incertitude que la requérante a connue pendant une longue période.

71. La requérante expose en effet - et le Gouvernement ne l'a pas démentie sur ce point - que la précarité de son statut et l'incertitude sur son sort ont eu d'importantes conséquences pour elle sur le plan matériel et moral (emplois précaires et disqualifiés, difficultés sociales et financières, impossibilité faute d'un titre de séjour de louer un local et d'exercer l'activité professionnelle pour laquelle elle avait entrepris une formation).

72. La Cour considère que, dans les circonstances de l'espèce, la non délivrance d'un titre de séjour à la requérante pendant une aussi longue période, alors qu'elle résidait déjà régulièrement en France depuis plus de quatorze ans, a incontestablement constitué une ingérence dans sa vie privée et familiale. »

Ook in de zaak B.A.C. t. Griekenland, nr. 11981/15, van 13 oktober 2016, oordeelde het EHRM dat het een deel is van de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM om op een effectieve en toegankelijke wijze het privéleven van een migrant te beschermen om de staat van onzekerheid die voortvloeit uit de duur van verblijfsprocedures tot een minimum te beperken. Zie ook Sisojeva en anderen t. Letland, nr. 60654/00, 16 juni 2005, §105-111) waarin het Hof veel belang hecht aan de periode van onzekerheid en precair verblijf die de betrokkenen onnodig kwetsbaar gemaakt in de voorafgaande periode

Dit zorgt er niet enkel voor dat de beslissing niet conform is aan het Unierecht, en dus onwettig is, het maakt de beslissing ook volstrekt onevenredig. Verzoeker wordt immers in een situatie gedwongen die het volgens verwerende partij waarschijnlijker maakt dat hij een openbare orde risico zou vormen, verzoeker kan door de bestreden beslissing immers niet meer werken. Verwerende partij wijst erop dat het na zijn voorwaardelijke invrijheidstelling aan verzoeker is de ingezette positieve trend voort te zetten maar maakt het objectief moeilijker voor verzoeker om exact dat te doen. Verwerende partij houdt er verder geen rekening mee dat verzoeker door de SURB verplicht wordt om in België te blijven.

Dit tast de evenredigheid van de bestreden beslissing op onherstelbare wijze aan.

Het beëindigen van het duurzaam verblijfsrecht van een 41 jarige man die hier reeds 18 jaar op het grondgebied verblijft, hier zijn Belgische echtgenote en drie Belgische kinderen waarvan het jongste met ASS worstelt en extra zorg en begeleiding nodig heeft, en wiens gezin waarschijnlijk het grondgebied van de Unie zal moeten verlaten is bijzonder ingrijpend. De beslissing wordt gerechtvaardigd door te wijzen op het belang van de Belgische samenleving en het openbare orde gevaar dat verzoeker zou betekenen, dit terwijl de feiten tussen de 4 en 5 jaar oud zijn, verzoeker omwille van de beperking van het risico op recidive eerst onder elektronisch toezicht gebracht werd en dan voorwaardelijk in vrijheid gesteld werd, en verzoeker door de DVZ niet bevolen wordt het grondgebied te verlaten en door de SURB net bevolen wordt op het grondgebied te blijven.

In punten 78 en 79 van het arrest Orfanopoulos en Oliveri, moet in beginsel aan de voorwaarde betreffende het bestaan van een actuele bedreiging zijn voldaan op het tijdstip waarop de uitzetting plaatsvindt. Gelet op het feit dat verzoeker enkel een beslissing beëindiging verblijfsrecht krijgt en geen verwijderingsbeslissing opgelegd krijgt, kan er niet gesteld worden dat hij aan de voorwaarde van een actuele bedreiging voldoet en tast dit opnieuw de wettigheid en evenredigheid van de beslissing aan. Het Hof van Justitie laat geen plaats voor een maatregel waarbij enkel het verblijfsrecht wordt beëindigd maar er geen terugkeermaatregel wordt opgelegd. Een dergelijke beslissing is per definitie onevenredig.

Daarenboven bereikt de bestreden beslissing het vooropgestelde doel, de bescherming van de openbare orde, niet. Zoals eerder gesteld wordt verzoeker immers niet verwijderd, wordt hij evenmin bevolen het grondgebied te verlaten en wordt hij net door de SURB verplicht om op het grondgebied te blijven.

Al wat verwerende partij doet is enerzijds zijn verblijf dulden en anderzijds dit verblijf precariseren door zijn rechten te beperken en het moeilijk te maken voor verzoeker om te voorzien in haar bestaanszekerheid en die van zijn gezin. Zoals eerder gesteld lijkt het alsof verwerende partij verzoeker probeert te duwen in informele tewerkstelling, goed wetende dat dit het risico op openbare orde problemen voor eender wie in een dergelijke situatie net zou verhogen.

Verder dient met betrekking tot de evenredigheid van de bestreden beslissing gewezen te worden op Conclusie van AG BOT van 8 juni 2010 in zaak C-145/09, Tsakouridis:

"86. In het specifieke geval van een maatregel die het recht van vrij verkeer en verblijf van een persoon om redenen van openbare orde of openbare veiligheid beperkt, heeft het Hof geoordeeld dat de bevoegde nationale autoriteiten een proportionaliteitstoets moeten verrichten, waarbij zij in het oog dienen te houden dat een dergelijke maatregel slechts om die redenen kan worden gerechtvaardigd indien hij noodzakelijk is ter bescherming van de belangen die hij beoogt te waarborgen, en dan alleen indien die doelstellingen niet met minder beperkende maatregelen kunnen worden bereikt. (40)"

In verzoekers geval werd er reeds opgemerkt dat de beëindiging van het verblijfsrecht, zonder verwijdering, het openbare orde risico alleszins niet op pertinente wijze beperkt, wel integendeel. Verwerende partij motiveert daarenboven niet waarom er niet voor een andere, minder verregaande maatregel geopteerd werd om het openbare orde risico dat van verzoeker zou uitgaan te beperken.

Art. 26 Vw. voorziet bijvoorbeeld in de mogelijkheid voor de minister om in de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad, hem te verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven. Indien de vreemdeling niet voldoet aan de verplichtingen die krachtens het eerste lid van die bepaling aan hem worden opgelegd kan er een einde worden gemaakt aan zijn verblijf en kan het bevel om het grondgebied te verlaten krachtens deze wet aan hem worden afgegeven.

Dat verwerende partij hieromtrent geen enkele motivering opneemt, en niet motiveert waarom andere, minder beperkende maatregelen niet zouden volstaan tast evenzeer de evenredigheid en de wettigheid van de motivering van de beslissing aan. Gelet op verzoeker zijn gezin en zijn gedrag na zijn veroordeling zou het proportioneel lijken hem te waarschuwen, dat bij een volgende misstap met enige ernst hij zijn verblijfsrecht op het grondgebied zal verliezen, eerder dan hem op dit moment het verblijfsrecht te ontnemen.

Er dient bij de beoordeling van de evenredigheid van de beslissing ook rekening gehouden te worden met het feit dat toen verzoeker de feiten pleegde die ertoe leidden dat hij als een openbaar orde risico gezien wordt, de wettelijke bepalingen die de beëindiging van zijn verblijfsrecht mogelijk maken nog niet bestonden.

Artikel 8 EVRM laat een inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven, het gezinsleven het huis en briefwisseling slechts toe 'voor zover deze bij de wet is voorzien'. Een wet, in de brede zin van het woord moet aangeven dat een beperking van het grondrecht mogelijk is. In de brede zin, wilt zeggen dat het niet noodzakelijk om een formele wet hoeft te gaan, maar dat het ook om infralegale besluiten en verordeningen, en zelfs ongeschreven recht kan gaan. Deze soepele voorwaarde gaat echter hand in hand met stringente kwalitatieve criteria. Een inmenging is slechts bij wet voorzien in de zin van het EVRM indien ze voldoende toegankelijk is voor de rechtsonderhorige en indien het toepassingsgebied en de normatieve inhoud van de regeling voldoende precies zijn om de gevolg ervan met redelijke voorspelbaarheid te voorzien. De rechtsgrond een inmenging moet m.a.w. 'toegankelijk' en 'voorzienbaar' zijn. Met 'toegankelijk' bedoelt het Hof dat de burger op de hoogte met kunnen zijn van de regels die in casu van belang en toepasselijk zijn. 'Voorzienbaar' betekent dat voldoende informatie moet worden verstrekt over het bestaan, de reikwijdte en de wijze van uitoefening van de inmenging. De rechtsonderhorige moet zich op basis van het geldende nationale recht een duidelijke en precieze voorstelling kunnen maken van wat hem bij de uitoefening van de desbetreffende vrijheid te wachten staat. Hij zal zijn gedrag daarop moeten kunnen afstemmen (voorzienbaarheid). (P. De Hert, 'Artikel 8, Recht op Privacy, in J. Vande Lannotte en Y. Haecck, Handboek EVRM, deel 2, Artikelsgewijze commentaar, vol. 1, 2004, Intersentia, pg 716-717). De wet die in de inmenging voorziet was niet 'voorzienbaar' voor verzoeker, noch 'toegankelijk'. Er bestond op dat moment geen enkel idee over de normatieve inhoud van de regel, het toepassingsgebied ervan, het was absoluut niet precies en evenmin voorspelbaar, gezien de regel nog niet bestond.

3. Om te bepalen of een derdelander, zoals verzoeker, een afgeleid verblijfsrecht zou moeten kunnen krijgen op grond van het Unieburgerschap van zijn kind, zijn er verschillende factoren die een rol spelen. Ten eerste moest verwerende partij effectief rekening houden met het gegeven dat het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker eveneens de effectieve rechten van zijn vrouw en kinderen als Unieburger in het gedrang brengt, gezien zij zich gedwongen kunnen zien het territorium van de Unie te verlaten. Zij hebben met geen enkele andere lidstaat van de Unie een band.

Het Hof van Justitie oordeelde in punt 42 e.v. van het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09), dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten.

Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven.

Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt verzoeker, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in het onderhoud van het gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het

grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. Artikel 20 VWEU moet volgens het Hof van Justitie zo worden uitgelegd, dat het zich hiertegen verzet.

In het arrest van het Hof van Justitie van 10 mei 2017, *Chavez-Vilchez e.a.* (C-133/15) heeft het Hof geoordeeld:

"65 Indien in de onderhavige zaken - het is aan de verwijzende rechterlijke instantie om dat na te gaan - bij weigering om een verblijfsvergunning te verlenen aan de onderdanen van derde landen in de hoofdingen, de belanghebbenden het grondgebied van de Unie zouden moeten verlaten, zou dat kunnen leiden tot een beperking van de rechten die hun kinderen aan de status van burger van de Unie ontleenen, inzonderheid van het verblijfsrecht, daar die kinderen genoopt zouden kunnen zijn hun moeder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Door de eventuele verplichting voor de moeders om het grondgebied van de Unie te verlaten, zou hun kinderen het effectieve genot van de essentie van de rechten die zij evenwel aan hun status van Unieburger ontleenen, worden ontzegd (zie in die zin arrest van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 78 en aldaar aangehaalde rechtspraak). "

In het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (*K.A. ea*) herhaalt het Hof de principes die van toepassing zijn:

"48 Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49 In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, *Ruiz Zambrano*, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, *O e.a.*, C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, *Chavez-Vilchez e.a.*, C-133/15, EU:C:2017:354, punt 61)."

Verwerende partij gaat voorbij aan artikel 20 VWEU en past dit niet toe op verzoeker, zijn vrouw en kinderen in de bestreden beslissing.

Uit verzoekers dossier en de verklaringen van zijn gezin blijkt nochtans dat verzoekers gezin afhankelijk is van hem. Zijn dochter en zoon hebben een zeer speciale band met hem, zijn echtgenote is erg vaak ziek en het gezin valt dan op hem terug, hij is van belang in het huishouden, is de enige kostwinner, en door de aandoening van zijn zoontje zijn de noden erg hoog en de lasten zwaar.

Zonder verzoeker zou het gezin zich gedwongen zien de Unie te verlaten, terwijl ze in Turkije met onoverkomelijke hindernissen zouden te maken krijgen.

Artikel 20 VWEU voorziet volgens de rechtspraak van het Hof evenwel niet in een absoluut verblijfsrecht waar omwille van openbare orde afwegingen geen enkele beperking zou mogelijk zijn.

Dit is relevant gezien er met betrekking tot verzoeker wordt verwezen naar het feit dat zij een gevaar voor de openbare orde zou betekenen.

Het Hof van Justitie oordeelt dat artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met, inzonderheid, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid.

Bij die beoordeling moet dan wel rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, zoals geformuleerd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel in voorkomend geval moet worden gelezen in samenhang met de verplichting om het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind in aanmerking te nemen (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 81, en 13 september 2016, *CS*, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 36).

Het Hof stelt in het arrest K.A. in punt 91 e.v. dat het begrip „openbare orde”, als rechtvaardiging voor een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, strikt moet worden opgevat. Het begrip „openbare orde” onderstelt hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Een weigering om een verblijfsrecht toe te kennen zou met het Unierecht in overeenstemming zijn voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich meebrengen om het grondgebied van de Unie te verlaten (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Mann*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 84, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 40).

Deze gevolgtrekking kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert (arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 85, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 41).

Het Hof geeft in K.A. dan ook aan met welke elementen hierbij rekening moet gehouden worden:

*"94 Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de lidstaat in kwestie, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de eventueel betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie (arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 86, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 42)."*

De afweging die verwerende partij gemaakt heeft is te summier en niet in overeenstemming met artikel 8 EVRM en het hoger belang van de betrokken kinderen zoals gewaarborgd door dat artikel en door artikel 24 van het Handvest van Grondrechten.

De afweging die verwerende partij moet maken is de volgende:

- 1) Verzoeker heeft recht op verblijf als vader van Belgische kinderen die zich anders gedwongen zouden zien het Belgische grondgebied te verlaten en als echtgenoot van een Belgische vrouw.
- 2) Verzoeker is strafrechtelijk veroordeeld voor feiten die ernstig zijn en een openbare orde probleem uitmaken. Verzoeker zijn verblijfsrecht kan beëindigd worden indien het gaat om ernstige openbare orde problemen en hij een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde inhoudt. Het gaat om een uitzondering en die moet strikt toegepast worden.

De feiten die verzoeker gepleegd heeft zijn ernstig. De feiten werden daarenboven gepleegd tussen de 4 en 5 jaar geleden. Daarvoor had verzoeker nooit dergelijke feiten gepleegd. Er is geen risico op recidive indien hij zijn verblijfsrecht kan behouden. De SURB heeft na nauwgezet onderzoek geoordeeld dat er geen reëel recidiverisico meer was en verzoeker eerst onder elektronisch toezicht geplaatst en hem dan voorwaardelijk vrijgelaten.

Het is duidelijk geworden sinds de feiten dat verzoeker zijn zoon worstelt met een ontwikkelingsachterstand en met autisme en bijzondere zorg en opvolging behoeft.

Verzoeker weet wat er op het spel staat voor zijn drie kinderen en zijn vrouw en gaat onder geen beding nog criminele feiten plegen.

De situatie is veranderd sinds 2016-2017 nu de ASS diagnose bij verzoekers zoon gesteld is en de zorgnoden gekend zijn. De feiten dateren al van enige tijd geleden en verzoekers gedrag in de tussentijd is niet problematisch geweest. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat verzoeker nog problematisch gedrag zou stellen. De SURB heeft zich daar ook over uitgesproken.

Het is essentieel dat de zorgnoden van verzoekers zoontje mee in rekening wordt gebracht bij de inschatting van het recidive gevaar.

Verzoeker meent dus er niet wordt aangetoond dat hij een werkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde met zich meebrengt en er integendeel wordt aangetoond of toch minstens aannemelijk wordt gemaakt dat hij geen werkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde met zich meebrengt.

In ondergeschikte orde, zo Uw Raad van oordeel zijn dat er wél wordt aangetoond dat verzoeker een werkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde met zich meebrengt gaan we ook over tot het 3e punt van de afweging die verwerende partij hoort te maken.

3) Verwerende partij moet deze afweging maken in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind, en het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, zoals geformuleerd in artikel 7 van het Handvest.

Wat betreft de redelijkheid dient er aangevoerd te worden dat de bestreden beslissing niet evenredig is. Het beëindigen van het duurzaam verblijfsrecht van een 41 jarige man die hier reeds 18 jaar op het grondgebied verblijft, hier zijn Belgische echtgenote en drie Belgische kinderen waarvan het jongste met ASS worstelt en extra zorg en begeleiding nodig heeft, en wiens gezin waarschijnlijk het grondgebied van de Unie zal moeten verlaten is bijzonder ingrijpend. De beslissing wordt gerechtvaardigd door te wijzen op het belang van de Belgische samenleving en het openbare orde gevaar dat verzoeker zou betekenen, dit terwijl de feiten tussen de 4 en 5 jaar oud zijn, verzoeker omwille van de beperking van het risico op recidive eerst onder elektronisch toezicht gebracht werd en dan voorwaardelijk in vrijheid gesteld werd, en verzoeker niet bevolen wordt het grondgebied te verlaten en meer zelfs de SURB net in het kader van de beperking van het recidiverisico verzoeker het verbod heeft opgelegd België te verlaten voor meer dan 21 dagen.

Verzoeker wordt in een situatie gedwongen die het, althans volgens verwerende partij, waarschijnlijker maakt dat hij een openbare orde risico zou vormen, verzoeker kan door de bestreden beslissing immers niet meer werken. Verwerende partij wijst erop dat het na zijn voorwaardelijke invrijheidstelling aan verzoeker is de ingezette positieve trend voort te zetten maar maakt het objectief moeilijker voor verzoeker om exact dat te doen.

Dit tast de evenredigheid van de bestreden beslissing op onherstelbare wijze aan.

Ook vanuit dit opzicht is de bestreden beslissing absoluut niet evenredig, opnieuw dient er hierbij in rekening gebracht te worden dat de doelstelling, het beschermen van de openbare orde, zelfs niet gehaald wordt door de beslissing.

Vervolgens dient er gekeken te worden naar het recht op een familie- en privéleven in de zin van artikel 7 van het Handvest of artikel 8 EVRM, met respect voor het hoger belang van de betrokken kinderen.

De rechtspraak van het EHRM is duidelijk. In een recent arrest heeft het EHRM bevestigd dat bij de verwijdering van een vreemdeling met een gezin in een Verdragsstaat er toepassing moet gemaakt worden van de Boultifcriteria of Unercriteria, zonder enkel terug te vallen op openbare orde problematiek die meespeelt. Zelfs ernstige criminele feiten zijn slechts 'een' element in de afweging die moet gebeuren en geven op zich de doorslag niet (EHRM, Unuane t. Verenigd Koninkrijk, 24 november 2020, nr 80343/17, §87).

1) Er dient bij openbare orde problemen rekening gehouden te worden met de aard en ernst van het vergrijp.

De feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd zijn ernstig van aard en zwaarwegend.

2) De duur van verzoeker zijn verblijf in België.

Verzoeker is sinds 2003 in België. Hij heeft hier de voorbije 18 jaar, zijn volledige volwassen leven gependeld. Hij heeft hier altijd gewerkt, zijn vrouw leren kennen, kinderen gekregen, spreekt Nederlands met een Genks accent en is erg goed geïntegreerd.

De zorgnoden van zijn zoon, de omkadering van school, kinderpsychiatrie, thuisbegeleiding en CLB brengen ook een geheel eigen soort integratie mee.

3) De tijd die verstreken is sinds verzoeker de feiten gepleegd heeft en zijn gedrag in de tussentijd.

De feiten werden daarenboven gepleegd tussen de 4 en 5 jaar geleden. Daarvoor had verzoeker nooit dergelijke feiten gepleegd. Er is geen risico op recidive indien hij zijn verblijfsrecht kan behouden. De SURB heeft na nauwgezet onderzoek geoordeeld dat er geen reëel recidiverisico meer was en verzoeker eerst onder elektronisch toezicht geplaatst en hem dan voorwaardelijk vrijgelaten met het verbod België te verlaten.

Het is duidelijk geworden sinds de feiten dat verzoeker zijn zoon worstelt met ASS en bijzondere zorg en opvolging behoeft. Verzoeker weet wat er op het spel staat voor zijn drie kinderen en zijn vrouw en gaat onder geen beding nog criminele feiten plegen.

Verzoeker weet ook dat zijn zoontje nood heeft aan emotionele rust, stabiliteit en een veilige omgeving. Hij zou dat onder geen beding op het spel zetten.

4) De nationaliteiten van alle betrokkenen

Verzoeker heeft de Turkse nationaliteit, maar zijn vrouw en kinderen hebben de Belgische nationaliteit. De kinderen zijn hier allen geboren, zijn hier naar de opvang, de kleuterschool en het school gegaan. De kinderen hebben geen Turkse nationaliteit. De oudste kinderen gaan over 2 tot 3 jaar hun volwassen leven in België aanvangen.

5) Verzoeker zijn familiale situatie

Verzoeker is een familieman, al zeer lang gehuwd met zijn vrouw, hij speelt een bijzonder belangrijke rol in het leven van zijn vrouw en kinderen. Hij was de kostwinner en een zorgende vader. Hij staat centraal in hun leven en door de tijd die hij in detentie heeft doorgebracht is de appreciatie van de herwonnen hechting erg toegenomen en zou het bijzonder destabiliserend zijn indien hij België dient te verlaten.

6) Of de partner wist van het misdrijf toen de relatie aangegaan werd

Verzoeker zijn vrouw en kinderen waren niet op de hoogte. Hun relatie met verzoeker is niet aangegaan met besef van de daden die hij gepleegd heeft.

De relatie met de kinderen is geen gekozen familiale relatie, maar een onveranderlijke band en de kinderen dragen geen enkele verantwoordelijkheid voor de daden van hun moeder.

7) Of er kinderen zijn en welke leeftijd ze hebben

Verzoeker heeft drie kinderen. Ze zijn 15 en 14 jaar oud, en de jongste is 5 jaar oud. Het zijn erg verschillende leeftijden met erg verschillende noden, behoeften en aspiraties. De jongste is op zijn leeftijd al erg geworteld in omgeving en op school. Gelet op zijn zorgnoden en taalachterstand heeft hij een zorgnetwerk rond zich, psychiatrie, CLB, school, thuisbegeleiding en zijn ouders. België vormt hun volledige referentiekader.

8) De ernst van de problemen die de kinderen kunnen krijgen in het land van bestemming en hun hoger belang als kinderen.

Verzoekers kinderen hebben nooit in Turkije gewoond maar zijn geboren en getogen in België. De Belgische context is de enige context die ze kennen en waar ze zich thuis in voelen. De oudste kinderen zijn in volle ontwikkeling. Over enkele jaren zijn ze meerderjarig en dienen ze studie- en werkkeuzes te maken. Nu overschakelen naar een ander systeem van middelbaar onderwijs, het verlies van hun vrienden, netwerk en alles wat ze kennen, zou bijzonder schadelijk zijn voor hen. Ze spreken ook amper Turks, en hebben enkel de Belgische nationaliteit. Een verhuis naar Turkije zou reële schade met zich meebrengen voor hen.

De jongste zoon heeft bijzondere aandacht, onderwijs en opvolging nodig omdat hij kampt met autisme. Er wordt voorzien in ondersteuning door de kinderpsychiatrie, CLB, bijzonder onderwijs en thuisbegeleiding. Hij kampt met een ontwikkelingsachterstand en heeft het erg moeilijk met taal.

Een verhuis naar Turkije zou nefast zijn voor zijn begeleiding, zorg en ontwikkeling en zou onherstelbare schade met zich meebrengen.

Een studie van de Rijksuniversiteit van Groningen (stuk 4), het product van "jarenlang wetenschappelijk onderzoek aan de Rijksuniversiteit Groningen naar de positie van kinderen in het vreemdelingenrecht", met de titel "De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet" door Dr. M.E. Kalverboer, Drs. A.E. Zijlstra, laat weinig twijfel over de impact van gedwongen vertrek op kinderen die hier al meer dan 5 jaar zijn:

"Gedwongen uitzetting naar het land van herkomst is vrijwel altijd schadelijk voor de ontwikkeling van het kind. De ernst van de schade hangt af van de individuele omstandigheden persoonlijke eigenschappen van het kind. Verschillende factoren zijn van invloed op de ernst van de te verwachten schade".

Twee van de factoren die worden genoemd zijn duur van het verblijf, "[h]oe langer het kind in Nederland verblijft, hoe groter de kans op schade bij gedwongen migratie. Deze schade hangt samen met verschillende factoren die in de overige punten nader worden toegelicht", en "[d]e conditie waarin de ouders van het kind verkeren": "Zijn de ouders in lichamelijk en psychisch opzicht gezond en evenwichtig, dan zijn ze beter in staat het kind te beschermen tegen de vaak slechtere ontwikkelingsomstandigheden waarin het kind in het land van herkomst terecht komt. Indien er sprake is van (psychiatrische) persoonlijke of relatieproblematiek, dan komen de ouders aan opvoeding, verzorging en bescherming van het kind in het land van herkomst veel minder toe. Deze kinderen moeten zichzelf verzorgen en opvoeden. Het is belangrijk hierbij oog te houden voor het feit dat de ouders van deze kinderen veelal gedwongen zijn geweest te migreren vanuit het land van herkomst en dat de dreigende uitzetting wederom een gedwongen migratie betekent. Uit onderzoek blijkt dat mensen een hoger niveau van stress ervaren voorafgaand aan het vertrek als de migratie onvrijwillig is."

De studie wijst qua gevolgen van gedwongen terugkeer na vijf jaar bij 6-12 jarigen uit dat de gedwongen terugkeer vanuit het hoger belang van het kind vrijwel nooit acceptabel is gelet op het feit dat de identificatie van de kinderen in sociale verbanden groter is met vriendjes, klasgenoten en schoolomgeving dan met de ouders:

"Zes- tot twaalfjarigen hebben steeds meer bindingen met het gastland Nederland. De opvoeding door de ouders wordt steeds meer aangevuld met beïnvloeding en opvoeding vanuit de samenleving. Hierdoor wordt, de invloed, van ouders op het ontwikkelingsproces van de kinderen kleiner, terwijl die van de samenleving, groter wordt. Kinderen in de basisschoolleeftijd brengen meer tijd door met leeftijdsgenoten en met hun juf. Of meester dan met hun ouders. Hierdoor zijn ze ingebed in de samenleving en cultuur en is er compensatie voor de soms niet optimale opvoeding die deze kinderen genieten. Vanaf de leeftijd, van ongeveer tien jaar wordt de identiteitsontwikkeling, steeds belangrijker, deze is gekoppeld, aan de ontwikkeling van de taal. De meeste asielzoekerskinderen spreken na een paar jaar vloeiend. Nederlands en deze taal vormt als het ware het fundament van hun identiteit. De kinderen gaan deel uitmaken van een sociale groep, spiegelen zich hieraan. Ze ontwikkelen een toekomstperspectief, en een Westerse identiteit en zijn gewend, aan de omgangsvormen in de Nederlandse samenleving. Ze leven in een cultuur waarin er vrijheid van meningsuiting is en waar ze zich bijvoorbeeld, als meisje vrij kunnen bewegen- iets wat in een aantal landen van herkomst geen vanzelfsprekendheid, is.

Problemen die kinderen in Nederland ervaren en verwachtingen in het land van herkomst In Nederland doen de volgende problemen bij kinderen van deze leeftijd zich specifiek voor:

- Er kan sprake zijn van parentificatie. Sommige ouders zijn niet in staat kinderen liefde en leiding te geven vanwege de eigen problematiek. De oudste kinderen in deze leeftijdscategorie nemen de opvoeding, en verzorging, van jongere kinderen op zich wat hun eigen ontwikkeling in de weg staat.*
- De kinderen hebben vaker ontwikkelingsproblemen - zoals bijvoorbeeld hechtingsstoornissen - op verschillende levensgebieden dan Nederlandse kinderen.*
- De kinderen zijn ingeburgerd en geworteld in de Nederlandse samenleving en zullen zich vaak een vreemde voelen in het land, van hun ouders. De vaardigheden die ze met betrekking tot het volbrengen van verschillende de ontwikkelingstaken in Nederland hebben ontwikkeld, zoals het leren van de taal en*

de cultuur en het opbouwen van een sociale identiteit. gaan verloren als zij in het land. van herkomst opnieuw moeten beginnen.

- De meeste kinderen zijn Nederlandstalig en hebben onderwijs genoten in het Nederlandse onderwijsstelsel. Het onderwijs is in het land van herkomst sluit vaak niet aan op het ontwikkelings- en functioneringsniveau van het kind. Indien een Westers kind bijvoorbeeld emigreert naar een Arabisch land, zullen de ouders doorgaans kiezen voor een internationale school om de aansluiting zo goed mogelijk te waarborgen. Van dergelijke mogelijkheden is voor asielzoekerskinderen geen sprake. Omgang met leeftijdsgenoten wordt bemoeilijkt vanwege de verschillen in cultuur en achtergronden
- De meeste kinderen uit deze leeftijdsgroep voelen zich (afgewezen) Nederlands. Ze hebben bewust de vele verplaatsingen in Nederland meegemaakt. Snappen niet waarom hun positie anders is dan die van Nederlandse kinderen. Willen er gewoon bijhoren. Het vergt van deze kinderen grote aanpassingen wanneer ze worden weggestuurd en het is in vele opzichten schadelijk voor hun (persoonlijkheids) ontwikkeling.

Wanneer is gedwongen uitzetting van deze groep kinderen acceptabel?

Vrijwel nooit. Op de eerste plaats moeten de noodzakelijke voorwaarden voor ontwikkeling voor het kind en diens gezin, zoals ook genoemd bij de 0- tot 5-jarigen, in het land van herkomst aanwezig en beschikbaar zijn, wil terugkeer acceptabel zijn. Het kind moet zich echter aanpassen aan een nieuwe situatie en condities, en heeft in Nederland al een veel ontwikkelingstaken volbracht waarmee het in het land van herkomst weer vrijwel geheel opnieuw zou moeten beginnen. Bovendien is de kans dat de genoemde voorwaarden voor asielzoekerskinderen in het land van herkomst aanwezig en beschikbaar zijn, vrijwel nihil. Gedwongen uitzetting na vijf jaar is daarom niet acceptabel en schadelijk, (eigen onderlijning)."

Een verwijdering uit België naar Turkije is niet enkel niet in het hoger belang van de kinderen, het zou bijzonder schadelijk voor hen zijn. Het zou in strijd zijn met de artikelen 6 (recht op leven en ontwikkeling), 16 (inmenging in privéleven), artikel 23 (waardigheid voor kinderen met een handicap), artikel 29 (recht op onderwijs gericht op ontwikkeling van het kind) van het VN Kinderrechtenverdrag. Dat verdrag kan dan wel geen directe werking hebben (artikel 3 VRK heeft dit volgens het VN Kinderrechtencomité overigens wel) het is wel bepalend om te beoordelen hoe negatief verzoekers kinderen geraakt worden in hun hoger belang als kind.

De jongste zoon van verzoeker heeft nood aan zorg en begeleiding maar ook aan emotionele rust. Door zijn autisme spectrum stoornis zou de impact van het verdwijnen van zijn vader of een verhuis naar Turkije niet te verwerken zijn. Dit is een onoverkomelijke hindernis om in Turkije te gaan wonen.

Verwerende partij is verplicht om de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op de drie minderjarige kinderen te onderzoeken zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Het is absoluut noodzakelijk om onderzoek te voeren naar de scheiding van de kinderen van hun respectievelijke vader, de mogelijkheid van de Belgische kinderen om in Turkije hun leven op een evenwichtige wijze met respect voor hun rechten aan te vatten en dit in kaart te brengen, de veiligheidssituatie na te gaan en de beschikbaarheid van aangepast onderwijs voor de tweeling.

De impact op de kinderen van verzoeker, hun welzijn, hun veiligheid en de impact die de verwijdering op hen kan hebben dient grondig onderzocht te worden.

9) De sterkte van sociale, culturele en familiale banden met België en Turkije

Verzoeker heeft geen netwerk waarmee hij een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt in Turkije. Hij is hier 18 jaar, is hier opgegroeid als volwassene, heeft hier werk gezocht en gevonden, is hier gehuwd, heeft hier al zijn kinderen gekregen. Zijn kinderen zijn hier geboren en getogen en spreken amper Turks.

De bestreden beslissing is niet evenredig, niet in overeenstemming met artikel 8 EVRM van het EVRM, is schadelijk voor verzoekers kinderen, en niet in het hoger belang van de kinderen. Het belang voor de maatschappij kan gelet op het feit dat de bestreden beslissing o.v.v. openbare orde sowieso haar doel voorbij schiet, niet doorwegen op het belang voor verzoekers kinderen. Verzoeker heeft een afgeleid verblijfsrecht als vader van 3 Belgische kinderen, o.g.v. art. 20 VWEU, en verwerende partij heeft de positieve verplichting verzoekster te machtigen tot verblijf o.g.v. artikel 8 EVRM.

De rechtspraak van het EHRM is duidelijk. In een recent arrest heeft het EHRM bevestigd dat bij de verwijdering van een vreemdeling met een gezin in een Verdragsstaat er toepassing moet gemaakt worden van de Boultifcriteria of Unercriteria, zonder enkel terug te vallen op openbare orde problematiek die meespeelt. Zelfs ernstige criminele feiten zijn slechts 'een' element in de afweging die moet gebeuren en geven op zich de doorslag niet (EHRM, Unuane t. Verenigd Koninkrijk, 24 november 2020, nr 80343/17, §87).

In de zaak Amrollahi heeft het EHRM geoordeeld dat hoewel de verzoeker in kwestie weliswaar na 7 jaar verblijf in Denemarken feiten pleegde die bijzonder ernstig waren, handel in heroïne, verzoekers gezinsleven toch doorwoog en er sprake was van een artikel 8 EVRM schending.

In de zaak A.W. Khan t. het Verenigd Koninkrijk oordeelt het EHRM dat gelet op het bijzonder lange verblijf van verzoeker in de Verdragsstaat, de jonge leeftijd toen hij binnenkwam, het gebrek aan echte banden met zijn herkomstland, en het feit dat hij na zijn vrijlating in 2006 niet opnieuw feiten gepleegd heeft, dat de inmenging niet proportioneel is.

Wat de verwijzing van verwerende partij naar het arrest Salem t Denemarken betreft, het arrest waarin het EHRM stelt dat bij verwijderingsmaatregelen wegens openbare orde de beslissing in eerste instantie de dader van de strafrechtelijke feiten betreft en in dergelijke dossier de belangen van de kinderen ondergeschikt kunnen zijn aan de bezwaren op vlak van openbare orde (zie paragraaf 76 van dit arrest), wijst verzoeker erop dat in casu er niet enkel toepassing gemaakt wordt van artikel 8 EVRM en de garanties die daarin vervat zitten, maar ook van het Unierecht en dat artikel 24.2 van het Handvest van toepassing is. In arrest nr. C-I 12/20 van 11 maart 2021 oordeelt het Hof van Justitie (HvJ) dat lidstaten rekening moeten houden met het belang van het kind vóór zij een met een inreisverbod gepaard gaand terugkeerbesluit vaststellen, ook al is dit besluit niet gericht tegen een minderjarige, maar tegen de vader van deze minderjarige.

Verwerende partij kan er niet mee volstaan te verwijzen naar rechtspraak van het EHRM waarom in sommige gevallen het mogelijk kan zijn dat de belangen van de betrokken kinderen ondergeschikt zijn aan het belang van de Verdragsstaat de betrokkene verwijderd te zien, maar moet aantonen waarom dat in dit concrete geval ook effectief zo is. Louter op de mogelijkheid wijzen volstaat niet. Verwerende partij moet daarbij correct toepassing maken van arrest C-I 12/20 van het Hof van Justitie, en moet rekening houden met het feit dat verzoeker al 18 jaar in België is, geen nieuwe feiten meer gepleegd heeft, dat er een inschatting werd gemaakt dat het recidive risico beperkt is, dat verzoeker niet gevraagd wordt het grondgebied te verlaten maar dat zijn verblijfsrecht en mogelijkheid om te werken wel beëindigd werd, dat verzoekers kinderen geen Turkse nationaliteit hebben, geen Turks spreken, dat de diagnose van zijn zoon pas in 2018 en 2019 is gebeurd (i.e. na de feiten) dat de feiten reeds 4 tot 5 jaar oud zijn, dat verzoekers jongste zoon een ontwikkelingsachterstand heeft, nood heeft aan een voorspelbare omgeving en emotionele rust, dat er een afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoeker en zijn kinderen, dat de jongste zoon bijzonder opvolging, begeleiding, zorg en onderwijs nodig heeft, en dat de bestreden beslissing zijn doel, de bescherming van de openbare orde, voorbijaan.

Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat indien Uw Raad zou willen oordelen dat het in het kader van haar annulatiebevoegdheid onmogelijk zou zijn een ex nunc onderzoek te voeren en rekening te houden met documenten die voorgelegd worden en feiten die gerezen zijn nadat de verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft acht verzoekster het opportuun zich op grond van haar recht op een effectief rechtsmiddel zoals verzekerd door artikel 13 EVRM juncto artikel 8 EVRM en artikel 47 van het Handvest van Grondrechten van de Unie te beroepen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in functie van artikel 8 van het EVRM en het gemeenschapsrecht die duidelijk maken dat een ex nunc onderzoek noodzakelijk is, en er in graad van beroep rekening dient te worden gehouden met alle nuttige informatie die erop wijst dat verzoeker actueel in aanmerking komt voor een verblijfsrecht.

Het EHRM oordeelde op 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk:

"§ 67 The Government did not argue in their written observations that the Court should not have regard to facts which occurred after the final domestic decision in January 2008. The Court recalls that according to its established case-law under Article 3 of the Convention, the existence of a risk faced by an applicant in the country to which he is to be expelled is assessed by reference to the facts which were known or ought to have been known at the time of the expulsion; in cases where the applicant has not yet been deported, the risk is assessed at the time of the proceedings before the Court (see Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, BAILII: [2008] ECHR 179, § 133, ECHR 2008 ...).

The Court sees no reason to take a different approach to the assessment of the proportionality of a deportation under Article 8 of the Convention and points out in this regard that its task is to assess the compatibility with the Convention of the applicant's actual expulsion and not of the final expulsion order (see *Maslov*, cited above, § 93). Any other approach would render the protection of the Convention theoretical and illusory by allowing Contracting States to expel applicants months, even years, after a final order had been made notwithstanding the fact that such expulsion would be disproportionate having regard to subsequent developments. The Government have not explained whether further remedies within the domestic legal system are now available to allow the applicant to challenge his deportation a second time, nor have they suggested that the Court is precluded from examining developments on the basis that the applicant has failed to exhaust domestic remedies. In the circumstances, it is appropriate for the Court itself to assess the effect of this additional lapse of time on the proportionality of the applicant's deportation."

Het Hof heeft dit specifiek ten opzichte van België bevestigd in het arrest *Makdoudi t. België*, nr 12848/15 van 18 februari 2020:

« 87. Toutefois, cet élément ne permet pas de conclure à l'absence d'une vie familiale. Le requérant a en effet reconnu en juillet 2011, certes plus d'un an après sa naissance, l'enfant mis au monde par L.M. Or la notion de famille sur laquelle repose l'article 8 inclut, même en l'absence de cohabitation, le lien entre un individu et son enfant, que celui-ci soit né dans ou hors mariage (*Boughanemi c. France*, 24 avril 1996, § 39, Recueil des arrêts et décisions 1996 II). L'enfant s'insère de plein droit dans la cellule « familiale » dès sa naissance et par le fait même de celle-ci (*Elsholz c. Allemagne [GC]*, no 25735/94, §43, CEDH 2000 VIII). De plus, la Cour rappelle que la question de l'existence d'une vie familiale au sens de l'article 8 doit s'apprécier à la lumière de la situation à l'époque où la mesure d'éloignement ou d'interdiction de séjour est devenue définitive (*Mokrani c. France*, no 52206/99, § 34, 15 juillet 2003, et *Maslov c. Autriche [GC]*, no 1638/03, § 61, CEDH 2008), soit en l'espèce à la date de l'ordonnance du Conseil d'État du 13 septembre 2011. À ce moment, le requérant avait reconnu l'enfant depuis deux mois ; cet élément, acté par le Conseil d'État, n'a toutefois pas été pris en considération pour un motif procédural (paragraphe 15 ci-dessus). »

Het EHRM vereist met andere woorden een *ex nunc* onderzoek, en wil het beroep dat openstaat tegen de bestreden beslissing effectief zijn dan dient Uw Raad rekening te kunnen houden met de medische en andere documenten die worden gevoegd bij dit beroep die verzoekers staat van behoefte en afhankelijkheid aantonen.

In de Conclusie van AG M. Szpunar van 17 september 2020, in zaak C-710/19, G. M. A. tegen de Belgische Staat, heeft ook de AG bij het Hof van Justitie hier standpunt over ingenomen.

In die zaak werden twee prejudiciële vragen gesteld waarbij de tweede vraag luidde of de artikelen 15 en 31 van richtlijn 2004/38 en het in artikel 47 van het Handvest neergelegde beginsel van effectieve rechterlijke bescherming aldus moeten worden uitgelegd dat de rechterlijke instanties van het gastland in het kader van het onderzoek van de wettigheid van een besluit tot weigering van het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden voor een werkzoekende burger van de Unie, verplicht zijn om rekening te houden met elke wijziging in de omstandigheden van de werkzoekende die zich heeft voorgedaan nadat de bevoegde autoriteiten hun besluit tot beperking van zijn verblijfsrecht hebben genomen, zo nodig door de nationale procedureregels buiten toepassing te laten indien een dergelijke wijziging in de omstandigheden aantoont dat de werkzoekende een dergelijk verblijfsrecht had.

De AG antwoordt hierop als volgt:

"108. Ik ben van mening dat een nationale regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, op grond waarvan het niet mogelijk is rekening te houden met de ontwikkeling van de situatie van een burger van de Unie, in strijd is met het doeltreffendheidsbeginsel, aangezien zij de nationale rechter belet te waarborgen dat artikel 14, lid 4, onder b), van richtlijn 2004/38, uitgelegd in het licht van artikel 45 VWEU, doeltreffend wordt toegepast. Met andere woorden, indien de toetsing die de bevoegde rechterlijke instanties moeten verrichten geen betrekking zou kunnen hebben op de voorwaarden van artikel 14, lid 4, onder b), van deze richtlijn, zou de doeltreffendheid van deze toetsing aanzienlijk worden verminderd. In die omstandigheden staat het aan de rechter die de rechterlijke toetsing uitvoert, om een doeltreffende bescherming van de uit het Verdrag en richtlijn 2004/38 voortvloeiende rechten te waarborgen door de betrokken nationale regelgeving buiten toepassing te laten.

109. Voor zover uit mijn voorstel volgt dat de betrokken nationale regels door de nationale rechter buiten toepassing moeten worden gelaten, ben ik van mening dat niet hoeft te worden nagegaan of deze regels verenigbaar zijn met artikel 47 van het Handvest"

"110. In het licht van het voorgaande ben ik van mening dat elke wijziging in de omstandigheden van een burger van de Unie die werk zoekt, die zich voordoet nadat de bevoegde autoriteiten het besluit tot beperking van zijn verblijfsrecht hebben genomen, in aanmerking moet worden genomen bij de rechterlijke toetsing van die situatie, met name wanneer die wijziging betrekking heeft op de voorwaarden voor het behoud van het verblijfsrecht van een werkzoekende als bedoeld in artikel 14, lid 4, onder b), van richtlijn 2004/38. In die omstandigheden staat het aan de rechter die de rechterlijke toetsing uitvoert, om een doeltreffende bescherming van de uit het Verdrag en richtlijn 2004/38 voortvloeiende rechten te waarborgen door de betrokken nationale regelgeving buiten toepassing te laten."

Hoewel het arrest in de zaak G.M.A. geen antwoord biedt op deze tweede prejudiciële vraag lijkt vast te staan dat Uw Raad de relevante documenten gevoegd bij dit verzoekschrift mee in rekening dient te kunnen brengen, wil het rechtsmiddel tegen de bestreden beslissing doeltreffend zijn en in overeenstemming met artikel 47 van het Handvest.

Ook de voormalige AG, mevrouw Eleanor Sharpston heeft zich uitgesproken over de wettigheid van de beperkingen die met een annulatieberoep van Uw Raad gepaard gaan bij de aanvechting van beslissingen die een uitvoering vormen van het Unierecht.

Ze deed dit meer bepaald op 12 februari 2021, met betrekking tot de zaak C-194/19, H.A. v État belge, in een zogenaamde 'schaduwconclusie'.

Mevrouw Sharpston stelt in die conclusie vast dat de annulatieprocedure zoals die bestaat voor Uw Raad te rigide is in zoverre er geen ruimte is om feiten die zich hebben voorgedaan na het nemen van de bestreden beslissing in rekening te brengen om een effectief rechtsmiddel uit te maken (<http://eulawanalysis.blogspot.com/2021/02/case-cl9419-h.html>):

"98. It seems to me that the existing examples in the Court's case-law of circumstances in which a national court must take subsequent facts into account already provide a clear hint that a 'pure' appeal confined to an examination of whether the applicable rules were correctly applied to the facts that were before the decision-maker at the time when he took the decision that is under challenge (based on a scrupulously ex tunc view of what are the relevant facts) will not always satisfy the requirements of Article 27 (see points 76, 77 and 84 above). Thus, even when they opt for more limited review, Member States must always make provision for some mechanism whereby, in an appropriate case, the court to which the applicant goes in exercise of his right to effective protection under Article 27 is able to take later facts into account.

99. Thus, it seems to me that a power of review that is strictly limited to checking whether the law has been applied correctly to the facts before the decision-maker when the transfer decision was made, utilising the conventional tools of administrative law review, will not be sufficiently flexible to satisfy the requirements of Article 27 of the Dublin III Regulation as that provision has been construed in the existing case-law of the Court."

"117. I emphasise that, in my view, the absolute nature of the Belgian rule that precludes judicial scrutiny of subsequent facts is what leads it to fall foul of Article 27 of the Dublin III Regulation (and what indeed, in certain circumstances, might clearly undermine the proper and effective operation of that Regulation). I can conceive of other, less restrictive rules limiting consideration of later facts (for example, that excluded such consideration in principle and required the applicant to put forward good reasons why later facts ought nevertheless to be taken into consideration in a particular case) that could more readily be justified in the name of legal certainty and the sound administration of justice.

118. The essential point is that doing justice in a way that guarantees effective protection requires rules that permit judicial flexibility in an appropriate case, rather than rules that cram the judge into a procedural straitjacket. "

"129. Accordingly, I suggest that in answer to the question referred for a preliminary ruling by the Conseil d'État (Belgium), the Court should rule as follows:

'Article 27 of [the Dublin III Regulation], read in conjunction with Article 47 of the Charter, precludes the application of a rule of national law that places an absolute prohibition on a national court taking into account (in an ordinary challenge, rather than in the exceptional context of an application for interim relief) circumstances that arose after the adoption of a 'transfer decision' within the meaning of Article 26 of that Regulation. In order to guarantee applicants for international protection the right to an effective remedy, as protected by Article 27 of the Dublin III Regulation and Article 47 of the Charter, a national court must have the possibility of taking such circumstances into account in any case brought before it challenging such a transfer decision, where it deems it appropriate and equitable to do so.

Het Hof heeft deze visie in arrest C-194/19 ook bevestigd:

"42 Volgens vaste rechtspraak van het Hof brengt het beginsel van procedurele autonomie met zich mee dat het, wanneer Unievoorschriften op het betreffende gebied ontbreken, een zaak van de interne rechtsorde van de lidstaten is om de procedureregels vast te stellen voor rechtsvorderingen die worden ingesteld ter bescherming van de rechten van de justitiabelen, op voorwaarde evenwel dat deze regels niet ongunstiger zijn dan die welke gelden voor soortgelijke situaties waarop het nationale recht van toepassing is (gelijkwaardigheidsbeginsel) en dat zij de uitoefening van de door het Unierecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel) [zie in die zin arresten van 18 juni 2002, HI, C-92/00, EU:C:2002:379, punt 67; 13 december 2017, El Hassani, C-403/16, EU:C:2017:960, punt 26, en 9 september 2020, Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Afwijzing van een volgend verzoek - Termijn om beroep in te stellen), C-651/19, EU:C:2020:681, punt 34].

43 Tevens zij eraan herinnerd dat wanneer de lidstaten het Unierecht ten uitvoer brengen, zij moeten zorgen voor de eerbiediging van het in artikel 47, eerste alinea, van het Handvest neergelegde recht op een doeltreffende voorziening in rechte, dat het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming opnieuw bevestigt (arrest van 19 december 2019, Deutsche Umwelthilfe, C-752/18, EU:C:2019:1114, punt 34).

44 In de eerste plaats vereist het gelijkwaardigheidsbeginsel dat het geheel van de regels die van toepassing zijn op vorderingen, gelijkelijk geldt voor beroepen die gebaseerd zijn op schending van het Unierecht en voor soortgelijke vorderingen die gebaseerd zijn op schending van het nationale recht (arrest van 15 maart 2017, Aquino, C-3/16, EU:C:2017:209, punt 50 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

45 Wat in de tweede plaats het doeltreffendheidsbeginsel betreft, moet worden benadrukt dat een beroep tot nietigverklaring van een overdrachtsbesluit in het kader waarvan de aangezochte rechter geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van de Dublin III-verordening, geen toereikende rechterlijke bescherming biedt die de betrokkene in staat stelt de rechten uit te oefenen die hij ontleent aan die verordening en aan artikel 47 van het Handvest."

Uw Raad dient rekening te kunnen houden met alle voorgelegde elementen, in zover ze relevant zijn, om te beoordelen of verzoekster onder artikel 20 VWEU een afgeleid verblijfsrecht heeft, of de Belgische Staat onder artikel 8 EVRM een positieve verplichting heeft om te machtigen tot verblijf.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. De formele motiveringsplicht

3.2.1. In de aanhef van het enig middel maakt de verzoeker gewag van een schending van "de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffen echter geen materiële motiveringsplicht, maar de formele of uitdrukkelijk motiveringsplicht.

Artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid er met name toe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk

met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Er wordt verwezen naar artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet en er wordt ook op zeer uitvoerige wijze concreet ingegaan op de feitelikheden van de zaak, op grond waarvan de verweerder oordeelt dat *“ernstige redenen van openbare orde (zijn) waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt”*. Eveneens wordt concreet gemotiveerd over de duur van verzoekers verblijf, verzoekers leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van herkomst. Ook omtrent de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming en het hoger belang van verzoekers minderjarige kinderen, wordt concreet geduid waarom deze belangen ondergeschikt zijn aan het belang van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde.

De verzoeker toont niet aan dat de uitgebreide motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven, die hij inhoudelijk bekritiseert. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Het is de Raad overigens, op zicht van het betoog ter ondersteuning van het enig middel, niet echt duidelijk hoe de verzoeker de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing precies geschonden acht. De enige kritiek die min of meer kan worden betrokken op de in de voormelde artikelen vervatte formele motiveringsplicht, is de grief dat in de bestreden akte geen enkel motief is opgenomen inzake artikel 26 van de Vreemdelingenwet en dat de verweerder niet motiveert waarom andere, minder beperkende maatregelen niet zouden volstaan.

Artikel 26 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad, kan de minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven.

Indien de vreemdeling niet voldoet aan de verplichtingen die krachtens het eerste lid aan hem worden opgelegd kan er een einde worden gemaakt aan zijn verblijf en kan het bevel om het grondgebied te verlaten krachtens deze wet aan hem worden afgegeven.”

Het Grondwettelijk Hof heeft ter zake in zijn arrest van 18 juli 2019, nr. 112/2019, onder meer gesteld dat: *“Zoals blijkt uit B.38.2, [...] de bestreden bepaling de mogelijkheid [beoogt] te bieden om in behartigenswaardige gevallen niet onmiddellijk tot de beëindiging van het verblijf over te gaan en het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, maar de vreemdeling de kans te geven onder bepaalde voorwaarden in het land te blijven, bijvoorbeeld om reeds aangevatte studies te voltooien. Uit hun aard zelf kunnen die behartigenswaardige gevallen niet nader door de wetgever worden gespecificeerd. De toepassing van de betrokken maatregel valt evenwel, zoals reeds herhaaldelijk werd opgemerkt, onder het toezicht van de bevoegde rechtscolleges. [...]”*

Het gestelde in B. 38.2 luidt als volgt: *“Een soortgelijke bepaling was reeds opgenomen in artikel 22 van de wet van 15 december 1980, dat vóór de inwerkingtreding van de bestreden wet bepaalde :*

« In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad, kan de Minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven.

De overtreders kan teruggewezen of uitgezet worden ».

Uit de parlementaire voorbereiding van die bepaling blijkt dat zij als een soepelere maatregel is bedoeld dan de terugwijzing of uitzetting « waardoor de vreemdeling kan worden verplicht een bepaalde plaats

te verlaten of er te verblijven om b.v. te vermijden dat hij, wanneer hij zijn studies nog niet beëindigd heeft, zou worden teruggewezen » (Parl. St., Kamer, 1977-78, nr. 144/7, p. 37)."

De Raad ziet in deze wetsbepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht, zodat de verweerder niet expliciet dient te motiveren waarom hij, in plaats van het beëindigen van het verblijf, er niet voor heeft geopteerd om de verzoeker te verplichten een bepaalde plaats te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te blijven. De formele motiveringsplicht legt slechts een positieve motivering op. Er moet dus enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom er geen andere en voor de verzoeker minder nadelige beslissing wordt genomen.

De verzoeker kan in dit verband overigens niet dienstig verwijzen naar de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot in de zaak C-145/09 (*Tsakouridis*) bij het Hof van Justitie van de Europese Unie. De in punt 86 van deze conclusie opgenomen uitleg betreft duidelijk enkel maatregelen die het recht op vrij verkeer en verblijf van een Unieburger beperken, *quod non in casu* (zie *infra*). Het ging met name over een beperking van de rechten van een Griekse onderdaan die zich in Duitsland had gevestigd, hetgeen een heel andere situatie betreft dan deze van de verzoeker, die in België een verblijfsrecht had verkregen in functie van zijn Belgische echtgenote en waarbij er geen sprake is van een intracommunautair aspect.

Bovendien blijkt uit de uitgebreide motieven die de bestreden beslissing onderbouwen dat het gedrag van de verzoeker door de verweerder als een ernstige bedreiging voor 's lands openbare orde wordt beschouwd en daarnaast heeft de verweerder ook concreet toegelicht waarom de duur van verzoekers verblijf, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van herkomst, niet van die aard zijn dat zij zich tegen de beëindiging van het verblijfsrecht verzetten. Deze betreden akte bevat tevens een duidelijke opgave van de redenen waarom verzoekers privé-, gezins- en familiaal leven, alsook de belangen van verzoekers echtgenote en minderjarige kinderen, niet dermate zwaar doorwegen dat zij zouden opwegen tegen het belang van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde. Uit het geheel van de opgegeven motieven blijkt dan ook impliciet, doch voldoende duidelijk, waarom de verweerder meent dat de situatie van de verzoeker geen behartigenswaardig geval betreft, derwijze dat hij zou kunnen overwegen om vooralsnog niet over te gaan tot de beëindiging van het verblijf.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.3. Het Unierecht

De verzoeker beroept zich voorts op de schending van een aantal Unierechtelijke bepalingen, met name de artikelen 1, 7, 24 en 47 van het Handvest en artikel 20 van het VWEU. De verzoeker verwijst in zijn uiteenzettingen tevens naar de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en de artikelen 2, 3, 6 en 14 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) alsook naar verscheidene arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De Raad dient vooreerst te onderzoeken of deze bepalingen en rechtspraak van toepassing zijn op het thans voorliggende rechtsverhouding.

3.3.1. In dit verband dient erop te worden gewezen dat de verzoeker, blijkens de stukken van het administratief dossier, in België een duurzaam verblijfsrecht had verkregen in het kader van de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, mevrouw S.K. Het blijkt eveneens dat verzoekers echtgenote sinds zij de Belgische nationaliteit verwierf steeds in België heeft gewoond en dat zij zich sinds zij in 1997 Belg is geworden nooit heeft gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie. Het blijkt derhalve, en het staat buiten betwisting, dat verzoekers echtgenote nooit gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie. De verzoeker beschikte dan ook enkel over een verblijfsrecht als echtgenoot van een zogenaamde statische Belg.

Artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen”.

Aangezien de verzoeker geen familielid is van een burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, zijn de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn niet van toepassing op de thans voorliggende rechtsverhouding. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht in principe niet van toepassing is.

Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling kan dan ook slechts aan de orde zijn in gevallen waarin de voorliggende rechtsverhouding niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht valt, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (HvJ 17 juli 1997, *LeurBloem*, C-28/95, punten 31-34). *In casu* beschikte de verzoeker over een verblijfsrecht als echtgenoot van een Belg, en dit in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-14, p. 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van het bestreden arrest enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde internrechtelijke bepalingen (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Bij het onderzoek betreffende de wettigheid van de thans voorliggende beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van een echtgenoot van een statisch Belg, kan het *in casu* toepasselijke artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet dan ook niet worden beschouwd als een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn. Verzoekers betoog is op dit punt niet relevant.

3.3.2. Verderop in het enig middel wordt geargumenteed dat de Raad, gelet op de door de verzoeker aangeduide elementen, dient te beoordelen of de verzoeker een afgeleid verblijfsrecht geniet op grond van artikel 20 van het VWEU en dit conform de arresten *Zambrano*, *Chavez- Vilchez* en *K.A.* van het Hof van Justitie.

De Raad treedt in het voorliggend geschil echter op als annulatierechter (cf. artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet), zodat het hem niet toekomt om zich in de plaats van het bevoegde bestuur uit te spreken over verzoekers verblijfsaanspraken op grond van artikel 20 van het VWEU. In deze stand van het geding is de Raad enkel bevoegd om de wettigheid te onderzoeken van de jegens de verzoeker getroffen beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf als echtgenoot van een statische Belg.

In dit kader is het tevens van belang erop te wijzen dat het Hof van Justitie reeds meermaals heeft bevestigd dat EU-lidstaten in beginsel vrij zijn om te bepalen hoe gestalte wordt gegeven aan het (afgeleide) verblijfsrecht dat op grond van artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen (HvJ 10 mei 2017, *Chavez-Vilchez* e.a., 133/15, EU:C:2017/354, punt 76; HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, *K.A.*, punt 54; HvJ 27 februari 2020, *Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real*, C-836/18, punt 51).

De derdelander moet in beginsel zelf de gegevens overleggen waaruit blijkt dat hij een verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU ontleent. Het gaat daarbij met name om de gegevens waaruit kan worden afgeleid dat de Unieburger het grondgebied van de Europese Unie zou moeten verlaten indien het verblijfsrecht niet aan de derdelander wordt toegekend. Het Hof van Justitie zette met name in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten,

waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontegd. Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, *K.A. e.a.*, ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, ptn. 43 en 44).

Daarbij heeft het Hof aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het voormelde artikel 20 (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, *K.A. e.a.*, pt. 54; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, pt. 76; HvJ 27 februari 2020, *Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real*, C-836/18, punt 51).

Uit de relevante parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof (onder meer in het arrest *Ruiz Zambrano*) inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU (zie *Parl.St.* Kamer, 2010- 2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Indien de verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor een uit artikel 20 van het VWEU voortvloeiend afgeleid verblijfsrecht in functie van zijn minderjarige kinderen of in functie van zijn jongste zoon die met een autismespectrumstoornis kampt, dan kwam het hem toe om dit bij de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris kenbaar te maken middels een aanvraag voor een verblijfskaart op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Pas wanneer een dergelijke aanvraag zou worden geweigerd, kan de Raad hieromtrent zijn wettigheidstoezicht uitoefenen waarbij hij alsdan kan onderzoeken of de beoordeling van het bestuur al dan niet onredelijk is in het licht van artikel 20 van het VWEU.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker werd gehoord conform artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker heeft de kans gehad om aan de verweerder alle stukken en argumenten over te maken waarvan hij meende dat deze in rekening dienden te worden genomen nu de verweerder kenbaar maakte te overwegen om het verblijfsrecht te beëindigen op grond van redenen van openbare orde (zie administratief dossier, aangetekende brief van 15 maart 2021). De verzoeker heeft hieraan ook gevolg gegeven en de ingevulde vragenlijst met bijkomende stukken overgemaakt. De verzoeker heeft hierbij echter op geen enkele wijze geargumenteed dat zijn kinderen of zijn echtgenote wegens de voorgenomen beëindiging van zijn verblijfsrecht, in feite gedwongen zouden worden om het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten waardoor aan hen het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontegd.

Het Hof van Justitie heeft reeds gesteld dat de nationale overheden niet verplicht zijn om systematisch en uit eigen beweging na te gaan of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 20 van het VWEU. De derdelander of de Unieburger die een familielid is, mag echter niet worden verhinderd om een bewijs aan te leveren op grond waarvan kan worden beoordeeld of de afhankelijkheidsrelatie bestaat (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, ptn. 75-76). In het voorliggende geval blijkt geenszins dat de verzoeker daartoe niet de mogelijkheid heeft gehad.

De verzoeker heeft zich zodoende, voorafgaand aan de thans bestreden beslissing, ten overstaan van het bevoegde bestuur op geen enkele wijze beroepen op enig uit artikel 20 van het VWEU voortvloeiend verblijfsrecht, terwijl hij daar wel de kans toe heeft gehad. De thans bestreden beslissing kan dan ook niet expliciet, noch impliciet worden aangezien als een beslissing waarbij aan de verzoeker een verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU wordt geweigerd. Zij betreft enkel de beëindiging van het verblijfsrecht als echtgenoot van een statische Belg zonder meer.

Indien de verzoeker wenst dat zijn verblijfsaanspraken op grond van artikel 20 van het VWEU worden onderzocht, dan komt het hem derhalve in de eerste plaats toe om een daartoe voorziene aanvraag in te dienen bij het bevoegde bestuur. Een gebeurlijke weigeringsbeslissing kan pas dan door de Raad op zijn wettigheid worden getoetst.

In de huidige stand van het geding kan de verzoeker dan ook niet dienstig voorhouden dat de Raad verzoekers verblijfsaanspraken op grond van artikel 20 van het VWEU dient te onderzoeken, noch kon hij van de verweerder verwachten dat deze aanspraken reeds werden beoordeeld in het kader van de thans voorliggende beslissing.

De verzoeker kan zich in het kader van het thans voorliggende beroep niet beroepen op een schending van artikel 20 van het VWEU.

3.3.3. De verzoeker put tevens een grief uit een aantal bepalingen van de Terugkeerrichtlijn. Hij stelt dat de thans bestreden beëindigingsbeslissing tot gevolg heeft dat hij in illegaal verblijf vertoeft, waardoor hij onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn valt. Volgens de verzoeker laat artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn geen enkele marge aan de lidstaten om, zoals *in casu*, het verblijfsrecht te beëindigen zonder tegelijkertijd een terugkeerbesluit op te leggen.

Deze kritiek betreft echter niet de wettigheid van de bestreden beslissing, dit is de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht als echtgenoot van een statische Belg met toepassing van artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet, maar wel van een impliciete beslissing om (vooralsnog) af te zien van de mogelijkheid om met toepassing van artikel 44ter, §1, van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied af te geven. Deze kritiek zal verder worden besproken onder punt 3.4.

De verzoeker erkent evenwel dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten (zoals bedoeld in artikel 44ter, §1, *juncto* artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet) en ook geen terugkeerbesluit (zoals bedoeld in artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn) omvat. De verzoeker houdt derhalve niet voor en hij kan ook niet dienstig voorhouden dat de thans bestreden beslissing zou zijn getroffen in uitvoering van enige nationale bepaling die de omzetting van de Terugkeerrichtlijn betreft.

3.3.4. Overeenkomstig artikel 51 van het Handvest zijn de bepalingen van het Handvest gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie volgt namelijk in wezen dat de in de rechtsorde van de Unie gewaarborgde grondrechten toepassing kunnen vinden in alle situaties die door het Unierecht worden beheerst, maar niet daarbuiten (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, *Akerberg*, pt. 19). In zoverre heeft het Hof reeds eraan herinnerd dat het een nationale regeling die niet binnen het kader van het Unierecht valt, niet aan het Handvest kan toetsen (HvJ 18 december 2008, *Sopropé*, C-349/07, punt 34; HvJ 15 november 2011, *Dereci e.a.*, C-256/11, punt 72; HvJ 7 juni 2012, *Vinkov*, punt 58)

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de thans voorliggende beslissing, genomen in toepassing van artikel 44ter, §2, van de Vreemdelingenwet ten aanzien van de echtgenoot van een statische Belg, niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt.

Bijgevolg kan de verzoeker zich in het voorliggende geschil niet dienstig beroepen op een schending van het evenredigheidsbeginsel als beginsel van het Unierecht, noch kan hij aanspraak maken op de rechten, vervat in de artikelen 1, 7, 24 en 47 van het Handvest. De in dit kader naar voor gebrachte grieven, kunnen dan ook niet worden aangenomen.

3.4. De beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten

De thans bestreden beslissing houdt de beëindiging in van verzoekers recht op verblijf als echtgenoot van een statische Belg.

Artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van deze beslissing, luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 44ter, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie,

sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, is de verweerder krachtens artikel 44ter van de Vreemdelingenwet niet verplicht om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer hij het verblijfsrecht beëindigt, maar gaat het om een facultatieve bevoegdheid. De wetgever heeft de verweerder dan ook een discretionaire bevoegdheid gegeven om tezamen met de beëindigingsbeslissing al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen.

Zoals uiteengezet onder punt 3.3.1. valt verzoekers situatie niet onder het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn. Nog los van de vaststelling dat verzoekers kritiek overkomt als wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is, kan de beslissing om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven *in casu* dus niet worden afgetoetst aan de bepalingen van de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn.

De verzoeker beroept zich echter tevens op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en argumenteert, in verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie en naar de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken (hierna: het Terugkeerhandboek), dat het Unierecht zich ertegen verzet dat het verblijfsrecht van een derdelander wordt beëindigd zonder tevens over te gaan tot het treffen van en het uitvoeren van een terugkeermaatregel. Dit betoog vindt echter geen steun in artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn, dat in zijn zesde lid voorziet dat deze richtlijn "*niet belet*" dat het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en/of een verwijderingsbesluit en/of een inreisverbod overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratieve of rechterlijke besluit of handeling kan worden genomen. Artikel 6, lid 6, van de Terugkeerrichtlijn voorziet zodoende slechts in de mogelijkheid, doch niet in de verplichting dat de lidstaten een regeling voorzien waarbij in één en hetzelfde besluit het legaal verblijf van een derdelander wordt beëindigd en een terugkeerbesluit wordt opgelegd. De Belgische wetgeving voorziet inderdaad niet langer in een dergelijke regeling.

Zoals de verzoeker immers zelf aangeeft, werd artikel 44bis van de Vreemdelingenwet in 2019 op dit punt gewijzigd. Bij artikel 16 van de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werden in artikel 44bis, §§ 1, 2 en 3, van de Vreemdelingenwet de woorden "*en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten*" telkens opgeheven. De wetgever heeft dit gedaan om tegemoet te komen aan de rechtspraak van het de Raad van State en de Raad. Zo kan in de voorbereidende werkzaamheden hieromtrent het volgende worden gelezen:

"In de praktijk worden immers de beslissing om het verblijf te beëindigen en het bevel om het grondgebied te verlaten niet noodzakelijk door dezelfde persoon of dezelfde dienst genomen. Het komt ook heel vaak voor dat er een zekere tijd verloopt, langer of minder lang al naargelang de omstandigheden, tussen beide. De redenen daarvoor kunnen velerlei zijn – feitelijke, juridische, of gewoon wenselijkheid.

Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer de betrokkene een gevangenisstraf uitzit, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend of een van rechtswege schorsend beroep tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf heeft ingesteld.

Wat dit laatste geval betreft, artikel 39/79, § 1, van de wet beschermt tegen verwijdering sommige categorieën van vreemdelingen tegen wie een beslissing tot beëindiging van verblijf of een maatregel tot verwijdering, opgenomen in de lijst van het tweede lid is genomen, ook wanneer die beslissing is genomen om (ernstige) redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Niet lang na de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 hebben de administratieve rechtbanken – RVV en RvS – een vaste rechtspraak in verband met artikel 39/79 ontwikkeld.

Volgens deze rechtspraak verbiedt dit artikel dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven als gevolg van een beslissing waartegen een van rechtswege schorsend beroep kan worden ingesteld, zolang de termijn van het beroep tegen deze beslissing niet is verstreken en, wanneer het beroep binnen de voorgeschreven termijn is ingesteld, zolang de RVV er nog geen uitspraak over heeft gedaan.

Deze rechtspraak heeft een vaste praktijk ter discussie gesteld die erin bestond terzelfder tijd, door middel van dezelfde handeling of niet, een beslissing waartegen een van rechtswege schorsend beroep kan worden ingesteld en een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Sindsdien worden deze twee beslissingen onvermijdelijk genomen door verschillende personen en/of diensten en op soms ver uit elkaar liggende tijdstippen.” (Parl. St. Kamer, 2018-2019, nr. 54-3618/001, p. 15 e.v.)

In het administratief dossier bevindt zich een nota van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin uitdrukkelijk wordt gemeld dat een schorsend beroep mogelijk is tegen de thans bestreden beslissing en dat er daarom *“nog geen bevel om het grondgebied te verlaten noch een inreisverbod (wordt) opgesteld”*. De verweerder heeft zich hierbij aangesloten aangezien de thans voorliggende beëindigingsbeslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers geval wordt bijgevolg gekenmerkt door het gegeven dat de verweerder zijn verblijfsrecht als echtgenoot van een Belgische burger beëindigt, maar waarbij wordt afgezien van de simultane afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat er een schorsend beroep open staat tegen de beslissing waarmee het verblijfsrecht wordt beëindigd. De verweerder geeft aan dat daarom *“nog geen”* bevel wordt afgegeven, hiermee dus aangevende dat er over de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zal worden beslist wanneer er geen dergelijk schorsend beroep is ingesteld, en indien er wel een beroep wordt ingesteld, wanneer er inzake dit beroep een arrest van de Raad is tussengekomen.

De verzoeker verwijst ter zake naar bepaalde passages uit het terugkeerhandboek en naar de volgende overwegingen van het Hof van Justitie:

- punt 45 van het arrest *Achughbabian* van 6 december 2011 (HvJ 6 december 2011, C-329/11);
- punt 56 van arrest *BZ* van 3 juni 2021 (HvJ 3 juni 2021, C-546/19).

Uit de door de verzoeker geciteerde passages en overwegingen blijkt echter niet dat de Terugkeerrichtlijn er zich tegen verzet dat een derdelander die een verblijfsrecht geniet op grond van het nationaal recht (*in casu* het verblijfsrecht als echtgenoot van een statische Belg) en wiens verblijfsrecht met toepassing van het nationaal recht wordt beëindigd, in één en hetzelfde besluit tevens de illegaliteit van het verblijf van de derdelander zou moeten vaststellen én hem een terugkeerverplichting zou moeten opleggen. De Raad wijst er in dit kader nogmaals op dat artikel 6, zesde lid, van de Terugkeerrichtlijn slechts in de mogelijkheid, doch niet in de verplichting voorziet dat de lidstaten een regeling voorzien waarbij in één en hetzelfde besluit het legaal verblijf van een derdelander wordt beëindigd en een terugkeerbesluit wordt opgelegd. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de Belgische wetgeving, door te voorzien in de regeling waarbij er geen verplichting is om in de akte waarin wordt besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht inhoudt meteen ook een terugkeerbesluit te incorporeren, geen correcte omzetting inhoudt van de Terugkeerrichtlijn. De Terugkeerrichtlijn bevat voorts geen bepalingen waarbij wordt aangegeven in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden een op grond van het nationaal recht verleende verblijfsvergunning kan worden beëindigd. Daarnaast dient opnieuw te worden benadrukt dat de Burgerschapsrichtlijn niet van toepassing is op de thans voorliggende situatie. Nog los van het vraagstuk van de directe werking van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn of van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn, dient dan ook te worden opgemerkt dat de verzoeker niet aantoont dat het bestreden besluit in strijd is met artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn of met deze of gene bepaling van de Burgerschapsrichtlijn.

In zoverre de verzoeker zou voorhouden dat de gemachtigde nagelaten heeft om naast het bestreden besluit tevens, in een afzonderlijke handeling of besluit, een bevel om het grondgebied te verlaten (terugkeerbesluit) af te geven, kan zijn kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De verzoeker heeft in zijn verzoekschrift (p. 2) immers duidelijk gesteld dat hij de nietigverklaring wenst te bekomen van de beslissing van de op 1 juni 2021 genomen beslissing om zijn verblijfsrecht te beëindigen. Het voorwerp van het voorliggende beroep is dan ook beperkt tot de beslissing van 1 juni 2021 waarbij het specifieke verblijfsrecht als echtgenoot van een statische Belg wordt beëindigd. De verzoeker betoogt dan wel dat de verweerder ofwel een terugkeerbesluit moet treffen ofwel hem opnieuw moet machtigen tot deze of gene vorm van verblijf (de verzoeker hanteert tevens de term *“regulariseren”*), doch met dit betoog toont hij nog niet de onwettigheid aan van het besluit om een einde te stellen aan het specifieke, uitsluitend aan het nationaal recht ontleende, verblijfsrecht als echtgenoot van een statische Belg.

Verzoekers argumentatie komt er in wezen op neer dat de verweerder de doelstellingen van de Terugkeerrichtlijn miskent door wel zijn verblijfsrecht als echtgenoot van een statische Belg te beëindigen, maar vooralsnog geen terugkeerbesluit te treffen. Los van de vraag of de verzoeker wel een concreet voordeel kan putten uit zijn kritiek dat er ten onrechte nog geen terugkeerbesluit werd getroffen, zou verzoekers standpunt slechts tot de nietigverklaring van de thans bestreden akte kunnen leiden indien een nationaalrechtelijke of Unierechtelijke regel dwingend zou opleggen dat in één en hetzelfde besluit of handeling het verblijfsrecht beëindigd wordt en een terugkeermaatregel wordt opgelegd, *quod non in casu*. Verzoekers standpunt dat de verweerder, gelet op het Terugkeerhandboek en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten *BZ* en *Achughbaban*, ten onrechte geen andere beslissing (een terugkeerbesluit) heeft genomen naast het thans bestreden besluit, kan de wettigheid van het bestreden besluit op zich dan ook niet aantasten.

In verband met het betoog dat de verzoeker, gelet op het feit dat hij wel degelijk een belang heeft bij de kritiek dat er ten onrechte geen terugkeermaatregel werd getroffen aangezien hij daardoor niet de sociale rechten kan genieten in afwachting van verwijdering (de verzoeker beroept zich hierbij onder meer op de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest *Abdida*) en hij in een situatie van kunstmatige onzekerheid en verhoogde kwetsbaarheid wordt gehouden, merkt de Raad tenslotte op dat aan de verzoeker niet het belang bij zijn kritiek werd ontzegd. Het is inderdaad ongewoon en niet evident dat de verzoeker met zijn betoog aan de kaak stelt dat er voor hem geen bezwarende maatregel zoals een terugkeerbesluit werd getroffen, doch dit is niet de reden waarom verzoekers kritiek niet werd aangenomen. De kritiek werd niet aangenomen omdat zij geen verband houdt met de wettigheid van de beëindigingsbeslissing op zich en zij dus geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van deze beslissing. Aangezien artikel 44ter van de Vreemdelingenwet niet langer verplicht dat samen met de beëindigingsbeslissing een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, en er voortaan slechts in de mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt voorzien, komt de kritiek dat de doelstellingen van de Terugkeerrichtlijn worden miskend door het verblijfsrecht te beëindigen zonder meteen over te gaan tot het treffen van een terugkeerbesluit, bovendien in wezen neer op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is. Dat de verzoeker meent een belang te kunnen doen gelden bij de grief omtrent het niet afgeven van een terugkeerbesluit, doet hieraan geen afbreuk.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat met de thans bestreden beslissing geen uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht en dat zij evenmin kan worden vernietigd op grond van een grief die geput wordt uit het Unierecht.

Het enig middel wordt bijgevolg verder louter nog onderzocht in de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van bepaalde interne rechtsregels, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en van de artikelen 3, 6, 16, 23 en 29 van het Kinderrechtenverdrag.

3.5. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet

Waar in de aanhef van het enig middel gewag wordt gemaakt van een schending van artikel 3 van het EVRM, dient echter te worden vastgesteld dat de verzoeker nalaat om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de door artikel 3 van het EVRM beschermde grondrechten door de bestreden beslissing in het gedrang zouden worden gebracht. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De verzoeker geeft enkel aan op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden wordt, doch omtrent artikel 3 van het EVRM worden geen concrete toelichtingen naar voor gebracht. De verzoeker verzuimt tevens om op duidelijke wijze toe te lichten hoe artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door het bestreden besluit zou worden geschonden.

Het enig middel is op deze punten dan ook niet ontvankelijk.

3.6. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 8 en 13 van het EVRM, artikel 44bis van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het evenredigheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur moeten mede worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die de op de thans voorliggende rechtsverhouding toepasselijk zijn.

3.6.1. Zoals hoger reeds gesteld, maakt de verweerder overeenkomstig artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet een einde aan verzoekers duurzaam recht op verblijf als echtgenoot van een statische Belg.

Artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Uit de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, blijkt voorts dat de verweerder tevens gevolg heeft gegeven aan de in artikel 44bis, §4, van de Vreemdelingenwet vervatte verplichting om bij zijn besluitvorming rekening te houden met de duur van verzoekers verblijf op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Het blijkt tevens dat werd voldaan aan de vereiste om het hoger belang van verzoekers minderjarige kinderen mee te nemen in de afweging omtrent verzoekers gezinssituatie (cf. GwH 18 juli 2019, nr. 112/119, punt B.55.2.).

De verweerder heeft op een uitvoerige gemotiveerde wijze besloten dat de verzoeker een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten.

3.6.2. In de eerste plaats wordt in het bestreden besluit verwezen naar de veroordelingen die de verzoeker heeft opgelopen sinds 27 april 2006:

“Op 04.11.2015 werd u door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, tegen uw echtgenote of samenlevende persoon en met wie u een duurzame

affectieve en seksuele relatie heeft of gehad hebt (feit gepleegd op 04 augustus 2013). Het probatie-uitstel werd door de Correctionele rechtbank van Tongeren herroepen op 09.04.2018 na een advies van de probatiecommissie van 27.04.2017 wegens niet-naleving van de u opgelegde voorwaarden.

Op 09.05.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen als dader of mededader voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming,

Op 17.01.2019 werd u door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van te hebben Ingevoerd, uitgevoerd en vervoerd van middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk invoer van niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne en uitvoer van niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne met bestemming Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk en Hongarije (2 feiten); middelen te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne (2 feiten); middelen in bezit te hebben gehad, te hebben aangekocht, vervoerd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd* of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne; terwijl u wist dat uw deelneming bijdroeg tot de oogmerken van de criminele organisatie, te hebben deelgenomen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of Indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft Deze feiten pleegde u tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017.*

Tussen 27.04.2006 en 13.12.2018 werd u maar liefst 10 keer veroordeeld door de politierechtbank tot geldboetes van 25 tot 400 euro en uw rijbewijs werd 5 keer ingetrokken wegens inbreuken op het verkeer (4 feiten), intoxicatie aan het stuur (2 feiten), rijden door het rood licht (2 feiten), overdreven of onaangepaste snelheid (2 feiten), het negeren van een bevel van een bevoegd agent (1 feit), het niet naleven van de voorrangsregels en uitvoeren van gevaarlijke manoeuvres (1 feit), het gebruik van een draagbare telefoon en het niet-dragen van uw veiligheidsgordel (1 feit), een overladen voertuig en het niet dragen van een rijbewijs (1 feit) en inbreuken op de technische eisen voertuigen (2 feiten).

Op 20.09.2019 plaatste de Strafvuiteringsrechtbank van Antwerpen u onder elektronisch toezicht tot strafeinde voorzien op 03.11.2023 en u werd op 25.02.2021 in voorwaardelijke vrijheid gesteld."

De verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat de wettelijke bepalingen die de beëindiging van zijn verblijfsrecht mogelijk maken nog niet bestonden toen verzoeker de feiten pleegde die ertoe leiden dat hij als een openbaar orde risico gezien wordt. Dit betoog mist echter zowel feitelijke als wettelijke grondslag. Artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet werd immers (her)ingevoerd met de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (inwerkinggetreden op 29 april 2017) terwijl de feiten die tot de zware correctionele veroordeling van 17 januari 2017 hebben geleid, werden gepleegd in de periode tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017. De verzoeker werd ook nog tot 13 december 2018 veroordeeld door de politierechtbank. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de verzoeker pas na de leeftijd van 12 jaar naar België kwam, heeft hij voorafgaand aan de inwerkingtreding van de voormelde wet van 24 februari 2017 gedurende meer dan tien jaar maar minder dan twintig jaar een verblijfsrecht in België gehad en werd hij veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van meer dan vijf jaar, zodat ook onder de vorige regeling van de artikelen 20 en 21 (oud) van de Vreemdelingenwet een einde kon worden gesteld aan zijn verblijfsrecht middels een ministerieel besluit tot terugwijzing en wegens een ernstige aanslag op de openbare orde of de nationale veiligheid. De verzoeker dwaalt dan ook waar hij voorhoudt dat voorheen geen maatregel, zoals de thans voorliggende maatregel, kon worden getroffen.

Bovendien verwijst de Raad naar het arrest nummer 112/2019 van 18 juli 2019 (B.S. 26 augustus 2019) van het Grondwettelijk Hof, dat stelt onder B.35.:

"De onmiddellijke toepassing van de wet

B.35.1. De verzoekende partijen klagen aan dat de bestreden bepalingen onmiddellijk van toepassing zijn en bijgevolg een retroactieve werking hebben, hetgeen in strijd zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het bij artikel 7 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en bij artikel 49 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie gewaarborgde beginsel van de niet-retroactiviteit van de straffen en met het rechtszekerheidsbeginsel.

B.35.2. Zoals in B.19.2 en in B.28.2 is vermeld, is de beslissing om een einde te maken aan het verblijf van een legaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling om redenen of om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid geen straf of sanctie die ertoe strekt een gedrag te bestraffen, maar wel een veiligheidsmaatregel die ertoe strekt de samenleving te beschermen tegen het gevaar dat van de betrokkene uitgaat. De beslissing tot verwijdering moet evenmin worden beschouwd als een straf in de zin van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens aangezien zij geen overwegend repressief of ontradend karakter heeft. Daaruit volgt dat het beginsel van de niet-retroactiviteit van de straffen niet van toepassing is op de bestreden bepalingen.

Daarenboven, aangezien de beslissing tot beëindiging van het verblijf niet ertoe strekt een gedrag uit het verleden te bestraffen, maar wel de samenleving in de toekomst te beschermen tegen de dreiging die van een individu uitgaat, waarbij zijn gedrag in het verleden enkel in overweging wordt genomen als een aanwijzing voor het gevaar dat hij vormt en voor de graad van ernst van dat gevaar, hebben de in het geding zijnde bepalingen niet de retroactieve draagwijdte die de verzoekende partijen eraan toedichten.

B.35.3. In zoverre zij zijn afgeleid uit de schending van het beginsel van de niet-retroactiviteit van de wetten, zijn de middelen niet gegrond."

Bij het treffen van een besluit tot beëindiging van het duurzaam verblijfsrecht wegens ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid, kan de verweerder dan ook wel degelijk de feiten in rekening nemen die werden gepleegd voorafgaand aan de invoeging (herstelling) van artikel 44bis, §2, in de Vreemdelingenwet.

3.6.3. De verzoeker betoogt verder dat de verweerder niet redelijk en zorgvuldig heeft gehandeld bij de vaststelling dat hij een ernstig bedreiging vormt voor 's lands openbare orde. Hieromtrent wordt in het bestreden besluit als volgt gemotiveerd:

"Op 04.11.2015 werd u veroordeeld voor slagen en verwondingen aan uw echtgenote. Op 04.08.2013 hebt u naar aanleiding van een woordenwisseling over geldzaken uw zelfbeheersing verloren en hebt u uw echtgenote bij de keel gegrepen en haar op haar been geslagen. De letsels die uw echtgenote daarbij opliep, werden visueel vastgesteld door de verbalisanten en fotografisch weergegeven in het strafdossier. De rechter van Tongeren stelde in zijn vonnis van 04.11.2015 : 'Beklaagde K. heeft door zijn handelswijze blijk gegeven van een agressieve Ingesteldheid en een misprijzen voor andermans lichamelijke en geestelijke integriteit dan nog wel van zijn echtgenote. (...) Beklaagde stelt dat hij zou hebben ingezien dat zijn reactie verkeerd was, maar dat intussen de rust in het gezin zou zijn weergekeerd, (...) Rekening houdend met de absolute laakbaarheid en de omvang van de gepleegde agressie, de aard en de ernst van de feiten, de persoonlijkheid van de beklaagde in zoverre deze blijkt uit het strafdossier en zijn gunstig strafrechtelijk verleden werd u veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 600 euro of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen met probatie-uitstel. Onder de opgelegde voorwaarden diende u onder meer een cursus agressiebeheersing of een gelijkwaardige vorming te volgen in overleg met en onder toezicht van de justitieassistent.

Uw probatie-uitstel werd echter bij vonnis van de Correctionele rechtbank van 09.04.2018 ingetrokken op advies van de Probatiecommissie dd. 27.04.2017 omdat u de opgelegde voorwaarden niet naleefde.

Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld verplicht staten "vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen". Zoals hierboven reeds werd aangehaald, blijkt geweld uw antwoord op financiële problemen. Niettegenstaande de relatietherapie met uw echtgenote een positief verloop kent, bestaat er opnieuw een risico op recidive aangezien u momenteel tijdelijk werkloos bent wegens Covid-19 (cf. weddefiche februari 2021 overgemaakt in het kader van uw hoorrecht dd 24.03.2021).

Daarnaast stond u samen met 10 medebeklaagden op 17.01.2019 voor de rechtbank van Tongeren terecht in een zaak van internationale drughandel. U werd vervolgd wegens invoer van cocaïne en heroïne en uitvoer van cocaïne en heroïne naar Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk en Hongarije te Genk, Hasselt, te Antwerpen en elders in het Rijk; invoer van cocaïne en heroïne te Oostenrijk en o.a. te Wenen; verhandelen van cocaïne en heroïne te Genk, te Hasselt en elders in het Rijk; verhandelen van cocaïne en heroïne te Wenen en elders te Oostenrijk; bezit van cocaïne en heroïne te Genk, te Hasselt en elders in het Rijk met de omstandigheid dat de misdrijven daden zijn van deelneming een de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Het betreft feiten bewezen tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017. Op de zitting ontkende u met klem u ingelaten te hebben met heroïne.

We citeren volgende informatie uit het vonnis.

"Tijdens zijn verhoren van 4 januari 2017 en 13 juni 2017 duidde T.N. "A." aan als drugskoerier van eerste beklagde. De drugskoerier "A." werd in het Oostenrijks dossier door de speurders geïdentificeerd als zesde beklagde (u), ook gekend onder de bijnaam "At.". Tijdens zijn verhoor van 24 augustus 2017 werd zesde beklagde (u) ook door tweede beklagde aangeduid als koerier van eerste beklagde. Volgens tweede beklagde werd zesde beklagde (u) om medewerking verzocht op het ogenblik dat T.N. in de problemen kwam. Op instructie van eerste beklagde en met het doel drugs te smokkelen kocht zesde beklagde (u) oorspronkelijk het voertuig Hyundai aan. Volgens tweede beklagde zou zesde beklagde (u) zich op een bepaald moment als drugskoerier hebben teruggetrokken uit angst gevat te worden, doch de verklaringen van tweede beklagde zijn op dat punt niet overeenstemmend met de geloofwaardige verklaringen van T.N. die zeer gedetailleerd de smokkelritten van zesde beklagde (u) ~ waaronder heroïne-transporten - omschrijft T.N. specificerde dat "A." -net zoals hijzelf en tweede beklagde - drugs ging ophalen in Rotterdam of Antwerpen waarbij de drugs, die werd opgehaald in Rotterdam heroïne betrof en deze in Antwerpen cocaïne. De smokkelritten gingen richting Duitsland, Frankrijk en Oostenrijk. Zesde beklagde (u) werd steeds vergezeld van zijn vriendin, een Turkse, die in Keulen woonde en perfect Duits sprak. T.N. kon zesde beklagde (u) beschrijven en wist zijn woonplaats.

Bovendien werden de koeriers niet alleen ingeschakeld om drugs te smokkelen, doch ook om geld te smokkelen bestemd om cocaïne - en heroïne-deals te financieren. Tijdens zijn verhoren van 9 en 18 mei 2017 bij de onderzoeksrechter gaf zesde beklagde (u) overigens toe in opdracht van eerste beklagde geld te hebben opgehaald of eerste en tweede beklagde naar afspraken te hebben gebracht in Duitsland; Oostenrijk en Hongarije. Zesde beklagde (u) maakte hiervoor gebruik van het voertuig VW Passat waarvan hij erkende te weten dat er zich een verborgen ruimte in bevond. Hij besliste om te stoppen met rijden voor eerste beklagde nadat T.N. werd aangehouden. Tenslotte bevestigde hij (u) te weten dat "deze mensen" - hiermee doelend op eerste, tweede, vijfde en achtste beklagde - zich met drugs bezig hielden alleen niet in welke mate. Het voertuig Hyundai werd door hem (u) ingeklaard. Dit voertuig werd gekocht omdat het voertuig VW Passat te oud werd en de verborgen ruimte te klein was.

De verklaringen van de afnemers van cocaïne van zesde beklagde (u), die in besluiten werden geciteerd, hebben betrekking op het eigen handeltje dat zesde beklagde (u) runde naast zijn activiteiten voor eerste beklagde en worden bijgevolg niet betrokken in de beoordeling van de tenlasteleggingen die kaderen in de drughandel van de bende/criminele organisatie van eerste beklagde.

Op grond van de verklaringen van T.N. samen gelezen met de verklaringen van tweede en zesde beklagde (u) en de resultaten van de observaties en taps, staat het vast dat zesde beklagde (u) zowel een drugs (heroïne en cocaïne) - als geldkoerier (om cocaïne en heroïne te financieren) was van eerste beklagde en dat hij (u) dus rechtstreeks meewerkte aan de druggerelateerde feiten die hem ten laste worden gelegd.

Daarnaast is zesde beklagde (u) ook schuldig aan het verhandelen van cocaïne voor eigen rekening, cocaïne die hij zelf aankocht bij eerste beklagde.

Zesde beklagde (u) werd op 4 april 2017 gecontroleerd te Genk in zijn voertuig VW Polo. Zesde beklagde (u) was zenuwachtig, er hing een lichte cannabisgeur in de wagen. Er volgde een gerechtelijke fouille. Bij zesde beklagde (u) werd een ijzeren doosje gevonden ter hoogte van de genitale zone. Het betrof een Frisk doosje met daarin verschillende bolletjes wit poeder. Zesde beklagde (u) gaf aan dat het cocaïne betrof. Achter de passagiersstoel werd een GSM-toestel Nokia aangetroffen, dat werd uitgelezen en waarin druggerelateerde berichten werden aangetroffen die wezen op drughandel (gericht aan *). Er volgde een huiszoeking bij zesde beklagde (u). In de garage werd

verpakkingsmateriaal aangetroffen zoals gebruikt bij de aangetroffen paxons cocaïne in het Frisk doosje. Passagier D. verklaarde dat hij zesde beklaagde (u) had gecontacteerd om aan cocaïne te geraken. In het drugsmilieu was geweten dat je bij zesde beklaagde (u) goede cocaïne kon krijgen. Er werden afnemers geïdentificeerd en verhoord waaruit bleek dat zesde beklaagde (u) reeds vanaf januari 2016 dealde (afnemer S.J.).

Uit de verklaringen van zesde beklaagde (u) van 26 september 2017 blijkt dat hij deze cocaïne om zelf te verhandelen aankocht bij eerste beklaagde in de (....)straat en dus bij de bende waarvan hij zelf deel uitmaakte. (...)

Specifiek wat betreft zesde beklaagde (u) en de lastens hem weerhouden deelname aan de beslissingen van de criminele organisatie verwijst de rechtbank naar de volgende elementen:

- de vertrouwensrelatie met eerste beklaagde (bendeleider), (u) werd toevertrouwd met geldtransporten;
- de vaststelling dat (u) prospectie deed naar smokkelvoertuigen en er eentje liet inklaaren;
- de vaststelling dat (u) ten voordele van tweede beklaagde zorgde voor een fictieve tewerkstelling opdat deze onder de radar zou blijven van overheidsinstanties."

De rechter stelt in zijn vonnis van 17.01.2019 dat "de in (uw) hoofde bewezen feiten ernstig zijn. De handel in drugs is louter gericht op snel geldgewin. Daarbij wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die verdovende middelen de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. Gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole riskeert de eindgebruiker soms zonder het te weten zijn leven. De omgeving van de gebruiker ondergaat gedwongen de drugsverslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden en met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit."

Verder stelt de rechtbank dat u een belangrijke rol binnen de bende/organisatie van eerste beklaagde vervulde zoals blijkt uit de beoordeling van de tenlasteleggingen en de specifieke rol die u vervulde. Daarnaast onderhield u nog een eigen handeltje in cocaïne. Om u het ontoelaatbare van uw handelen te doen inzien, werd u veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 jaar en een geldboete van 8000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen. Het vermogensvoordeel dat in uwen hoofde verbeurd werd verklaard, bedraagt in totaal 86.000 euro.

Gelet op het ontbreken van precieze gegevens m.b.t de afgenomen hoeveelheden cocaïne bij eerste beklaagde voor de verkoop voor uw eigen rekening, aanvaardde de rechtbank de door u gemaakte schatting van 2 kilogram (2 kilo x 27.000 euro = 54.000 euro).

Wat betreft de ritten die u uitvoerde voor eerste beklaagde in de periode tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017 periode die ongeveer overeenstemt met de periode waarin derde beklaagde smokkelritten van geld en drugs uitvoerde in opdracht van eerste beklaagde (nog iets langer voor u) en waarvan op grond van de gegevens van het strafdossier vaststaat dat er minstens 64 transporten door derde beklaagde werden uitgevoerd, heeft de rechtbank aangenomen dat u minstens evenveel transporten heeft uitgevoerd tegen betaling van 500 euro per rit. (64 x 500 euro = 32.000 euro).

Uit het vonnis van de SURB Antwerpen dd. 20.09.2019 blijkt dat "u in de problemen kwam toen u als zelfstandige in onderaanneming werkte. Omdat de sector waarin u werkte instortte, werd hetgeen u factureerde aan uw opdrachtgevers niet meer vergoed. U stelt dat u via de drugtransporten en het dealen enkel de bedoeling had om uit de financiële problemen te geraken en er dan mee te stoppen. U haalt aan dat het zeker niet de bedoeling was om een luxelevens te leiden."

Als drugshandel uw antwoord is op uw financiële problemen, kan het risico op recidive niet worden uitgesloten. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de internationale drugstrafiek.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op

mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalla 1. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahf t Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t, Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt In kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) In het eerste punt van de considerans overwogen dat de Illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54, Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

De SURB haalt in zijn vonnis van 20.09.2019 aan dat u nog heeft wat schulden heeft ten gevolge van het faillissement van uw eenmanszaak en van uw veroordelingen. Er werden reeds een aantal afbetalingsplannen bekomen en de betalingen werden opgestart. U diende hierover in elk geval voldoende transparant te zijn ten aanzien van de justitieassistent. Er lag ook een voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voor op vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding om het recidiverisico maximaal in te perken. Daarom werd u het elektronisch toezicht toegekend.

Uit het vonnis van de SURB dd. 19.02.2021 blijkt dat u een overzicht van uw schulden uit het verleden hebt bezorgd aan de justitieassistent en dat u momenteel afbetaalt aan de FOD Financiën, u legt de bewijsstukken daarvan correct voor aan de justitieassistent. Deze besloot dat uw elektronisch toezicht reeds 16 maanden een goed verloop kent.

Na deze gunstige evaluatie heeft de rechtbank vastgesteld dat het uitgewerkte reclasseringsplan voldoende recidivebeperkend werkt en daarom wou de rechtbank u de kans geven om een volgende stap in uw re-integratietraject te zetten. Daarom werd u op 25.02.2021 in voorlopige vrijheid gesteld. Het is aan u om de ingezette positieve trend verder te zetten en ook van deze strafuitvoeringsmodaliteit een succes te maken.

We herhalen in dit verband dat de feiten die tot uw twee correctionele veroordelingen hebben geleid, allebei het gevolg zijn van financiële problemen en dat er dus opnieuw een imminent gevaar voor recidive bestaat, mocht blijken dat u niet meer over een regelmatig inkomen uit een reguliere dagbesteding beschikt. Uit de voorgelegde weddefiches in het kader van uw hoorrecht blijkt dat u door uw werkgever in februari 2021 op tijdelijke werkloosheid werd gezet wegens overmacht (covid). Hoewel u hier geen schuld aan heeft, hebben we op dit ogenblik geen informatie over uw huidige situatie.

Verder bent u tussen 27.04.2006 en 13.12.2018 liefst 10 keer veroordeeld door de politierechtbank tot geldboetes van 25 tot 400 euro en uw rijbewijs werd 5 keer ingetrokken wegens inbreuken op het verkeer (4 feiten), intoxicatie aan het stuur (2 feiten), rijden door het rood licht (2 feiten), overdreven of onaangepaste snelheid (2 feiten), het negeren van een bevel van een bevoegd agent (1 feit), het niet naleven van de voorrangsregels en uitvoeren van gevaarlijke manoeuvres (1 feit), het gebruik van een draagbare telefoon en het niet-dragen van uw veiligheidsgordel (1 feit), een overladen voertuig en het niet dragen van een rijbewijs (1 feit) en inbreuken op de technische eisen voertuigen (2 feiten).

De Wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politierechtbank.

U bent 10 keer door de Politierechtbank veroordeeld en hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet uw eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook uw gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin u leeft.

Tenslotte vermeldt het ANG nog opzettelijke vernielingen in 2009 (PV AN.92.F6/...), inbreuk op dierenwelzijn in 2015 (PV TG.63.L6/...) , inbreuken betreffende de sociale documenten en schriftvervalsing (PV TG.69.F1/...) en schending van de eer (PV TG.52.L6/...) in 2017 en verduistering of vernietiging in 2018 (PV TG.20.L6/...).

Doorheen de door u gepleegde feiten schemert een leven zonder verantwoordelijkheidszin door. U hebt duidelijk lak aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels geeft allerminst blijk van schuldinzicht, noch van uw wil tot integratie in de Belgische samenleving.

Gelet op het zeer lucratief karakter, het grootschalig en internationaal karakter van de drugtrafik en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, uw rol binnen de organisatie en uw persoonlijkheid, het risico op recidive bij financiële problemen en uw roekeloos gedrag in het verkeer, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten.”

De verzoeker gaat in zijn betoog niet concreet in op de aard van de feiten die hij heeft gepleegd, al erkent hij wel dat het om ernstige feiten gaat en dat zij een openbare orde probleem uitmaken. Volgens de verzoeker werd het niet aangetoond dat hij een werkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde met zich meebrengt.

In casu maakt de verweerder toepassing van artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet dat “alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” voorziet in de mogelijkheid om het duurzaam verblijfsrecht te beëindigen. Het gegeven dat met het bestreden besluit geen uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht, neemt niet weg dat de term “ernstige redenen van openbare orde of veiligheid” blijkens de parlementaire voorbereiding werd ontleend aan de richtlijnen van de Europese Unie en zij dus ook dienovereenkomstig dienen te worden ingevuld.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte verder dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van: “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de *modus operandi*, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.”

De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De verzoeker betwist op zich niet dat de door hem gepleegde feiten (waaronder feiten van drugshandel en deelname aan bendevoering in het kader van een internationale drugstrafiek) daadwerkelijk van die aard en omvang zijn dat zij vallen onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. De Raad stelt vast dat in de bestreden akte uitgebreide motieven worden gehanteerd omtrent de aard en omvang van de door de verzoeker gepleegde feiten, omtrent de *modus operandi*, omtrent de ernst van de opgelopen veroordelingen, omtrent het internationaal karakter van de drugshandel, omtrent de status van de slachtoffers en omtrent de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de verzoeker die een belangrijke rol vervulde binnen de bende/organisatie en daarnaast ook een eigen handel in cocaïne onderhield. Deze motieven worden door de verzoeker niet concreet betwist. Mede gelet op de duidelijke wil van de wetgever dat het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel op internationale schaal zowel onder de noemer “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” als onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid” kunnen vallen, komt het de Raad voor dat de vaststellingen van de verweerder in een redelijke verhouding staan tot de conclusie dat het gaat om ernstige redenen van openbare orde en volksgezondheid.

Verzoekers kritiek komt er in wezen op neer dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar het actueel gevaar voor de openbare orde en het recidivegevaar dat in zijn hoofd aanwezig zou zijn. Het gaat dan ook om de beoordeling of de verzoeker de neiging vertoont tot herhaling of tot volhouden van

zijn gedragingen. Hieromtrent wordt in het verzoekschrift onder meer gesteld dat de feiten gepleegd werden tussen de 4 en 5 jaar geleden en dat de verzoeker voorheen nooit “*dergelijke feiten*” heeft gepleegd. Deze bewering gaat voorbij aan de vaststelling dat de verzoeker op 4 november 2015 door de correctionele rechtbank te Tongeren werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar omwille van opzettelijke slagen en verwondingen, toegebracht aan zijn echtgenote op 4 augustus 2013. Hoewel het niet gaat om feiten die even ernstig zijn als de illegale handel in drugs en deelname aan bendeforming waarvoor hij later werd veroordeeld, gaat het geenszins de redelijkheid te buiten om deze feiten eveneens mee te nemen bij het inschatten van verzoekers neiging om in de toekomst opnieuw strafbare gedragingen te stellen. Voorts staat het gegeven dat de feiten van drugshandel dateren van 4 à 5 jaar geleden er op zich nog niet aan in de weg dat de verweerder op goede gronden kan oordelen dat er actueel wel degelijk nog een risico is op een nieuwe schending van de openbare orde. Ook de ernst en de omvang van de feiten kan een rol spelen bij deze inschatting. Zo kan in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg zijn om een uitzetting met het oog op de vrijwaring van de openbare orde te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

De verzoeker merkt in dit verband tevens op dat de SURB na een nauwgezet onderzoek heeft geoordeeld dat er geen reëel recidiverisico meer was, zodat hij eerst onder elektronisch toezicht werd geplaatst en hij ten gevolge het vonnis van 19 februari 2021 voorwaardelijk werd vrijgelaten op 25 februari 2021. De Raad merkt echter op dat de verweerder in het licht van artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet bevoegd is om op basis van een eigen individueel onderzoek na te gaan of het persoonlijk gedrag van een vreemdeling een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij hij op grond van een eigen feitenvinding een inschatting kan maken van de neiging die de verzoeker vertoont om naar de toekomst toe opnieuw strafbare gedragingen te plegen. De verweerder beschikt daarbij over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid. Het blijkt nergens uit dat de verweerder in dit verband is gebonden door de beoordeling die de SURB maakt binnen een individueel strafuitvoeringstraject. Het enkele gegeven dat hij zijn eigen vrije appreciatiebevoegdheid heeft aangewend, maakt niet dat de verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is opgetreden.

Uit een eenvoudige lezing van het bestreden besluit blijkt bovendien dat de verweerder wel degelijk rekening hield met de actuele situatie van de verzoeker, met name dat de SURB hem op 20 september 2019 onder elektronisch toezicht plaatste, dat hij 25 februari 2021 in voorwaardelijke vrijheid werd gesteld, en dat strafeinde is voorzien op 3 november 2023. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder concrete gegevens die zijn situatie kenmerken, en die relevant zijn voor de beoordeling van het (actuele) gevaar voor de openbare orde, ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. De verzoeker gaat bovendien voorbij aan de volgende motieven:

“Gedurende uw verblijf van bijna 18 jaar in België had u dus nagenoeg altijd een inkomen uit legale arbeid. Toch hebt u zich laten verleiden tot de internationale drughandel om bijkomende inkomsten te genereren. Volgens het vonnis van de SURB van Antwerpen dd. 20.09.2019 hebt u daarover verklaard dat u in de problemen kwam toen u als zelfstandige in onderaanneming werkte. Omdat de sector waarin u werkte instortte, werd hetgeen u factureerde aan uw opdrachtgevers niet meer vergoed. U stelt dat u via de drugtransporten en het dealen enkel de bedoeling had om uit de financiële problemen te geraken en er dan mee te stoppen, u haalde aan dat het zeker niet de bedoeling was om een luxelevens te leiden. Als drugshandel uw antwoord is op uw financiële problemen, kan het risico op recidive niet worden uitgesloten. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de internationale drugstrafiek.

(...)

De SURB haalt in zijn vonnis van 20.09.2019 aan dat u nog heeft wat schulden heeft ten gevolge van het faillissement van uw eenmanszaak en van uw veroordelingen. Er werden reeds een aantal afbetalingsplannen bekomen en de betalingen werden opgestart. U diende hierover in elk geval voldoende transparant te zijn ten aanzien van de justitieassistent. Er lag ook een voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voor op vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding om het recidiverisico maximaal in te perken. Daarom werd u het elektronisch toezicht toegekend.

Uit het vonnis van de SURB dd. 19.02.2021 blijkt dat u een overzicht van uw schulden uit het verleden hebt bezorgd aan de justitieassistent en dat u momenteel afbetaalt aan de FOD Financiën, u legt de bewijsstukken daarvan correct voor aan de justitieassistent. Deze besloot dat uw elektronisch toezicht reeds 16 maanden een goed verloop kent.

Na deze gunstige evaluatie heeft de rechtbank vastgesteld dat het uitgewerkte reclasseringsplan voldoende recidivebeperkend werkt en daarom wou de rechtbank u de kans geven om een volgende stap in uw re-integratietraject te zetten. Daarom werd u op 25.02.2021 in voorlopige vrijheid gesteld. Het is aan u om de ingezette positieve trend verder te zetten en ook van deze strafuitvoeringsmodaliteit een succes te maken.

We herhalen in dit verband dat de feiten die tot uw twee correctionele veroordelingen hebben geleid, allebei het gevolg zijn van financiële problemen en dat er dus opnieuw een imminent gevaar voor recidive bestaat, mocht blijken dat u niet meer over een regelmatig inkomen uit een reguliere dagbesteding beschikt. Uit de voorgelegde weddefiches in het kader van uw hoorrecht blijkt dat u door uw werkgever in februari 2021 op tijdelijke werkloosheid werd gezet wegens overmacht (covid). Hoewel u hier geen schuld aan heeft, hebben we op dit ogenblik geen informatie over uw huidige situatie."

Hieruit blijkt dat de verweerder erkent dat de SURB heeft vastgesteld dat het uitgewerkte reclasseringsplan voldoende recidivebeperkend werkt en dat de verzoeker daarom op 25 februari 2021 in voorlopige vrijheid werd gesteld. De verweerder heeft echter geoordeeld dat dit niet wegneemt dat er opnieuw een imminent gevaar voor recidive bestaat indien de verzoeker opnieuw in de financiële problemen zou komen hetgeen thans niet ondenkbaar is aangezien hij in februari 2021 op tijdelijke werkloosheid werd gesteld.

Door enkel te verwijzen naar het oordeel van de SURB, toont de verzoeker dan ook niet aan dat de verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd of dat hij niet zorgvuldig of redelijk handelde waar hij concludeerde dat, gelet op *"de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, uw rol binnen de organisatie en uw persoonlijkheid, het risico op recidive bij financiële problemen en uw roekeloos gedrag in het verkeer, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten."*

De motieven van het bestreden besluit staan niet noodzakelijk haaks op de beslissingen van de SURB. Ook al moet het nodige gewicht worden toegekend aan het oordeel van de SURB, houdt het feit dat de verzoeker de gunst heeft verkregen van het elektronisch toezicht en later in voorwaardelijke vrijheid werd gesteld, niet noodzakelijk in dat de verweerder hierdoor niet langer op grond van concrete overwegingen eigen aan de zaak van oordeel zou mogen zijn dat er wel degelijk opnieuw een risico op recidive ontstaat. Zoals blijkt uit bovenstaande bespreking heeft verweerder in het geval van de verzoeker op uitvoerige en concrete wijze toegelicht waarom volgens hem actueel nog steeds een werkelijk en ernstig gevaar bestaat voor de handhaving openbare orde.

Gelet op de bijzondere aard en ernst van de feiten die verzoeker heeft gepleegd (met name in de eerste plaats zijn belangrijke rol bij een internationale drugshandel maar evenzeer slagen en verwondingen aan zijn echtgenote en de veelvuldige inbreuken op de wegcode, die blijken geven van een roekeloos gedrag in het verkeer), gelet op het gegeven dat de verzoeker in het verleden overging tot zwaarwichtige inbreuken op de drugswetgeving enkel omwille van snel en gemakkelijk geldgewin waarbij zijn zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin - ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers - blijkt geeft van een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, gelet op het zeer lucratief en grootschalig karakter van de drugtrafiek waaraan hij deelnam en zijn eigen handel in cocaïne die hij hier vervolgens opzette, gelet op het gegeven dat deze feiten kaderen in een internationale drugstrafiek, samen genomen met de nog actuele precaire financiële situatie aangezien de verzoeker op werkloosheid werd gesteld, komt het de Raad voor dat de verweerder in redelijkheid is gekomen tot het besluit dat de verzoeker nog steeds een ernstig en actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde en dit ondanks de hem toegekende gunst van het elektronisch toezicht en zijn voorwaardelijke invrijheidstelling. De verzoeker beperkt zich in wezen tot een herhaling van welbepaalde gegevens die zijn zaak kenmerken, maar toont hiermee nog niet aan dat de verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op onredelijke wijze of met miskenning van de wet tot zijn beoordeling is gekomen. Bovendien is het eigen aan een beoordeling van een risico op recidive dat er op basis van de voorliggende gegevens een inschatting wordt gemaakt van de mogelijkheid dat de verzoeker in de

toekomst opnieuw hervalt in ernstige strafbare gedragingen. Een inschatting van een dergelijk risico houdt niet in dat de verweerder moet aantonen of bewijzen dat de verzoeker met stellige zekerheid zal recidiveren. *In casu* komt het de Raad niet onredelijk voor dat de verweerder, op grond van de vaststellingen die hij in de bestreden akte heeft veruitwendigd, besluit dat er van de verzoeker een actueel en ernstige gevaar uitgaat voor de openbare orde.

In de mate dat de verzoeker voorhoudt dat hij thans aannemelijk maakt dat er geen werkelijk en actueel gevaar is voor de openbare orde, merkt de Raad op dat hij geen feitenrechter is en hij zijn beoordeling op dit punt dus niet in de plaats kan stellen van deze van het bevoegde bestuur. De verzoeker stelt dat zijn situatie thans is veranderd aangezien er bij zijn jongste zoon een autismespectrumstoornis werd vastgesteld die noopt tot bijzondere zorg en opvolging en waardoor de verzoeker thans weet wat er op het spel staat zodat hij zeker geen criminele feiten meer zal plegen. Bij het verzoekschrift wordt een medisch attest van 15 juni 2019 gevoegd waarbij de behandelende psychiater de cognitieve en motorieke vaardigheden van verzoekers jongste zoon, M., heeft onderzocht en hij tevens heeft vastgesteld dat er is voldaan aan de ADOS-2 classificatie 'autisme'. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verweerder de verzoeker, voorafgaand aan het bestreden besluit, naar behoren en zoals voorgeschreven door artikel 61, §1, van de Vreemdelingenwet heeft gehoord in het licht van de voorgenomen maatregel om het verblijfsrecht te beëindigen. De verzoeker heeft de kans gehad om alle elementen aan te brengen die hij nuttig achtte, doch het blijkt niet dat de verzoeker de verweerder in kennis heeft gesteld van de specifieke problematiek en de zorgnoden van zijn jongste zoon, M. Het voorgelegde medisch attest dateert voorts van ná het bestreden besluit, zodat het vast staat dat de verweerder hiermee geen rekening kon houden. Te dezen zou de Raad dan ook zijn bevoegdheid overschrijden indien hij bij de beoordeling van de aangevoerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur rekening zou houden met elementen die pas ná het treffen van het bestreden besluit kenbaar worden gemaakt. Met het betoog inzake de autismespectrumstoornis en de zorgnoden van verzoekers jongste zoon, wordt bijgevolg geen onredelijke of onzorgvuldige besluitvorming aannemelijk gemaakt.

Voor het overige stelt de verzoeker nog dat hij ten gevolge (de uitvoering van) het thans bestreden besluit in een onzekere verblijfssituatie wordt gestort en niet meer kan werken, waardoor het net waarschijnlijker is dat hij een risico zou vormen voor de openbare orde. Hij argumenteert tevens dat de verweerder het hierdoor objectief moeilijker maakt om de ingezette positieve trend voort te zetten, zoals door de SURB werd aangekaart in het vonnis betreffende de voorwaardelijke invrijheidstelling, en dat de verweerder er geen rekening mee houdt dat de SURB de verzoeker verboden heeft om meer dan 21 dagen per jaar in het buitenland te vertoeven. De verzoeker meent dat het bestreden besluit zijn vooropgestelde doel, nl. de bescherming van de openbare orde, zodoende niet bereikt en dat de verweerder hem in de informele tewerkstelling duwt, goed wetende dat dit het risico op openbare orde problemen zou verhogen. Dit betoog betreft echter de opportuniteit van de door het bestreden besluit doorgevoerde maatregelen. De Raad vermag zich evenwel niet uit te spreken over de opportuniteit van het bestreden besluit, doch louter over de wettigheid ervan (*cf.* vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 29 mei 2008, nr. 183.523 en RvS 4 november 2014, nr. 229.033). De verzoeker maakt met deze kritiek niet aannemelijk dat er te dezen sprake is van een onwettigheid.

Waar de verzoeker, met verwijzing naar punt 49 van het arrest *Ordre des barreaux francophones et germanophone* van 22 juni 2021 (HvJ 22 juni 2021, C-718/19) en de punten 78 en 79 van het arrest *Ofranopoulos en Oliveri* (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01), stelt dat het niet te begrijpen is waarom de verweerder hem geen bevel geeft om het grondgebied te verlaten, hem niet verwijdt en zijn verblijf in België derhalve enigszins gedooft, terwijl de verweerder heeft geoordeeld dat de verzoeker een actuele en ernstige bedreiging vormt voor 's lands openbare orde, houdt ook deze kritiek geen verband met de wettigheid van het thans bestreden besluit. Ook hier gaat het om opportuniteitskritiek, doch ditmaal wordt niet de opportuniteit van het thans bestreden besluit in vraag gesteld, maar wel de keuze en dus de opportuniteit om naast de thans bestreden besluit geen ander bezwarend besluit op te leggen. Ook deze kritiek is niet ontvankelijk. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier (zie *supra*) dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven omdat de verweerder van oordeel is dat er tegen het thans bestreden besluit een schorsend beroep openstaat. De reden waarom er in verzoekers geval nog geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevaardigd, heeft dan ook geen uitstaans met de vaststelling in de bestreden akte dat er in hoofde van de verzoeker ernstige redenen van openbare orde zijn die nopen tot de beëindiging van zijn verblijfsrecht.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoeker niet toelaat te besluiten dat de verweerder op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van zijn appreciatiebevoegdheid heeft besloten dat er in verzoekers geval ernstige redenen van openbare orde zijn, zoals bedoeld in artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat hierbij met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat het bestreden besluit op dit punt niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid.

3.6.4. De verzoeker hekelt verder de in het bestreden besluit gemaakte belangenafweging. De verzoeker voert in dit kader tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De verzoeker beroept zich in het enig middel op een gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen, waarbij hij ook wijst op het hoger belang van de minderjarige kinderen, alsook op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een familieleven met andere familieleden wordt door de verzoeker niet benoemd.

Thans ligt de situatie voor waarin de verzoeker, een Turkse onderdaan, reeds sinds oktober 2003 in België een verblijfsrecht genoot in het kader van de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote. Uit het huwelijk zijn drie kinderen geboren, die tevens de Belgische nationaliteit hebben. De thans bestreden beslissing stelt een einde aan verzoekers verblijfsrecht. Het blijkt en het wordt niet betwist dat de verzoeker in België een gezins- en privéleven heeft ontplooid dat onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming valt.

De Raad dient er echter op te wijzen dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Een onderzoek "*ex nunc*" is dan ook niet aan de orde. Bovendien dient hieromtrent reeds te worden aangemerkt dat de verzoeker de kans heeft gehad om, bij het uitoefenen van het hoorrecht, alle nuttige elementen aan de verweerder over te maken. Hij maakte toen geen gewag van specifieke zorgnoden of van de thans voor het eerst naar voor gebrachte psycho-cognitieve problematiek (autismespectrumstoornis en mogelijks ook een lichte verstandelijke beperking) van zijn jongste zoon. Bijgevolg kon de verweerder hiermee geen rekening houden toen hij het bestreden besluit trof en kan de Raad deze elementen ook niet bij zijn wettigheidstoetsing in rekening nemen. De Raad kan als annulatierechter immers niet overgaan tot de nietigverklaring van een beslissing op grond van elementen die ten tijde van het treffen van deze beslissing door de bevoegde bestuur niet gekend konden zijn.

De verzoeker meent dat hij zich bij gebrek aan een *ex nunc*-toetsing van de feiten die gerezen zijn na het treffen van het bestreden besluit en van de documenten die thans pas voor het eerst worden bijgebracht, kan beroepen op zijn recht op een effectief rechtsmiddel zoals verzekerd door artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest. De Raad zou daarom volgens de verzoeker toch rekening moeten houden met de thans bijgebrachte elementen die nog niet kenbaar waren op het moment dat het bestreden besluit werd getroffen.

Zoals hoger reeds werd opgemerkt, houdt de thans bestreden beslissing geen uitvoering van het Unierecht in. De verzoeker kan zich, tegen de loutere beslissing om zijn verblijfsrecht als echtgenoot van een statische Belg te beëindigen, dan ook niet beroepen op de door artikel 47 van het Handvest voorziene rechten. De rechtspraak van het Hof van Justitie en de conclusies van de advocaten-generaal Szpunar en Sharpston, kunnen in dit kader dus evenmin dienstig worden aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 *juncto* artikel 13 van het EVRM, citeert de verzoeker onder meer uit de arresten *A.A. t. Verenigd Koninkrijk* (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08) en *Makdoudi t. België* (EHRM 18 februari 2020, nr. 12848/15). Aan deze arresten lag echter telkenmale een beslissing ten grondslag waarbij de bevoegde overheden jegens de betrokken vreemdeling reeds een verwijderingsmaatregel hadden getroffen maar waarbij deze verwijderingsmaatregel nog niet ten

uitvoer werd gelegd en de betrokkenen dus nog niet daadwerkelijk werden uitgewezen. Het EHRM beoordeelt de proportionaliteit van de uitwijzing in het licht van de gegevens die voorliggen ten tijde van de procedure voor het Hof (arrest A.A.) en wat het bestaan betreft van de elementen die het gezinsleven constitueren, geeft het EHRM mee dat dit moet worden beoordeeld op grond van de situatie van de betrokkenen op het moment dat de verwijderingsmaatregel definitief wordt (arrest *Makdoudi*). In het kader van het aan de Raad voorgelegde geschil dient er evenwel op te worden gewezen dat jegens de verzoeker thans nog geen verwijderingsmaatregel werd getroffen. Uit het administratief dossier blijkt dat pas na de afhandeling van het schorsend beroep tegen de thans bestreden verblijfsmaatregel zal worden overwogen of er aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De verweerder is thans, door de onderhavige procedure, wel op de hoogte van de problematiek van verzoekers jongste zoon. Indien de verweerder in de toekomst een verwijderingsmaatregel treft, zal de verzoeker tegen deze maatregel opnieuw een beroep bij de Raad kunnen indienen en hierbij zijn belangen kunnen doen gelden.

De Raad merkt in dit verband tevens op dat het laken van de onbevoegdheid van de Raad om in het annulatiecontentieux een *ex nunc*-onderzoek te doen van de grieven die worden ontleend aan artikel 8 van het EVRM, neerkomt op wetskritiek die niet dienstig kan worden aangevoerd (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.694). Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 20 november 2019 benadrukt dat het geheel van de beroepsmogelijkheden dient te worden beoordeeld. Indien aan de verzoeker in de toekomst een verwijderingsmaatregel zou worden opgelegd met imminente tenuitvoerlegging, dan kan hij tegen deze maatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen (cf. artikel 39/82, §3, van de Vreemdelingenwet), waarvan een schorsende werking uitgaat en die bovendien ook een (gedeeltelijke) *ex nunc*-toetsing omvat (GwH 20 november 2019, nr. 186/2019).

De verzoeker toont dan ook niet aan dat hij wat de thans voor het eerst naar voor gebrachte elementen geen daadwerkelijk rechtsmiddel meer kan doen gelden.

Het thans bestreden besluit houdt de beëindiging in van verzoekers duurzaam verblijfsrecht als echtgenoot van een Belg, en dit met toepassing van artikel 44*bis*, §2, van de Vreemdelingenwet. Het betreft een situatie waarop het tweede lid van artikel 8 van het EVRM van toepassing is.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet (*in casu*: artikel 44*bis*, §2), waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. De verzoeker betoogt dat de wettelijke bepalingen nog niet bestonden op het moment dat hij de strafbare feiten pleegde, doch hierboven werd reeds toegelicht dat de zwaarwichtige feiten van deelname aan internationale drugstrafiek en van het dealen van cocaïne voor eigen rekening, bleven voortduren tot na de inwerkingtreding van artikel 44*bis*, §2, van de Vreemdelingenwet en dat ook reeds voor de inwerkingtreding van dit artikel de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris overeenkomstig de artikelen 20 en 21 (oud) van de Vreemdelingenwet verzoekers verblijfsrecht, middels een ministerieel besluit tot terugwijzing, konden beëindigen wegens ernstige redenen van openbare orde. De verzoeker dwaalt dan ook waar hij stelt dat de wet die in de inmenging voorziet in dit geval niet voldoende voorzienbaar en toegankelijk was.

De inmenging in het gezins-/privéleven van de verzoekster is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een

juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde *Boultif/Üner*-criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, § 63 en 68).

Verder wijst de Raad erop dat de maatschappelijke impact en ernst van drugsmisdrijven al herhaaldelijk werd benadrukt door het EHRM. Gelet op de verwoestende gevolgen van drugs op mensenlevens, toont het EHRM begrip voor het doortastend optreden van overheden tegen hen die actief bijdragen tot de

verspreiding van deze plaag. Het EHRM beschouwt drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia/Frankrijk*, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, *Amrollahi/Denemarken*, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, *Benhebba/Frankrijk*, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 66).

Specifiek wat betreft het negende *Boulif/Üner*-criterium, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland* (GK), §§ 135-136). In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109). De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen hierbij tevens aandacht (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 64). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit hetgeen hoger onder punt 3.6.3. werd besproken, blijkt dat de gedragingen van de verzoeker redelijkerwijze in aanmerking kunnen worden genomen om met toepassing van artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet en om ernstige redenen van openbare orde een einde te stellen aan het duurzaam verblijfsrecht waarover de verzoeker beschikt. Omtrent de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming en omtrent de in artikel 44bis, §4, van de Vreemdelingenwet bedoelde belangenafweging wordt in de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

“Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen, ü vulde op 24.03.2021 een vragenlijst hoorrecht in, u verklaarde dat u Nederlands en Engels kent sinds 29.10.2003 in België bent niet in het bezit van identiteitsdocumenten bent dat u niet aan een ziekte lijdt die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde op de Roodkruisstraat (...)straat 36 te 3600 Genk woonde, dat u getrouwd bent (met K. S., ° (...) 1979 te Genk) en 3 kinderen uit dit huwelijk heeft (K. G., ° (...) 2006 te Genk, K. As., ° (...) 2007 te Genk en K. M., ° (...) 2015 te Genk); dat u enkel uw gezin in België heeft en de familie van uw vrouw; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat uw vader en broer in Turkije wonen; u heeft evenmin minderjarige kinderen in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u geen diploma behaald of een beroepsopleiding in België heeft gevolgd, u hebt uw kennis opgebouwd door te werken:

u bent momenteel 10 jaar installateur in groene energie; u hebt niet gewerkt in Turkije of in een ander land dan België, en u bent niet opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België. Uw grootste reden dat u niet kan terugkeren naar Turkije, is dat u uw leven hier hebt opgebouwd en geen belang meer hebt in Turkije, u werkt in België, uw kinderen gaan hier naar school en zijn in België geboren en opgegroeid.

U legt een attest van gezinssamenstelling voor afgeleverd door de stad Genk op 23.03.2021, een historiek van uw verblijfsadressen in België, uw huwelijksakte, verschillende loonfiches en een uittreksel van uw Inkomsten voor uw aangifte van personenbelasting voor het aanslagjaar 2020.

Het wordt niet betwist dat u zich kunt beroepen op een familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM.

U vormt een gezin met uw Belgische echtgenote K. S. (...) 1979 te Genk met wie u 3 minderjarige kinderen hebt, die eveneens over de Belgische nationaliteit beschikken (K. G., ° (...) 2006 te Genk, K. As., ° (...) 2007 te Genk en K. M., ° (...) 2015 te Genk).

Tijdens uw detentie in de gevangenis van Antwerpen van 08.05.2017 tot 26.09.2019 kreeg u zeer regelmatig bezoek van uw vrouw en kinderen in de periode van 11.05.2017 tot en met 24.09.2019.

U bent op 11.08.2003 in Turkije in het huwelijk getreden met mevrouw K. S. en op 29.10.2003 kwam u naar België teneinde u te vestigen bij uw echtgenote. Niettemin blijkt uit het rijksregister dat uw huwelijk niet altijd over rozen liep. Tussen 03.02.2010 en 21.02.2012 lasten jullie een eerste adempauze in waarbij u feitelijk gescheiden leefde van uw partner en kinderen. Op 04.11.2015 werd u door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen tegen uw echtgenote (feit gepleegd op 04 augustus 2013). Na dit incident leefden jullie opnieuw feitelijk gescheiden van elkaar in de periode van 29.11.2013 tot 16.03.2015. De kinderen verbleven opnieuw op het adres van uw echtgenote. Voor de rechtbank van Tongeren stelde u op 04.11.2015 dat u op het moment van de feiten in een moeilijke periode zat omwille van financiële problemen en dat u intussen opnieuw met uw echtgenote samen was en dat jullie een derde kindje hebben gekregen (K. M. ° (...) 2015 te Genk). Eén van de probatievoorwaarden die u door de rechter werden opgelegd betrof het volgen van een cursus agressiebeheersing of een gelijkwaardige vorming in overleg met en onder toezicht van de justitieassistent.

Volgens het vonnis van de SURB van Antwerpen dd. 20.09.2019, in verband met de feiten ten aanzien van uw vrouw, verhalen jullie beiden dat dit om een uit de hand gelopen discussie ging waarbij er duwen en trekwerk was. Het zou een eenmalig feit geweest zijn en jullie relatie is sinds 2015 terug hersteld. Voor uw woonst kan u opnieuw terecht bij uw gezin in Genk, (...); uit het maatschappelijk onderzoek blijkt dat u er welkom bent en u bracht er ook uw penitentiaire verloven door. Deze verloven werden ondertussen positief geëvalueerd. De PSD was wel van mening dat u gebaat zou zijn met een therapie waarbij u zowel het verloop van uw relatie als de onderlinge relatie met uw kinderen bespreekbaar kon stellen. U werd door het CAW doorverwezen naar een privétherapeut. Deze begeleiding werd in september 2019 opgestart en ook uw echtgenote nam deel aan de gesprekken.

Op 19.02.2021 kende de SURB van Antwerpen u de voorlopige invrijheidstelling toe, waarbij u met betrekking tot uw relationele problematiek werd opgelegd een ambulante behandeling door een gespecialiseerde hulpverleningsinstantie te volgen, en de bewijzen hiervan voor te leggen aan uw justitieassistent, en met deze behandeling niet te stoppen tenzij in samenspraak met de hulpverlener en uw justitieassistent. Uit betreffend vonnis blijkt dat "de relatietherapie met uw vrouw een positief verloop kent en dat er momenteel een constructieve dynamiek is tussen u en uw vrouw waar zaken open besproken kunnen worden. De therapeut acht een verplichting tot relatietherapie niet meer nodig en is van mening dat de begeleiding stilaan kan afgebouwd worden.

U gaf echter zelf aan veel te hebben aan deze gesprekken zodat u de begeleiding op termijn eventueel op vrijwillige basis zou willen verderzetten."

Het valt niet te ontkennen dat uw gezin geleden heeft onder uw persoonlijk gedrag. Uw 2 oudste kindjes G. en As. waren amper 4 en 3 jaar oud toen jullie de eerste keer uit elkaar waren. Na de slagen en verwondingen die u had toegebracht aan uw echtgenote op 04.08.2013, leefde u opnieuw 2 jaar apart van uw echtgenote en kinderen van 29.11.2013 tot 16.03.2015. G. was bij aanvang toen 7 en As. 6 jaar oud. Uw jongste kind M. is geboren op (...) 2015 en was 3 maanden oud bij uw eerste correctionele veroordeling.

Door het uitzitten van de straf van uw tweede veroordeling vanaf 08.05.2017 leefde u een derde periode van 2 jaar gescheiden van uw gezin tot u vanaf 26.09.2019 onder elektronisch toezicht werd geplaatst bij uw gezin. Het is duidelijk dat uw echtgenote in hoofdzaak verantwoordelijk is voor de opvoeding van de kinderen. Door uw afwisselende afwezigheden voor lange duur, uw agressie jegens uw vrouw en uw activiteiten in het internationale drugsmilieu was u niet in staat een warme, veilige en geborgen thuis te creëren voor uw echtgenote en kinderen, die gezien hun jonge leeftijd erg kwetsbaar zijn en niet de

nodige stabiliteit en rust hebben ervaren voor een zorgeloze ontwikkeling, Evenmin mag men de impact van regelmatige gevangenisbezoeken op het psychisch welzijn van de kinderen onderschatten. U hebt schromelijk gefaald In de voorbeeldrol die als vader voor uw kinderen verondersteld wordt.

Daarenboven is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut.

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 16 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het vooreen Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubflanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandail/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Uw echtgenote en 3 kinderen bezitten de Belgische nationaliteit. Ondanks het feit dat zij daartoe niet gedwongen kunnen worden, zou uw echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met uw kinderen te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met haar en uw kinderen verder te zetten. Er worden thans geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aangetoond, die de voortzetting van uw privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat u uw gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Uw echtgenote en haar familie worden verondersteld nog banden te hebben met Turkije, aangezien zij en haar zussen, die in België geboren zijn, in Turkije gehuwd zijn met een Turkse man. Volgens het Rijksregister verbleef uw echtgenote bovendien tussen 04.05.2009 en 20.09.2011 meerdere maanden in Turkije om er haar moeder te verzorgen. Daarnaast hebt u in uw verklaring hoorrecht van 24.03.2021 verklaard dat uw vader en broer nog in Turkije wonen, dus uw gezin beschikt daar ook nog over een sociaal vangnet.

Uw kinderen zijn nog jong, zodat zij zich bij een eventuele verhuis naar Turkije of elders kunnen aanpassen. De contacten met familie en vrienden die zij in België hebben, kunnen ook op een andere manier onderhouden worden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Mocht uw echtgenote toch met de kinderen in België blijven, dan kunnen zij contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België Immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen.

Daar u slechts afwisselende periodes als gezin hebt samengeleefd, en omwille van uw afwezigheid tijdens uw detentie, zal uw afwezigheid niet zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg hebben.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en de ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr.77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet- ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit uw veroordelingen (zie supra) blijkt dat er redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken. Het feit dat u vader was heeft u er niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen en meerdere veroordelingen op te lopen. U bent op 17.01.2019 door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor uw betrokkenheid bij een internationale cocaïne- en heroïnehandel in vereniging. U was zowel koerier van drugs (heroïne en cocaïne) als geldkoerier (om cocaïne en heroïne te financieren) van T. M., de leider van de bende/organisatie. Daarnaast bent u ook schuldig bevonden aan het verhandelen van cocaïne voor

eigen rekening, cocaïne die u aankocht bij T. M. U hebt evenmin getwijfeld om uw gezin bloot te stellen aan de mogelijke risico's van uw activiteiten in het drugsmilieu. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag verwacht mag worden. Gelet op uw veelvuldige afwezigheden in het gezin, is uw aandeel in de opvoeding van uw kinderen eerder verwaarloosbaar. Bovendien werden zij mee in het verleden slachtoffer van uw geweldpleging tegen uw echtgenote (feit waarvoor u op 04.11.2015 werd veroordeeld) hetgeen hun psychisch welbevinden niet ten goede komt. In dat verband verwijzen we naar het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld dat staten verplicht "vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen". Dat het contact met uw kinderen moeilijker zal verlopen, is het gevolg van uw eigen crimineel gedrag.

Verder verklaart u in uw hoorrecht dd. 24.03.2021 dat enkel de familie van uw vrouw in België woont. Het gaat om uw schoonouders (K. Ö., ° (...) 1956 te B., Belg sinds 26.10.2000 en A. K., ° (...) 1954 te B., Belg sinds 24.04.2001), uw schoonzussen (K. F., ° te Genk op (...) 1977, Belg sinds 14.04.1995 en K. H. ° (...) 1977 te Genk, Belg sinds 18.06.2001) en uw schoonbroers (K. N., ° (...) 1980 te Genk, Belg sinds 06.10.1998 en K. M., ° (...) 1983 te Genk, Belg sinds 22.08.1995). Van uw schoonfamilie kwamen uw schoonouders en uw schoonzus F. (en haar echtgenoot U.K.) en schoonbroer N. op bezoek in de gevangenis.

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt verder dat u op 14.05.2018 en 15.05.2018 bezoek van uw zus T. A. uit Noorwegen ontving.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Grooi-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007,97} kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Het bestaan van gewone affectieve en emotionele banden met uw schoonfamilie en uw zus valt niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. U toont op geen enkele manier aan dat de relatie die u met uw schoonfamilie of uw zus zou hebben, van dien aard is dat zij zou vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44 bis,§2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Uw familiale situatie werd reeds hierboven uiteengezet.

U bent op 11.08.2003 in Turkije gehuwd met een Belgische van Turkse origine toen u bijna 24 jaar was en hebt daar heel uw leven gewoond, tot u in het kader van gezinshereniging op 29.10.2003 naar België bent gekomen.

Momenteel woont u bijna 18 jaar in België en bent u 41 jaar oud. U verklaart dat u geen gezondheidsproblemen heeft die een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst zouden belemmeren.

Volgens uw verklaring hoorrecht dd. 24.03.2021 hebt u nooit in Turkije gewerkt. In België hebt u geen diploma of beroepsopleiding gevolgd; u hebt uw kennis opgebouwd door te werken en u bent

momenteel 10 jaar installateur in groene energie. Volgens de databank tewerkstelling Dolsis kon u snel aan de slag als interimarbeider in de periode 26.11.2003 tot 06.10.2008. Van 06.01.2009 tot 03.02.2009 werkte u bij H. BVBA; van 25.05.2009 tot 04.09.2009 was u in dienst van F. BVBA; van 07.09.2009 tot 01.12.2010 werkte u bij B. BVBA; van 01.12.2010 tot 10.05.2013 werkte u voor M.-T. BVBA en van 02.10.2019 tot 12.05.2020 was u werkzaam bij S. BVBA. Sinds 19.05.2020 bent u vast in dienst bij de firma M. BV.

U was aangemeld bij het Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen (RSVZ) van 01.04.2013 tot 31.03.2015 en van 01.11.2015 tot 12.03.2019.

Gedurende uw verblijf van bijna 18 jaar in België had u dus nagenoeg altijd een inkomen uit legale arbeid. Toch hebt u zich laten verleiden tot de internationale drughandel om bijkomende inkomsten te genereren. Volgens het vonnis van de SURB van Antwerpen dd. 20.09.2019 hebt u daarover verklaard dat u in de problemen kwam toen u als zelfstandige in onderaanneming werkte. Omdat de sector waarin u werkte instortte, werd hetgeen u factureerde aan uw opdrachtgevers niet meer vergoed. U stelt dat u via de drugtransporten en het dealen enkel de bedoeling had om uit de financiële problemen te geraken en er dan mee te stoppen, u haalde aan dat het zeker niet de bedoeling was om een luxelevens te leiden. Als drugshandel uw antwoord is op uw financiële problemen, kan het risico op recidive niet worden uitgesloten. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de internationale drugstrafiek.

U hebt 4 jaar doorgebracht in gevangenschap en uw bezit van een strafblad komt uw kansen op de arbeidsmarkt hier niet ten goede. Met 41 jaar bent u nog relatief jong en kunt u met uw opgedane werkervaring een nieuwe start maken op de arbeidsmarkt in uw herkomstland of elders. Bovendien wonen uw vader en broer nog in Turkije, dus u beschikt daar ook nog over een sociaal vangnet.

Na dergelijk lang verblijf is het normaal dat u hier ook een vrienden-en kennissenkring hebt opgebouwd. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat u naast uw Belgisch-Turkse schoonfamilie ook veel vrienden hebt van Turkse origine. Deze vriendschapsbanden kunnen bij een terugkeer naar Turkije ook via moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken onderhouden worden. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een ander land.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr, EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021).

Zelfs indien de integratie -door het verblijf in België- in Turkije wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr, EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

Gezien u het merendeel van uw leven in Turkije hebt doorgebracht en u daar gehuwd bent met een Belgisch-Turkse, uw uitsluitend Turkse vriendenkring, u op uw proces in 2019 geen Nederlands gebruikte maar werd bijgestaan door een beëdigd tolk Turks, en het feit dat u gedurende uw verblijf in België nooit stappen heeft ondernomen om de Belgische nationaliteit aan te vragen hoewel uw echtgenote en kinderen, alsook uw ganse schoonfamilie de Belgische nationaliteit bezitten, toont aan dat u meer waarde hecht aan uw Turkse afkomst en cultuur dan aan de Belgische. U hebt van de SURB op 19.02.2021 ook de toelating gekregen om 21 dagen naar het buitenland te reizen, wat erop kan wijzen dat u uw vakanties in Turkije of elders wenst door te brengen.

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Gelet

op uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin en uw deelname aan een criminele organisatie, kan het risico dat u ook in toekomst nog strafbare feiten zal plegen, niet worden genegeerd.

(...)

Doorheen de door u gepleegde feiten schemert een leven zonder verantwoordelijkheidszin door. U hebt duidelijk lak aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels geeft allerm minst blijk van schuldinzicht, noch van uw wil tot integratie in de Belgische samenleving.

Gelet op het zeer lucratief karakter, het grootschalig en internationaal karakter van de drugtrafiek en gelet op uw strafrechtelijk verleden is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, uw rol binnen de organisatie en uw persoonlijkheid, het risico op recidive bij financiële problemen en uw roekeloos gedrag in het verkeer, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten. Uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen”.

Uit de hierboven geciteerde motieven van het bestreden besluit, blijkt dat de verweerder wel degelijk een concrete en uitvoerige belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd.

De verzoeker lijkt het niet eens te zijn met het gegeven dat de belangen van de staat bij de vrijwaring van de openbare orde door de verweerder als belangrijker worden beschouwd dan zijn persoonlijke belangen en die van zijn gezin bestaande uit hemzelf, zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. De kritiek van de verzoeker is in grote mate gebaseerd op het gegeven dat er onlangs bij zijn jongste zoon, M., een autismespectrumstoornis werd vastgesteld. De verzoeker heeft hier echter voorafgaand aan het nemen van het bestreden besluit nooit op gewezen, terwijl hij hiertoe nochtans naar behoren in staat werd gesteld. Het gegeven dat de diagnose pas dateert van na het bestreden besluit, neemt niet weg dat de ontwikkelingsachterstand en de gedragsproblemen waarmee M. kampt zich reeds op het moment van het bestreden besluit manifesteerden, zodat niets eraan in de weg stond dat de verzoeker deze onder de aandacht van de verweerder zou hebben gebracht teneinde zijn specifieke gezinssituatie en het specifieke belang van dit minderjarige kind toe te lichten. De gedrags- en ontwikkelingsproblematiek van verzoekers jongste zoon kan dan ook niet mee in rekening worden genomen bij het onderzoek naar de proportionaliteit in het licht van artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

De verzoeker licht in het enig middel een aantal elementen toe die hij betreft op de hierboven geschetste *Boultif/Üner*-criteria (1) tot en met (7), (9) en (10).

Wat het eerste criterium betreft, stelt de Raad vast dat de verzoeker uitdrukkelijk de ernst en het zwaarwegende karakter van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld erkent.

Met betrekking tot het tweede criterium, zet de verzoeker uiteen dat hij sinds 2003 in België is. De verweerder heeft dit element echter wel degelijk in rekening genomen. Verzoekers beweringen dat hij zijn vrouw hier heeft leren kennen en dat hij Nederlands spreekt met een Gents accent, worden evenwel met geen enkel begin van bewijs ondersteund. Dit klemmt des te meer nu uit de stukken van het

administratief dossier blijkt, zoals dit in de bestreden akte ook terecht wordt opgemerkt, dat de verzoeker in Turkije in het huwelijk is getreden en hij zich recent nog, bij zijn proces voor de correctionele rechtbank van een tolk Turks bediende. Het gegeven dat de verzoeker reeds 18 jaar in België verblijft, kan niet als doorslaggevend worden beschouwd. Immers doet dit niets af aan het zeer ernstige en actuele bedreiging die van hem uitgaat. Het EHRM heeft reeds gesteld dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), §§ 73-74). De verzoeker toont niet concreet aan dat de duur van zijn verblijf in België aan de genomen verblijfsmaatregel in de weg zou staan. Waar hij stelt dat hij hier zijn vrouw leerde kennen en kinderen kreeg, houdt verzoekers betoog op zich geen verband met de duur van zijn verblijf in België, maar eerder met bepaalde andere criteria, die hierna nog worden besproken.

Het derde criterium kwam voorts reeds aan bod in de bespreking onder punt 3.6.3. De verzoeker haalt opnieuw aan dat de SURB hem eerste elektronisch toezicht en later de voorwaardelijke invrijheidstelling toekende, doch in het bestreden besluit wordt dit element wel degelijk in rekening genomen. De verzoeker gaat niet concreet in op de motieven als waarom dit element niet als doorslaggevend werd beschouwd in het licht van de beoordeling van het actuele risico op nieuwe openbare orde feiten. Uit de bespreking onder punt 3.6.3. blijkt reeds voldoende dat de tijd die verstreken is sinds de verzoeker voor het laatst feiten van openbare orde pleegde en zijn gedrag sedertdien, niet wegnemen dat er in het specifieke geval van de verzoeker, onder meer gelet op de aard en bijzondere ernst van de door hem gepleegde feiten en zijn zucht naar gemakkelijk geldgewin waarbij hij overgaat tot zwaarwichtige feiten van drugshandel en deelname aan bendevoorming inzake de internationale drugstrafiek, ook thans nog een actueel en ernstige risico bestaat voor nieuwe schendingen van de openbare orde. De tijdspanne van om en bij de vier jaar, die is verlopen sinds de zwaarwichtige feiten, is overigens ook niet significant lang. Het gegeven dat de verzoeker omwille van zijn gunstig gedrag onder detentie, eerst elektronisch toezicht en later de voorwaardelijke invrijheidstelling verkreeg en dat de SURB oordeelde dat het uitgewerkte reclasseringsplan voldoende recidivebeperkend werkt, betekent bovendien niet dat er thans geen redenen kunnen zijn om aan te nemen dat er nog steeds een risico is dat de verzoeker opnieuw feiten van openbare orde dreigt te plegen wanneer de omstandigheden daartoe aanleiding geven (financiële problemen – werkeloosheid – contacten met mededaders). Samen met het EHRM toont de Raad begrip voor het doortastend optreden van de verweerder tegen hen die actief bijdragen tot de drugshandel en zeker wanneer het niet enkel gaat om het dealen van een zware drug als cocaïne voor eigen rekening, maar wanneer er daarnaast tevens een deelname aan de internationale drugstrafiek bij te pas komt, zoals *in casu*. Het EHRM beschouwt drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia/Frankrijk*, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, *Amrollahi/Denemarken*, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, *Benhebbba/Frankrijk*, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 66). Tegen de achtergrond van deze gegevens, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verweerder in zijn belangenafweging minder gewicht heeft toegekend aan de gedragingen van verzoeker na het laatste gepleegde strafbare feiten.

Het vierde criterium betreft de nationaliteit van de betrokkenen. Het staat echter niet ter betwisting en het wordt door de verweerder uitdrukkelijk in rekening genomen dat zowel verzoekers echtgenote als hun kinderen de Belgische nationaliteit hebben. Door hierop te wijzen toont de verzoeker dan ook geen zorgvuldige of onredelijke belangenafweging aan.

Wat verzoekers familiale situatie betreft (vijfde criterium), beperkt de verzoeker zich tot een aantal beweringen als zou hij een familieman zijn die al lang gehuwd is met zijn vrouw en een belangrijke rol vervult in haar leven en dat van hun kinderen. Hij zou de kostwinner zijn, alsook een zorgende vader, die centraal zou staan in het leven van zijn gezin en door de tijd in detentie zou de appreciatie van de herwonnen hechting erg zijn toegenomen. De verzoeker gaat echter geheel voorbij aan de vaststellingen in het bestreden besluit dat zijn *“huwelijk niet altijd over rozen liep. Tussen 03.02.2010 en 21.02.2012 lasten jullie een eerste adempauze in waarbij u feitelijk gescheiden leefde van uw partner en kinderen. Op 04.11.2015 werd u door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen tegen uw echtgenote (feit gepleegd op 04 augustus 2013). Na dit Incident leefden jullie opnieuw feitelijk gescheiden van elkaar in de periode van 29.11.2013 tot 16.03.2015. De kinderen verbleven opnieuw op het adres van uw echtgenote. Voor de rechtbank van Tongeren stelde u op 04.11.2015 dat u op het moment van de feiten in een moeilijke periode zat omwille*

van financiële problemen en dat u intussen opnieuw met uw echtgenote samen was en dat jullie een derde kindje hebben gekregen (K. M. °(...) 2015 te Genk). Eén van de probatievoorwaarden die u door de rechter werden opgelegd betrof het volgen van een cursus agressiebeheersing of een gelijkwaardige vorming in overleg met en onder toezicht van de justitieassistent”.

De verzoeker brengt evenmin enige concrete betwisting naar voor met betrekking tot de volgende vaststellingen: *“Het valt niet te ontkennen dat uw gezin geleden heeft onder uw persoonlijk gedrag. Uw 2 oudste kindjes G. en As. waren amper 4 en 3 jaar oud toen jullie de eerste keer uit elkaar waren. Na de slagen en verwondingen die u had toegebracht aan uw echtgenote op 04.08.2013, leefde u opnieuw 2 jaar apart van uw echtgenote en kinderen van 29.11.2013 tot 16.03.2015. G. was bij aanvang toen 7 en As. 6 jaar oud. Uw jongste kind M. is geboren op (...) 2015 en was 3 maanden oud bij uw eerste correctionele veroordeling. Door het uitzitten van de straf van uw tweede veroordeling vanaf 08.05.2017 leefde u een derde periode van 2 jaar gescheiden van uw gezin tot u vanaf 26.09.2019 onder elektronisch toezicht werd geplaatst bij uw gezin. Het is duidelijk dat uw echtgenote in hoofdzaak verantwoordelijk is voor de opvoeding van de kinderen. Door uw afwisselende afwezigheden voor lange duur, uw agressie jegens uw vrouw en uw activiteiten in het internationale drugsmilieu was u niet in staat een warme, veilige en geborgen thuis te creëren voor uw echtgenote en kinderen, die gezien hun jonge leeftijd erg kwetsbaar zijn en niet de nodige stabiliteit en rust hebben ervaren voor een zorgeloze ontwikkeling. Evenmin mag men de impact van regelmatige gevangenisbezoeken op het psychisch welzijn van de kinderen onderschatten.”* De verzoeker stelt zijn familiale situatie thans te rooskleurig voor. In elk geval blijkt uit de uitgebreide motieven van het bestreden besluit dat de verweerder wel degelijk verzoekers familiale situatie in rekening heeft gebracht.

Hogerop in de uiteenzetting van het enig middel gaf de verzoeker tevens aan dat de verweerder overgaat tot een karaktermoord op hem: hij zou een slechte vader zijn, zijn verantwoordelijkheid niet nemen, een verwaarloosbare rol spelen in de opvoeding van zijn kinderen, hen geen warme en veilige thuis, noch stabiliteit hebben gegeven, en hij zou schromelijk hebben gefaald als vader. Volgens de verzoeker is het niet aan de verweerder om zich uit te spreken over zijn geschiktheid als ouder. Hij meent tevens dat het geen element kan zijn in het evenredigheidsonderzoek dat hij zelf schuld heeft aan het feit dat het contact met zijn kinderen moeilijker zal verlopen. De verzoeker kan worden gevolgd waar hij argumenteert dat de verweerder niet bevoegd is om zijn geschiktheid als ouder te beoordelen, doch dit neemt niet weg dat het binnen de door artikel 8, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vereiste belangenafweging, wel degelijk nodig is om de specifieke omstandigheden in rekening te nemen die het gezins- en familiaal leven van de betrokken vreemdeling kenmerken.

Er kan in het voorliggende geval niet worden ontkend dat de verzoeker in het verleden slagen en verwondingen heeft gepleegd ten aanzien van zijn echtgenote. Evenmin kan het worden betwist dat de verzoeker geruime tijd in de gevangenis heeft doorgebracht, hetgeen evenzeer een ontwrichtende impact had op zijn gezinsleden. De verzoeker weerlegt bovendien niet dat hij en zijn echtgenote, na de geboorte van de oudste kinderen, meerdere jaren gescheiden hebben geleefd en dat de kinderen toen bij zijn echtgenote verbleven. Het komt geenszins kennelijk onredelijk over om dergelijke elementen mee in rekening te nemen om de impact van de genomen maatregel op het gezinsleven van de betrokkenen te beoordelen.

De Raad ziet daarnaast niet in waarom de enkele zinsnede dat *“het contact met uw kinderen moeilijker zal verlopen, het gevolg (is) van uw eigen crimineel gedrag”* blijk zou geven van een onredelijke beoordeling. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, kan een dergelijk element immers wel degelijk relevant worden geacht in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM immers verduidelijkt dat de verblijfsbeslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft en dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic t. Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, *Assem Hassan Ali t. Denemarken*). Het kan in dit kader bovendien niet onredelijk worden geacht dat de verweerder erop wijst dat het feit dat de verzoeker vader was, hem er niet van heeft weerhouden om strafbare feiten te plegen en meerdere veroordelingen op te lopen. Ook de aard van de feiten is relevant. De verweerder hecht in dit verband ook terecht belang aan verzoekers zware veroordeling voor betrokkenheid bij een internationale cocaïne- en heroïnehandel in vereniging - waarbij hij zowel koerier van drugs (heroïne en cocaïne) was, als geldkoerier (om cocaïne en heroïne te financieren) van T. M., de leider van de bende/organisatie en hij daarnaast ook schuldig werd bevonden

aan het verhandelen van cocaïne voor eigen rekening, cocaïne die hij aankocht bij T. M. De verzoeker betwist niet op concrete wijze dat hij zijn gezin daardoor heeft blootgesteld aan de mogelijke risico's van zijn activiteiten in het drugsmilieu. De verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat het op niets is gebaseerd dat de verweerder heeft geoordeeld dat dit niet van verantwoordelijkheid getuigt tegenover zijn kinderen. Bovendien verliest de verzoeker ook uit het oog dat hij reeds veroordeeld werd voor geweldpleging op zijn echtgenote, hetgeen ongetwijfeld ook een impact heeft gehad op het welzijn van de kinderen.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat zijn familiale situatie niet op een correcte en redelijke wijze in rekening zou zijn genomen.

Met betrekking tot het zesde criterium acht de Raad het niet van decisief belang of verzoekers echtgenote en kinderen al dan niet op de hoogte waren van de daden die hij heeft gepleegd. Het blijkt overigens dat de verzoeker en zijn gezin gedurende meerdere jaren gescheiden hebben geleefd en dat zij opnieuw zijn gaan samenwonen in het volle besef van de toen reeds door de verzoeker gepleegde feiten van slagen en verwondingen op de echtgenote/moeder. Dat verzoekers echtgenote en hun kinderen niet op de hoogte waren van de gepleegde inbreuken op de drugswetgeving, wordt bovendien niet met concrete elementen aangetoond.

Het zevende en negende criterium betreft de leeftijd van de kinderen en de ernst van de problemen die de kinderen kunnen krijgen in het land van bestemming. De Raad stelt vast dat de verweerder op uitgebreide wijze aandacht heeft besteed aan deze elementen. De verzoeker argumenteert dat de verhuis van de kinderen naar Turkije hen een reële schade zou berokkenen. Hieromtrent dient vooreerst te worden opgemerkt dat het thans bestreden besluit geen verwijderingsmaatregel inhoudt, noch voor de verzoeker zelf, en al zeker niet voor zijn echtgenote of kinderen die de Belgische nationaliteit hebben. De verweerder heeft bij zijn belangenafweging bovendien twee opties weergegeven:

- ofwel kunnen de kinderen bij hun moeder blijven in België en kan zijn gezin met hem contact onderhouden middels (korte) bezoeken (zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen), en middels de moderne communicatiemiddelen;
- ofwel kunnen de kinderen (desgevallend samen met hun moeder), die nog jong zijn, de verzoeker volgen naar Turkije.

Inzake de eerste optie heeft de verweerder toegelicht dat verzoekers afwezigheid niet een heel verregaande en ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zal hebben aangezien zij met de verzoeker slechts afwisselende periodes als gezin hebben samengeleefd, en omwille van verzoekers afwezigheid tijdens zijn detentie. De verzoeker brengt niet naar voor op welke wijze de belangen van zijn minderjarige kinderen zouden zijn geschaad indien zij bij hun moeder in België blijven en met hem contact houden via korte bezoeken en via de moderne communicatiemiddelen.

Het EHRM heeft in de zaak *Jeunesse t. Nederland* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, § 109) gesteld dat er een brede *consensus* is dat in alle beslissingen aangaande kinderen, hun welzijn van groot belang is. Hoewel dit alleen niet beslissend kan zijn, moet aan het welzijn van de kinderen een belangrijk gewicht worden toegekend. Derhalve moet de beslissingnemende autoriteit in principe nagaan of de verwijdering van een ouder die geen onderdaan is praktisch, haalbaar en proportioneel is teneinde effectieve bescherming en voldoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die er direct door geraakt worden.

Het EHRM wees er tevens op dat, hoewel voorgaand principe van toepassing is op alle beslissingen aangaande kinderen, in de context van de verwijdering van een ouder die geen onderdaan is, als gevolg van een veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de misdrijfpleger aangaat en dat in dergelijke gevallen de aard en ernst van het strafbare feit of het crimineel verleden zwaarder kan doorwegen dan de andere in overweging te nemen criteria (zie onder meer EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, *Salem t. Denemarken*, § 76) en recent nog heeft het EHRM herhaald dat het welzijn van de betrokken kinderen alleen niet determinerend is, maar dat hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden gegeven in de afweging van de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouderderdelander teneinde een effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waar kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling of gedragingen die de nationale veiligheid ernstig

bedreigen, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft (EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, *Assem Hassan Ali t. Denemarken*; § 55 e.v.).

Zoals reeds hoger gesteld, kunnen verzoekers kinderen ervoor opteren om in België te blijven bij hun moeder. Het bestreden besluit heeft immers enkel betrekking op de verzoeker zelf. De vraag welke moeilijkheden de kinderen zouden ondervinden wanneer zij gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, is in die optiek aldus minder relevant. Wat *in casu* eerder van belang is, is de vraag welke moeilijkheden de kinderen zouden ondervinden in België omwille van de scheiding met hun vader. In dat verband kan de verweerder worden gevolgd waar hij vaststelt dat de moeder de voornaamste zorgdrager is voor de kinderen, gezien de vele jaren van afwezigheid van de verzoeker. Er blijkt dan ook niet en het wordt niet concreet aangetoond dat het gezin, in het bijzonder de minderjarige kinderen, moeilijkheden zullen ondervinden om verder te verblijven in België zonder de verzoeker. De verzoeker maakt met zijn betoog niet concreet aannemelijk dat het bestreden besluit een disproportionele inmenging uitmaakt in zijn gezinsleven, rekening houdende met zowel de ernst van de door hem gepleegde gedragingen als het hoger belang van zijn minderjarige kinderen.

In zoverre de verzoeker stelt dat een gedwongen terugkeer naar Turkije in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM en met de artikelen 3, 6, 16, 23 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, is zijn kritiek niet gericht tegen het thans bestreden besluit. Dit besluit houdt immers geenszins de gedwongen verwijdering van het grondgebied in, noch van de verzoeker, noch van zijn kinderen en bovendien wordt uitdrukkelijk gesteld dat de kinderen bij hun moeder kunnen blijven in België. Bovendien geeft de verzoeker zelf aan dat het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft.

Waar de verzoeker nog stelt dat het niet volstaat om overeenkomstig artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM (onder meer in het arrest *Salem t. Denemarken*) te stellen dat de belangen van de kinderen ondergeschikt zijn aan de bezwaren van openbare orde, maar dat de verweerder *in casu* ook toepassing moet maken van arrest C-112/20 van het Hof van Justitie, kan hij niet worden gevolgd. In het door de verzoeker bedoelde arrest heeft het Hof van Justitie immers uitgelegd dat artikel 5 van Terugkeerrichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 24 van het Handvest, inhoudt dat de lidstaten terdege rekening moeten houden met het belang van het kind vóór zij een met een inreisverbod gepaard gaand terugkeerbesluit vaststellen, ook al is dit besluit niet gericht tegen een minderjarige, maar tegen de vader van deze minderjarige. De thans bestreden beslissing legt de verzoeker echter geen inreisverbod, en zelfs geen terugkeerbesluit, op. Er valt dan ook niet in te zien waarom de verweerder de voormelde uitlegging van het Hof van Justitie bij het nemen van zijn besluit in rekening zou moeten nemen. De verzoeker dwaalt waar hij stelt dat *in casu* niet enkel toepassing wordt gemaakt van artikel 8 van het EVRM, maar tevens van het Unierecht, en waar hij stelt dat tevens artikel 24, lid 2, van het Handvest van toepassing is.

De verzoeker kan in de huidige stand van het geding ook niet dienstig voorhouden dat hij een afgeleid verblijfsrecht geniet als vader van drie minderjarige kinderen en op grond van artikel 20 van het VWEU en dat de verweerder daardoor de positieve verplichting rust om hem tot een verblijf te machtigen op grond van artikel 8 van het EVRM. In dit verband dient erop te worden gewezen dat de verzoeker, vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat, in de eerste plaats zelf gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan. Het bestreden besluit houdt enkel de weigering in van het duurzaam verblijfsrecht als echtgenoot van een statische Belg, en de verzoeker heeft bij het uitoefenen van zijn hoorrecht niet te kennen gegeven dat de minderjarige kinderen *de facto* verplicht zouden worden om de Europese Unie te verlaten indien een einde wordt gesteld aan dit verblijfsrecht. Indien de verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht in functie van zijn minderjarige kinderen, dan komt het hem toe om daartoe de passende aanvraag in te dienen, dit is de aanvraag op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (zie ook *supra*). De verzoeker kan zich in het raam van de thans voorliggende betwisting dan ook niet beroepen op een verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU.

Wat het tiende en laatste criterium betreft, beperkt de verzoeker zich tot de volgende affirmaties:

“Verzoeker heeft geen netwerk waarmee hij een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt in Turkije. Hij is hier 18 jaar, is hier opgegroeid als volwassene, heeft hier werk gezocht en gevonden, is hier gehuwd, heeft hier al zijn kinderen gekregen. Zijn kinderen zijn hier geboren en getogen en spreken amper Turks”.

Elders bij zijn uiteenzetting van het enig middel heeft de verzoeker voorts nog enkele rechtstheoretische uiteenzettingen omtrent het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM opgenomen. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de argumenten omtrent het privéleven van verzoekers kinderen niet dienstig zijn. De verzoeker toont immers niet aan dat hun belangen zouden worden geschaad indien zij in België blijven bij hun moeder. Bovendien heeft het tiende criterium betrekking op het privéleven van de betrokken derdelander zelf.

Voor het overige wijst de Raad erop dat de verzoeker niet in België, maar in Turkije is gehuwd. Uit de uitgebreide motieven van het bestreden besluit blijkt dat de verweerder wel degelijk de privébelangen van de verzoeker, en zijn economische en sociale integratie, in rekening heeft genomen en heeft afgewogen. De verweerder oordeelt dat, zelfs indien verzoekers integratie - door het verblijf in België - in Turkije wat moeizamer zou kunnen verlopen, dit niet maakt dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn. Hierbij wordt onder meer gewezen op het feit dat verzoekers vader en broer nog in Turkije wonen zodat hij er over een vangnet beschikt, dat hij het merendeel van zijn leven in Turkije heeft doorgebracht en hij daar is gehuwd bent met een Belgisch-Turkse, dat hij in België een uitsluitend Turkse vriendenkring heeft en dat hij op zijn proces in 2019 geen Nederlands gebruikte maar werd bijgestaan door een beëdigde tolk Turks. Gelet op deze elementen heeft de verweerder zich op het standpunt gesteld er in hoofde van de verzoeker geen zodanig bijzondere integratie in België bestaat, dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De verzoeker gaat niet in op deze uitgebreide motieven. Met zijn vage stellingnames toont hij niet aan dat de verweerder zijn privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM op incorrecte wijze heeft afgewogen.

De verzoeker toont niet concreet aan dat hij zijn privéleven niet kan verderzetten of ontplooien in het land van herkomst of origine, zodat niet kan worden aangenomen dat hij voor de uitoefening van zijn privéleven aan België is gebonden en nog minder toont hij aan dat de verweerder op onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de belangen van de Belgische staat bij de vrijwaring van de openbare orde zwaarder doorwegen dan verzoekers privébelangen in België.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verweerder op redelijke, zorgvuldige en deugdelijk gemotiveerde wijze is gekomen tot zijn beslissing dat het beëindigen van verzoekers duurzaam verblijfsrecht een *“noodzakelijke maatregel”* vormt ter bescherming van de openbare orde en dit met inachtneming van alle door de verzoeker aangevoerde omstandigheden. In het raam van deze elementen en de gemaakte belangenafweging, toont de verzoeker met zijn beschouwingen niet aan dat de verweerder nog diende te onderzoeken of er minder ingrijpende maatregelen mogelijk zijn om een ernstig gevaar voor de openbare orde uit te sluiten. Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de verweerder zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- en privéleven van de verzoeker, met inbegrip van de belangen van verzoekers minderjarige kinderen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur blijkt niet. Evenmin kan een schending van artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.7. Conclusie

De Raad concludeert derhalve dat er, in zoverre het middel ontvankelijk is, geen schending blijkt van de door de verzoeker geviseerde rechtsregels.

Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE